

ΟΙ ΠΕΙΡΑΤΕΣ

ΤΕΥΧΟΣ 5 (18), ΣΕΠΤΕΜΒΡΗΣ 1994, ΔΡΧ. 400

"Η ενεργοποίηση των σχέσεων εξουσίας δεν έχει προφανώς μεγαλύτερη αποκλειστικότητα στη χρήση της βίας απ' ό τι στην απόκτηση συγκαταθέσεων. Καμιά άσκηση εξουσίας δεν μπορεί να κάνει μάλλον δίχως τη μια ή την άλλη, συχνά δίχως και τις δύο συγχρόνως.

Δεν είναι καθεαυτή μια βία, που θα ήξερε ενίοτε να κρυφτεί ή μια συναίνεση που θα ανανεωνόταν σιωπηρά.

Η άσκηση της εξουσίας συνίσταται στην "καθοδήγηση των διαγωγών" και στη διευθέτηση της πιθανότητας".

Μ. Φουκό "Η μικροφυσική της εξουσίας"

ΤΗΣ ΗΜΙΣΕΛΗΤΟΥ

ΠΕΡΙΕΧΕΙ

Καταραμένο editorial. Είναι η τέταρτη φορά που γράφεται, μετά από δύο αναβολές της έκδοσης του περιοδικού. Κι όταν έχεις μια περιοδικότητα σαν τη δική μας, τί να πεις και τί ν' αφήσεις; Επιλέξαμε λοιπόν, στη θέση του editorial να μιλήσουμε γι' αυτά που κυριαρχούν στις προσωπικές μας συζητήσεις. Την υπόθεση του Οδυσσέα Καμπούρη και δευτερευόντως του Γιώργου Μπαλάφα.

Τη στιγμή που γράφεται αυτό που διαβάζεις, ο Οδυσσέας είναι στις 69 ημέρες απεργίας πείνας και ο Μπαλάφας έχει κάτι λιγότερες. Άρα πρέπει να μιλήσουμε για τον κίνδυνο που διατρέχει η ζωή τους. Λάθος. Πώς να μιλήσεις για κάτι, χωρίς να μιλήσεις για όλα;

Η νεώτερη ιστορία των συλληφθέντων αναρχικών με κατηγορίες για όπλα και ένοπλες ενέργειες, ξεκινάει ημερολογιακά στις 15/5/85, όταν ο Χρήστος Τσουτσουβής σκοτώνεται σε ένοπλη σύγκρουση με την αστυνομία. Σαν συνεργάτες του βαφτίζονται ο Γ. Μπαλάφας κι ο Α. Λεσπέρου, που από τότε θεωρούνται οι υπ' αριθμόν ένα καταζητούμενοι και η αστυνομία τους αποδίδει τις περισσότερες ενέργειες που συμβαίνουν.

Ο κύκλος των συλλήψεων ανοίγει την άνοιξη του '87, με τη σύλληψη του Δαυίδ Αποστόλου στην Εύβοια, για κατοχή καραμπίνας.

Τον Οκτώβρη του '87, οι Κ. Σμυρναίος και Χ. Μαρίνος συλλαμβάνονται μετά από ανταλλαγή πυροβολισμών με την αστυνομία και λίγες ώρες μετά, εκτελείται ο Μ. Πρέκας στο σπίτι που είχε καταφύγει. Λίγο μετά συλλαμβάνονται ο Μ. Μπουκουβάλας και η φίλη του Πρέκα, Β. Βογιατζή. Το Δεκέμβρη του '90, μια βόμβα σκάει στα

Αντι-editorial
Τρομοκράτες, τρομοδότες
τρομογράφοι τρομοφάγοι...
Πίσω από τους τοίχους των

Φυλακών Crash -
Don't Believe the Hype

Never Say Never
Αθήν πόην;

TV Positive
Αρνηση Στράτευσης
War Games από

τους Dead Ideas
"Επιστημονικός

Αντιρατσισμός"
Λίγα λόγια για
μια Ατέλειωτη
Ιστορία Μύθοι
κι Αλήθειες για

το αλδς Ραν Ταν
Πήαν Μια ψεύτι-
κη αληθινή

Ιστορία οι να-
ζί στο άγριο
ουέστ

χέρια του Κ. Μαζοκόπου. Αποτέλεσμα, ο τραυματισμός και η σύλληψή του, ενώ ακολουθούν οι συλλήψεις των Σ. Κογιάννη, Ρ. Μπέρκνερ, Γ. Μπουκετσίδα, και Μ. Μπουκουβάλα.

Σεπτέμβρη του '92, συλλαμβάνεται ο Ν. Σκυφτούλης.

Το Δεκέμβρη της ίδιας χρονιάς, συλλαμβάνεται ο Γ. Μπαλάφας και φυλακίζεται και η φίλη του Β. Μίχου.

Το καλοκαίρι του '93 ξαναφυλακίζεται ο Ν. Σκυφτούλης.

Τελευταίος στη σειρά σύλληψης, ο Οδυσσέας Καμπούρης.

Απ' όλους αυτούς, μόνο ο Μαζοκόπος έχει καταδικαστεί σε 17 χρόνια φυλάκιση. Όλοι οι άλλοι -πλην Καμπούρη και Μπαλάφα φυσικά- έκατσαν από 3 μήνες μέχρι ενάμιση χρόνο στη φυλακή και στο δικαστήριο αθωώθηκαν ή καταδικάστηκαν σε μικρές ποινές για τα μάτια του κόσμου.

Σταθερή θέση όλων των κατηγορουμένων ήταν ότι ήταν πολιτικοί κρατούμενοι κι ότι συνελήφθησαν λόγω κρατικών σκευωριών που εξυφάνθηκαν από την αντιτρομοκρατική υπηρεσία για παρουσίαση έργου στους αμερικανοερωπαίους ανωτέρους τους, για να συκοφαντηθεί και να ποινικοποιηθεί ο αναρχικός χώρος και για να τρομοκρατηθεί η κοινωνία από την παραδειγματική τιμωρία του πιο δραστήριου κομματιού της, τους αναρχικούς.

Εκτός από τους συλληφθέντες για την υπόθεση Πρέκα, όλοι οι άλλοι απελευθερώθηκαν κάνοντας απεργία πείνας, ενώ όλοι έτυχαν της συμπαράστασης των μη-δεξιών media, του ΠΑΣΟΚ και του ΚΚΕ (ακόμη και οι συλληφθέντες από την αστυνομία του ΠΑΣΟΚ).

Τελικά όμως, πόσο ίσχυαν όλα αυτά; Ξεκινώντας από το χαρακτηρισμό "πολιτικοί κρατούμενοι", μπορούμε να τον δεχτούμε μόνο για τη στιγμή της σύλληψης. Από εκεί και πέρα, η υπεράσπιση μεταφερόταν σταδιακά αλλά σταθερά, σε όλες τις περιπτώσεις, από το κίνημα, τους ανθρώπους, τους γνωστούς, στους πολιτικούς, στους μηχανισμούς, στις εφημερίδες, στα κόμματα. Κι έφτανε η στιγμή της δίκης, όπου η μόνη άποψη που ακουγόταν ήταν των πολιτικών ή συνήθων μαρτύρων υπεράσπισης, της Ελευθεροτυπίας, μέχρι και της Μαργαρίτας Πατανδρέου. Ο κόσμος που έτρεχε, πανηγύριζε στα αμφιθέατρα για "τη νέα νίκη κατά των κρατικών μηχανισμών" ξεχνώντας ότι όλο το διάστημα από τη σύλληψη μέχρι τη δίκη η μόνη πολιτική του δράση ήταν να φωνάζει "λευτεριά στους...". Ποιά ήταν η νίκη; Το κίνημα συμπαράστασης που φτιάχτηκε. Αλλά αν σκοπός ενός κινήματος είναι η απελευθέρωση κρατουμένων, τότε χωρίς κρατούμενους τί σκοπό έχει το κίνημα; Κι από την άλλη, τόσα χρόνια μετά αναρωτιέσαι: το κίνημα τους έβγαλε ή οι "μαϊντανοί" με τις δηλώσεις σε κανάλια και σταθμούς;

Αφού καμιά πορεία αλληλεγγύης δεν είχε πάνω από χίλια άτομα, αφού η Αθήνα -η Αθήνα και όχι το κέντρο της- δε γέμιζε αφίσες και συνθήματα, ποιό κίνημα τους έβγαζε; Τελικά, μάλλον η "συγγνώμη" τους έβγαζε. Δεν εννοούμε ότι κάποιος/-α ζήτησε "συγγνώμη" για οτιδήποτε. Αλλά, όλη η διαδικασία, δημοσιοποίησης, καταγγελίας των σκευωριών από βουλευτές και στελέχη κομμάτων, οι

συνέχεια στη σελίδα 21

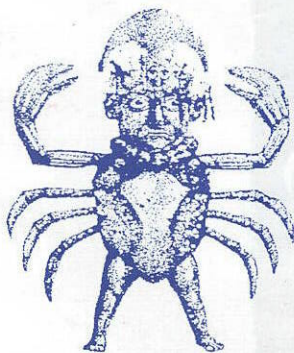
Ο ΠΟΛΕΜΟΣ

ΤΩΝ

ΜΥΡΜΗΓΚΙΩΝ

ΣΤΗΝ

ΤΣΙΑΠΑΣ

DISCORDIA

Από τις εκδόσεις Discordia κυκλοφόρησε αυτή η μπροσούρα για την εξέγερση των Ζαπατίστας. Είναι ένα κείμενο του Claudio Albertani που ζει στο Μεξικό εδώ και 15 χρόνια.

Για επικοινωνία:
Εκδόσεις
Discordia
ΤΘ 31827
10035 ΑΘΗΝΑ

Η πιο ολοκληρωμένη έκδοση που κυκλοφορεί για τους Ζαπατίστας είναι η μπροσούρα "εξεγερμένο μεξικό", που μπορεί να τη βρει κανείς στη διεύθυνση ΤΘ 50042 54013 Θεσσαλονίκη

Το πάρτυ και η προβολή που διοργανώσαμε στο Λόφο του Στρέφη την 10την του μηνός Ιουνίου, μας έβγαλε το λάδι, μας άφησε περίπου 200 χιλιάρικα και μια αίσθηση ότι "εξυπηρετήσαμε" κάποιες εκατοντάδες φανατισμένους για κατανάλωση αθηναίους κι αθηναίες. Τέτοια πρόθεση δεν είχαμε και θα είμαστε πιο προσεκτικοί στο μέλλον.

Θα ηττάτε μπύρες και θα τρώτε κλωτσές.

Τα χρήματα που βγήκαν θα φτάσουν μια μπροσούρα το φθινόπωρο και θα δώσουν χρώμα -κυριολεκτικά- στο επόμενο τεύχος. Προς το παρόν το κάνουμε repos.

Μια βασική αρχή για όσους έχουν στα βιβλία ή στην πράξη μελετήσει το φαινόμενο "Εξουσία" είναι ότι ΠΑΝΤΟΤΕ ο τρόμος αποτελεί τον καλύτερο σύμμαχο στο παιχνίδι για την ολοκληρωτική επικράτηση της εξουσιαστικής λέπρας. Δεν υπάρχει εξουσία χωρίς τρομο κι αν ακόμα αυτός δεν υπάρχει τότε η εξουσία οφείλει να τον εφεύρει.

Για να υπάρξει τρόμος πρέπει να υπάρξουν πρώτα "κακοί". Και αυτοί οι "κακοί" είναι που προορίζονται ν' αναλάβουν στους ώμους τους, τον όχι και τόσο ευχάριστο τίτλο του Αποδιοπομπαίου Τράγου. Απειρα τα παραδείγματα στο μακρινό ιστορικό παρελθόν. Απειρα και στο Σήμερα. Στο πονηρό Σήμερα, που έχοντας περάσει ανεπίστρεπτα τη φαιδρή εποχή των κομμουνιστοφάγων, βρίσκεται κατασκηνωμένο στην περισσότερο "εγκεφαλική" εποχή των νεοεκκολλαπτόμενων αναρχοφάγων.

ΑΔΙΑΝΟΗΤΟ κι ΑΝΕΞΗΓΗΤΟ, είναι όταν οι ίδιοι, οι από την εξουσιαστική προπαγάνδα διαπομπευόμενοι κάνουν, αν μη το παν, τουλάχιστον αρκετά ώστε να επιβεβαιώσουν τη χοντροκομμένη εκπαιδευμένη Εικόνα. Όταν σαν από παιδική αφέλεια ή μαζοχισμό ανοίγουν τον ταφο τους μια ώρα αρχύτερα.

Όταν για χρόνια ανοίγεται σαν τη...χήρα στο κρεβάτι στους κάθε λογής χαφιέδες, προβοκάτορες, εγκάθετους "υπερεπαναστάτες" και "σπάστες βιτρινών", όταν μερικά χρόνια αργότερα γίνονται "κολλητός" των πρεζάκηδων και των κάθε λογής αληταράδων, που ξεπουλάνε την ίδια τους τη μάνα για τα πιο ευτελή ανταλλάγματα, όταν λίγο μετά συναγελάζονται με τα ανεγκέφαλα φασιστοειδή ρεμάλια των γηπέδων επιτρέποντας τους μάλιστα να χρησιμο-

ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΕΣ ΤΡΟΜΟΓΡΑΦΟΙ ΤΡΟΜΟΔΟΤΕΣ ΤΡΟΜΟΦΑΓΟΙ και η "χοντρική πώληση" του Τρόμου

νάσταση, ελευθερία, αγώνας, λαός κλπ. Εκτός αν πρόκειται για απλό πρόβλημα ακαθόριστου και διάχυτου μαζοχισμού όπου κάποιοι χοντρά - χοντρά ΕΠΙΖΗΤΟΥΝ να διώκονται για ν' αυτοεπιβεβαιώνονται σαν ζώντες οργανισμοί. Όπως οι κουκουέδες προ του '74... "Αντε να φάμε καμιά φάπα, για να ξανα-αγωνιστούμε..."

Το να ζει και να κινείται κανείς στη Γερμανία του '72, δικαιολογεί αρκετά πράγματα. Οποιο σενάριο δεν έχει ξαναπαίχτει, είναι λογικό να γίνεται αντικείμενο κάποιας ελπίδας ή ονειροπολήματος. Όμως κανείς μα κανείς δε θέλει ποτέ να ξανασπαταλήσει πολύτιμες ώρες από την έτσι κι αλλιώς σύντομη ζωή του, βλέποντας από την αρχή ήλα βαρετό, "πατατέ" φιλμ που ανάμεσα στ' άλλα διάφορα είναι και αρκούντως ανθυγιεινό.

Ζούμε σε μια εποχή που ολοφάνερα η μάχη δε δίνεται πια με πιστόλια, αυτόματα και κάθε είδους όπλα, στα οποία έτσι κι αλλιώς η εξουσία πάντοτε υπερείχε, υπερέχει και θα υπερέχει. Το να παίζει κανείς με χαζομαραφέτια του παρελθόντος δεν τον τιμεί ιδιαίτερα σαν σκεπτόμενο άνθρωπο, εκτός βέβαια αν απλώς έχει ανακαλύψει έναν κάπως πιο θορυβώδη "δημόσιο" τρόπο αυτοκτονίας.

Η κατάσταση έφτασε στο απροχώρητο. Κι εμείς, οι "θεατές" της υπερέτας είναι καιρός να πούμε το "ως εδώ και μη παρέκει". Κάπου στα μέσα του γνωστού πονηρού μονοπατιού υπάρχει ένα θολό σημείο όπου γίνονται τρομερά συγκεχυμένα τα όρια ανάμεσα σ' έναν επαγγελματία προβοκάτορα και σ' έναν παρασυρμένο απ' τις ίδιες τις φαντασιώσεις του αγωνιστή.

Γ.Σ.

Φοιτητής, Πειραιάς

Το κείμενο αυτό πρωτοδημοσιεύθηκε στην Ανοιχτή Πόλη, λίγο μετά τα γεγονότα της Καλογρέζας και την εκτέλεση του Μιχάλη Πρέκα.

Για να φορέσει την ετικέτα του "κακού" και του "κοινωνικά επικίνδυνου", στο λαιμό της επιλεχθείσας για το ρόλο του Αποδιοπομπαίου Τράγου κοινωνικής, φυλετικής, πολιτικής ή άλλης ομάδας, η εξουσία προετοιμάζει πάντοτε "διαφημιστικές" καμπάνιες σχετικά με τα "άπειρα φοβερά και τρομερά πράγματα" τα οποία υποτίθεται ότι θα συμβούν, μόνο από την ύπαρξη της ομάδας πάνω στο υγιές λεγόμενο κοινωνικό σώμα. Έτσι λοιπόν, ο αράπης, ο μακρουμάλλης, ο πούστης, ο "κόκκινος" αγκιτάτορας, και ούτω καθ' εξής οφείλουν να ταυτιστούν νοηματικά με τους μπαμπούλες του παράσιτου, του εγκληματία, του χούλιγκαν, του αντικοινωνικού, του χασικλή, του πρεζάκια, του κουμποροφόρου, του παρανοϊκού, κι ένα σωρό άλλα τρανταχτά παρόμοια. Από τη στιγμή που η "χυδαία μάζα", είτε λόγω ηλιθιότητας, είτε λόγω ελλειπούς ενημέρωσης φάει το σχετικό φαί, ο δρόμος είναι οριστικά ορθάνοικτος για την απόλυτη δικαιολόγηση της οποιας εξουσιαστικής κτηνωδίας. Ο μπάρμπα Γκαίμπελς μπορεί να διαβεβαιώσει την αλήθεια του πράγματος στον οποιοδήποτε δύσπιστο ή έχοντα αντιρρήσεις.

Η πιο πάνω λειτουργία της εξουσίας, μέσα από ιστορικά μεταλλασμένους σαν τον ιό του aids κοινωνικούς ρατσισμούς, είναι δικαιολογημένη και πέρα για πέρα κατανοητή. Το ίδιο και η ηλιθιότητα της μάζας, που καταπίνει με βοδινό βλέμμα το όποιο προπαγανδιστικό χάπι. Εκείνο όμως που είναι εντελώς

ποιούν ανενόχλητοι στους κάθε λογής βανδαλισμούς τους τα σύμβολά σου, δεν είναι καθόλου παράξενο το αν κάποιο πρωί ξυπνήσεις τυλιγμένος σε μια κόλλα χαρτί, "αναμειγμένος" σε σκοτεινές υποθέσεις κακοραμμένες σε γραφεία κρετινικών ανθρωποειδών, περί... "συμμετοχής σου" σε παρέες πιστολέρος και βομβιστών, οι οποίοι έχουν την άσχημη συνήθεια ν' αναφέρονται εν ονόματι του ιδεολογήματος που ακούει στ' όνομα ΛΑΟΣ. Στ' όνομα του "Λαού", ο οποίος "Λαός" τους αυτόκλητους προασπιστές της εξέγερσης του, ποθεί όχι μόνο να τους δει να "καίγονται στο Σύνταγμα" ή "να βιάζονται για να βάλουνε μυαλό" (εποικοδομητικές προτάσεις αγανακτισμένων "νοικοκυραίων" κατά τα γεγονότα του Νοέμβρη '85) αλλά και που δίνοντας ένα από τα πιο αηδιαστικά παραδείγματα βαρβαρισμού και κοινωνικού εκφασισμού, ορμάει όλους λύσσα να εφαρμόσει τον περιβόητο νόμο του Λυντς, πάνω στο κορμί τους που ήδη ξεψυχάει.

Πρέπει να σπάσουνε επιτέλους τα χιλιάδες ΦΕΤΙΧ και εκείνοι που πρώτοι πρέπει να το επιδιώξουν, δεν είναι άλλοι από αυτούς που είτε το θέλουνε είτε όχι φοράνε ήδη την ταμπέλα του "κακού". Δε θα 'βλαπτε ένας εκ θεμελίων επαναπροσδιορισμός των εννοιών επα-

ΟΙ ΤΟΙΧΟΙ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΩΝ ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝ ΝΑ ΚΡΥΒΟΥΝ ΤΟ ΑΙΣΧΟΣ

Πριν από λίγες ημέρες, με την ανακάλυψη του βασανιστή μαφιόζου Φωτάκη, ξαναμπήκε το πρόβλημα των φυλακών στην επικαιρότητα. Το γεγονός ότι ο ανθρωποφύλακας Φωτάκης έκρυβε όπλα και ναρκωτικά στις φυλακές, ασφαλώς δεν ήταν κάτι μοναδικό, μια περίπτωση κάποιων ανθρωποφυλάκων που καλυπτόμενοι από την υπηρεσιακή τους θέση παρανομούν σε βάρος των κρατουμένων. Είναι μια συνηθισμένη κατάσταση που υπάρχει σ' όλες τις φυλακές της χώρας, αλλού περισσότερο, αλλού λιγότερο. Ο ίδιος ο Φωτάκης έχει στο ιστορικό του 10 υποθέσεις αξιόποινες που φτάσαν στις αίθουσες του δικαστηρίου άσχετα αν αθωώθηκε. Έχει κατηγορηθεί για βιασμό κρατούμενης. Η ποινή που του επιβλήθηκε στο πρωτοβάθμιο δικαστήριο ήταν 6 μήνες, στο εφετείο πιθανόν ν' αθωώθηκε. Για τους κρατούμενους που έχουν πέσει στα χέρια του Φωτάκη και της παρέας του είναι μια κάποια δικαίωση η σύλληψη του, αφού τόσα χρόνια που εκείνοι καταγγέλλανε και μηνύανε, δεν ίδρωνε το αυτί κανενός αρμοδίου. Αλλά ξέρανε πως το πρόβλημα δεν λύθηκε ίσως μάλιστα και να οξύνθηκε, αφού οι ξυλοδαρμοί κρατουμένων συνεχίζονται από άλλους κρατούμενους, τουλάχιστον στις φυλακές Κορυδαλλού απ' όσο ξέρουμε, προκειμένου να μην καταθέσουν κι αποκαλύψουν όσα ξέρουν κι έχουν ζήσει και γι' άλλους ανθρωποφύλακες.

Γιατί, όπως και στην κοινωνία έξω από τις φυλακές, κάποιοι λειτουργούν σαν βαποράκια ή δουλεύουν για λογαριασμό μεγαλύτερων αφεντικών, έτσι και στις φυλακές δεν πάνε οι ανθρωποφύλακες εν ψυχρώ στους κρατού-

μενους να πουλήσουν τα ναρκωτικά ή να δωροδοκηθούν, έχουν τους μεσάζοντες κρατούμενους, τους ρουφιάνους όπως λένε στη φυλακή κι έχοντας κι αυτοί το δικό τους όφελος κάνουν την πιο βρώμικη δουλειά. Οι ρουφιάνοι είναι αυτοί που σαν τον Βαγγέλη Ρωχάμη έχουν αποδράσει τό-

Κατά την πρόσφατη εξέγερση στις φυλακές του Γεντί Κουλέ, άνδρες των ειδικών δυνάμεων που κλήθηκαν να επιβάλουν την τάξη εξεπλάγησαν από τη βιαιότητα των δεσμοφυλάκων λέγοντας ότι «δεν περιμέναμε να δούμε ανθρώπους να δέρνουν καλύτερα από μας».

σες φορές σαν να πρόκειται για ένα περίπατο.

Όσοι θέλουν να μιλήσουν λοιπόν, έχουν και το φόβο των ευνοούμενων κρατουμένων εκτός των ανθρωποφυλάκων. Ποιός θα καλύψει αυτούς τους ανθρώπους απ' ότι μπορεί να τους συμβεί; Το υπουργείο δικαιοσύνης περιμένει να εισπράξει τα συγχαρητήρια, για τις ανακαλύψεις του. Λες κι είναι κάτι καινούργιο. Λες και δεν

ήξερε, λες και οι καταγγελίες, οι βασανισμοί, οι μηνύσεις, οι εξεγέρσεις δεν έφταναν ποτέ στους παράγοντες του υπουργείου. Κατά καιρούς διάφοροι υπουργοί έχουν ανακοινώσει μέτρα κι υπόσχονται ότι θα κάνουν τα πάντα για να εξαφανίσουν παρόμοιες παρανομίες από ανθρωποφύλακες. Ήδη από το '81 που ήταν υπουργός ο Αλεξανδρής, οι κρατούμενοι ακούνε υποσχέσεις. Αντίθετα όμως, βλέπουμε τη μαφία των φυλακών να δυναμώνει. Τραγικό παράδειγμα, το παράδειγμα ενός κρατούμενου που κατάφερε με αδιάσειστα στοιχεία να καταδικαστούν ανθρωποφύλακες και γιατροί των φυλακών. Μέχρι την εκδίκαση της υπόθεσης στο εφετείο, ο πρώην κρατούμενος Παναγιώτης Γαγγλίας δολοφονείται. Μετά απ' αυτό οι κατηγορούμενοι αθώνονται.

Παρόμοιες δολοφονίες που δείχνουν από μόνες τους, θα μπορούσαμε να πούμε, το δολοφόνο, έχουν συμβεί και σ' άλλους κρατούμενους. Ποιός λοιπόν θα διακινδυνεύσει;

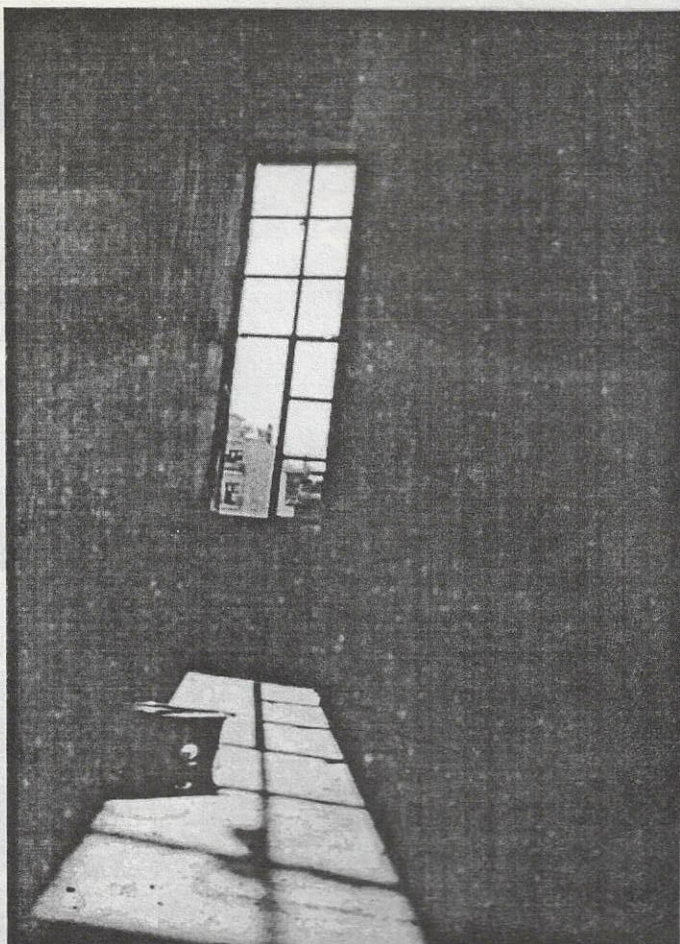
Παρ' όλα αυτά, το καλάθι αχρήστων της εισαγγελίας Πειραιά, αρμόδιας για τις φυλακές Κορυδαλλού, είναι γεμάτο από μηνύσεις κι αναφορές κρατουμένων. Το ίδιο και στις αρμόδιες εισαγγελίες των περιοχών που έχουν φυλακές.

Οι αυτοκτονίες - δολοφονίες στις φυλακές συνεχίζονται κι ας έλεγε το '81 ο Αλεξανδρής σαν υπουργός πως όλα θ' αλλάξουν. Ο

Θόδωρος Βενάρδος πέθανε το '84, η Κατερίνα Αποστολάκου μέσα στη φυλακή από ναρκωτικά το '86, ο Κώστας Σαρίδης το '86, ο Γρ. Τσουράπας το '87, ο Β. Παναγής το '87, ο Γ. Καλέρης το '88, ο Κ. Βαλιμίτης το '88, ο Θωμάς Κράτης το '88, ο Δημήτρης Βαλσαμίδης το '89, ο Λάκης Σοφιανός το '89, ο Κ. Βλάχος το '90, ο Αχμέτ Μιζάρ το '90, ο Στ. Στακόπουλος το '90, ο Γ. Βασιλείου το '90 και τόσοι άλλοι. Ενας

ατέλειωτος κατάλογος. Σε πολλές περιπτώσεις οι συγγενείς ζήτησαν αυτοψία, υποβάλλανε μηνύσεις, οι εισαγγελείς όμως κλείσαν τις υποθέσεις. Σήμερα 10 Ιουνίου '94 ανακοινώνεται, μια καινούργια δολοφονία από ναρκωτικά, του Σ. Γαβριηλίδη στις φυλακές Κορυδαλλού. Την ίδια ημέρα με τον Γαβριηλίδη βρίσκεται κρεμασμένος στο κελί του ο 27χρόνος Ηλίας Λυρίτης. Πληροφορίες αναφέρουν πως το προηγούμενο βράδυ είχε βιασθεί και κακοποιηθεί από τους ρουφιάνους κρατούμενους με την ανοχή και άνεση που τους δίνουν οι ανθρωποφύλακες, για να εξαναγκασθεί να μην καταγγείλει την βρωμιά που ζούσε στις φυλακές Κορυδαλλού. Ο πρόεδρος των δεσμοφυλάκων Α. Αραβαντινός δηλώνει με τον αέρα της εξουσίας και την πεποίθηση ότι δεν πρόκειται να τον ενοχλήσει κανείς. "Τέτοια πράγματα θα γίνονται πάντα όπως γινόντουσαν, και ναρκωτικά θα μπαίνουν και κανένας εισαγγελέας δεν πρόκειται να λύσει το πρόβλημα". Κατά τα άλλα, το συνδικαλιστικό όργανο των δεσμοφυλάκων, του οποίου πρόεδρος είναι ο Αραβαντινός, δεν χάνει ευκαιρία να ζητάει κάθε τόσο επιδόματα και παροχές λέγοντας ότι κινδυνεύουν στη δουλειά τους.

Όταν οι υποθέσεις παίρνουν κάποια δημοσιότητα ή όταν γίνονται εντυπωσιακές εξεγέρσεις το μόνο που μπορεί ν'αλλάξει μέσα στις φυλακές είναι να μετακομίσουν οι διευθυντές των φυλακών από τη μια φυλακή στην άλλη. Π.χ. ο διευθυντής Κωσταράς να πάει στο νοσοκομείο κρατουμένων και ο διευθυντής του νοσοκομείου, Πόλιας, να πάει στη θέση του Κωσταρά. Αυτά είναι γελοία πράγματα και γίνονται με τις αποφάσεις του υπουργείου. Σε τηλεοπτική εκπομπή το '93 ρωτήθηκε η τότε υπουργός Μπενάκη ποιο νόημα έχει αυτή η τακτική, αφού κάθε άλλο παρά τιμωρούνται έτσι οι διευθυντές. Κι εκείνη απάντησε με την ολοκλήρωση της γελοιότητας: "Υπάρχει έλλειψη από προσωπικό, από διευθυντές". Μέχρι κι ο

πρόεδρος της Ένωσης Δικαστών κι Εισαγγελέων Παν. Κωστάκος, δηλώνει ότι "Όταν ασκούνται διώξεις σε βάρος σωφρονιστικών υπαλλήλων, πρέπει να απομακρύνονται κι όχι να μετατίθεται σε άλλη φυλακή".

Όσον αφορά για τον άλλο κατηγορούμενο στην υπόθεση Φωτάκη, τον Κρινή, γενικό επιθεωρητή των φυλακών που μέχρι στιγμής λόγω της υπόθεσης έχει τεθεί σε διαθεσιμότητα, όταν ακόμη το '81 ήταν διευθυντής των φυλακών Κορυδαλλού, ήταν ο υπεύθυνος δίνοντας την εντολή για τον ξυλοδαρμό των τότε πολιτικών κρατούμενων Φ.Κυρίτση, Γ. Σκανδάλη, Κ. Μοιρά. Στη μήνυση που του έγινε, αθωώθηκε, κατόπιν προήχθη σε γενικό επιθεωρητή των φυλακών.

Είναι το ίδιο το σωφρονιστικό σύστημα που θα παράγει το έγκλημα μέσα στις φυλακές. Οι περισσότεροι από

τους ανθρωποφύλακες βαρύνονται για πολλά αδικήματα που έχουν κατά κανόνα διαπραχθεί στις φυλακές. Όσοι έχουν σχέση σαν υπηρεσιακοί υπάλληλοι, είτε ανθρωποφύλακες είναι, είτε στην τροφοδοσία των φυλακών είναι, είτε στο υπουργείο δικαιοσύνης είναι, είτε εισαγγελείς και δικαστικοί είναι, ξέρουν πολύ καλά ποιό είναι το συμφέρον τους και φυσικά προστατεύονται αφού δεν επιτρέπεται να τους ελέγξει κανείς. Αυτά μας δείχνουν τα γεγονότα. Όταν η εισαγγελέας Γιαταγάνη το '86 αποφάσισε να σκαλίζει και να καθαρίσει την κόπρο του Αυγεία, κυνηγήθηκε από το υπουργείο κι απ'όλους τους παράγοντες. Δικάστηκε, απειλήθηκε για τη ζωή της, χλευάστηκε κι αναγκάστηκε να σωπάσει.

Εξ' άλλου το υπουργείο δικαιοσύνης δεν επιτρέπει την είσοδο στις φυλακές σε κανένα άλλο εκτός από τους παράγοντες του. Απ' την εποχή της υπουργείας Μαγκάκη κόπηκε η είσοδος και στους δημοσιογράφους. Είναι σαφές τι φοβάται και θέλει να κρύψει ο κάθε υπουργός δικαιοσύνης.

Οι πειθαρχικές φυλακές της Λάρισσας λειτουργούν ακόμη. Και πειθαρχικές φυλακές σημαίνει κυρίως βασανιστήρια κι άσχημη μεταχείριση. Ακόμη κι οι φύλακες της Κέρκυρας που είχε ειπωθεί κάποτε πως θα κλείσουν και τόσες φασαρίες έχουν γίνει μ' αυτές, λειτουργούν ακόμη. Φυλακές διάσπαρτες σ' όλη τη χώρα, πολλές απ' αυτές δεν πληρούν ούτε την υποδομή για συνθήκες υγιεινής. Πολλά γράμματα στέλνονται απ' αυτές τις φυλακές στις εφημερίδες. Στην καλύτερη περίπτωση αν μπου, θα είναι στα ψιλά σε κάποια θέση που δεν φαίνονται.

Τελειώνοντας συμπερασματικά, μπορούμε να πούμε πως η ίδια η φύση κι η δομή του σωφρονιστικού συστήματος, παράγει, αναπαράγει και καλλιεργεί το έγκλημα από τους εκπροσώπους του, αφού βασίζεται στην τιμωρία και στην εκδίκηση.

Το ερώτημα είναι. Ποιός θα προστατεύσει τους φυλακισμένους από τους φύλακες τους;

DON'T BE-LIEVE THE HYPE

Ο Βων πέθανε χτες, στο τελευταίο του τρακάρισμα. Κατά τη διάρκεια της φιλίας μας, είχε προβάρει το θάνατο του με πολλές συγκρούσεις αυτοκινήτων, αλλά το χθεσινό ήταν το μοναδικό αληθινό του ατύχημα.

Καθώς οδηγούσε με σκοπό να συγκρουστεί με τη λιμουζίνα της κινηματογραφικής ηθοποιού, το αμάξι του τινάχτηκε πάνω απ' το κιγκλίδωμα της γέφυρας στην ανισόπεδη διασταύρωση του Αεροδρομίου του Λονδίνου και βυθίστηκε, τρυπώντας τη σκεπή, μες στο λεωφορείο που μετέφερε επιβάτες των αερογραμμών...

...Οραματιζόμενος το τρακάρισμα του με την ηθοποιό, ο Βων κυριευόταν από τις έμμενες ιδέες πολλών

τραυμάτων και πρ - σκούσεων - από τα χρώμα και τις επιφάνειες των δυό τους αυτοκινήτων, που θα διαλύονταν καθώς θα συνα-

ντιόνταν μετωπικά σε πολύπλοκες συγκρούσεις που επαναλαμβάνονταν αέναα σε αργή κίνηση, από τα πανομοιότυπα τραύματα που θα σημάδευαν τα κορμιά τους, από την εικόνα του παρμπρίζ που θα θόλωνε γύρω από το πρόσωπο της καθώς εκείνη θα έσπαγε τη φιμέ του επιφάνεια σαν θνησιγενής Αφροδίτη, από το ανακάτεμα των τσακισμένων τους μηρών καθώς θα συνθλίβονταν πάνω στους μοχλούς των χειροφρένων τους, και κυρίως από τα τραύματα στα γεννητικά τους όργανα, από τη μήτρα της καθώς θα τη διαπερνούσε το εραλδικό ράμφος του ανάγλυφου σήματος του κατασκευαστή της λιμουζίνας, από το σπέρμα του που θα πιτσιλίζει το φωτεινό καντράν που θα κατέγραφε για πάντα τις ενδείξεις της θερμοκρασίας και των καυσίμων της μηχανής...

...Στον Βων οι συγκρούσεις αυτοκινήτων και η σεξουαλικότητα του είχαν οδηγηθεί σ' ένα ύστατο πάντρεμα. Τον θυμάμαι τις νύχτες να είναι με νευρώδεις νεαρές γυναίκες στα συντετριμένα πίσω μέρη εγκαταλελειμέ-

νων αμαξιών σε νεκροταφεία αυτοκινήτων, και τις φωτογραφίες τους σε άβολες ερωτικές στάσεις. Τα τεντωμένα και σκληρά τους πρόσωπα κι οι πιεσμένοι τους μηροί φωτίζο-

ήταν αραδιασμένα στο δάπεδο, παρακολουθούσαμε, μέσα στη σκοτεινιά, εκείνες τις σιωπηλές αναλαμπές των τρακαρισμάτων να τρεμοπαίζουν στον τοίχο πάνω απ' τα κεφάλια μας.

Οι επαναλαμβανόμενες σκηνές των συγκρουόμενων αυτοκινήτων στην αρχή με ηρεμούσαν, έπειτα όμως με διέγειραν...

...Ο Βων μου εκμυστηρεύτηκε αναλυτικά όλες τις έμμενες ιδέες του σχετικά με τον

ερωτισμό των πληγών και των

τραυμάτων. Μου εξέθεσε όλη τη διεστραμμένη λογική των ποτισμένων με αίμα ταχύμετρων και στροφόμετρων,

των λεκιασμένων με περιττώματα ζώων

ασφαλείας, των γραμμωμένων με εγκεφαλικό ιστό αντηλιακών. Για τον

Βων κάθε τρακάρισμα ήταν η εκκίνηση ενός τρέμουλου έκστασης, μιας παλμικής έξαψης, καθώς στη θέα ενός τρακαρισμένου αυτοκινήτου διέκρινε τα περίπλοκα γεωμετρικά σχήματα ενός στραπατσαρισμένου προφυλακτήρα, τις απρόσμενες ποικιλίες της τσακισμένης μάσκας του ψυγείου ή την κρεμάμενη προεξοχή ενός ταμπλό οργάνων που έχει από τη σύγκρουση πεταχτεί ως τον κάβαλο του οδηγού σαν να επρόκειτο για κάποια ρυθμισμένη εκτέλεση ενός μηχανικού πεοθηλασμού. Ο οικείος χρόνος και χώρος ενός μοναδικού ανθρώπινου όντος είχαν για πάντα απολιθωθεί παγιδευμένοι σ' αυτό τον ιστό από λεπίδες χρωμίου και παγωμένα γυαλιά...

...Καθώς σκέφτομαι τώρα τον Βων, να πνίγεται στο ίδιο του το αίμα κάτω απ' τα βολταϊκά φώτα της αστυνομίας, θυμάμαι τις αναρίθμητες καταστροφές, εκείνα τ' αμέτρητα φαντασιακά στραπάτσα, που μου περιέγραφε καθώς περιπλανιόμασταν μαζί στους γρήγορους αυτοκινητόδρομους της περιοχής του

ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ;

**Τις κορυφαίες σας στιγμές, τις ζείτε εδώ μέσα.
Την τελευταία σας στιγμή, θα την ζήσετε εδώ μέσα**

νταν από το φλας της πολaroίντ του Βων, θυμίζοντας έντρομους επιζήσαντες από καταστροφή υποβρυχίου... Κατά τη διάρκεια της εμβριθούς ερωτοτροπίας του με τις τραυματισμένες γυναίκες, ο Βων μελετούσε με μανιακή σχολαστικότητα τις μολύνσεις των βουβωνικών αδένων από βάκιλλους αερίου, τα τραύματα στο πρόσωπο και τις πληγές στα γεννητικά όργανα.

Μέσω του Βων ανακάλυψα την αληθινή σημασία του τρακαρίσματος, το νόημα της εξάρθρωσης του αυχένα και του αιφνίδιου τουμπαρίσματος, τις εκστατικές συγκινήσεις των μετωπικών συγκρούσεων. Επισκεφτήκαμε μαζί το Εργαστήριο Οδικών Ερευνών, είκοσι μίλια στα δυτικά του Λονδίνου, και παρακολουθήσαμε τα ρυθμισμένα οχήματα καθώς προσέκρουαν πάνω σε στόχους από μπετόν. Αργότερα, ο Βων πρόβαλλε στο διαμέρισμα του ταινίες σε αργή κίνηση που έδειχναν αυτές τις δοκιμαστικές συγκρούσεις, που είχε κινηματογραφήσει με τη μηχανή λήψης. Καθισμένοι στα μαξιλαράκια που

αερολιμένα. Ονειρευόταν λιμουζίνες επισημών να τσακίζονται πάνω σε τεράστια βυτιοφόρα, ονειρευόταν ταξί γεμάτα χαρούμενα παιδιά να συγκρούονται μετωπικά πάνω στις φωτεινές βιτρίνες εγκαταλελειμμένων υπεραγορών. Ονειρευόταν αποξενωμένους αδελφούς και αδελφές να συναντιούνται τυχαία σε τρακαρίσματα πάνω στις παρακαμπητήριους πετροχημικών μονάδων, και η ασύνειδη αιμομιξία τους να γίνεται πια ρητή μες στα στραπατσαρισμένα μέταλλα, μες στις αιμορραγίες των εγκεφαλικών τους ιστών που θ' άνθιζαν κάτω απ' τους αλουμιμένους θαλάμους συμπίεσης και τις δεξαμενές αντιδράσεων. Ο Βων επινόησε πολλαπλές και μαζικές καρραμπόλες ορκισμένων εχθρών, θανάτους μίσους που γιορτάζονταν μες στα καύσιμα της μηχανής που καιγόταν στα ρείθρα του δρόμου, και μπογιές που έπαιρναν φωτιά στο θολό ηλιόφως επαρχιακών πόλεων. Οραματίστηκε τα τρακαρίσματα εγκληματιών που είχαν αποδράσει από τη φυλακή, ρεσεψιονίστ που είχαν το ρεπό τους και παγιδεύονταν ανάμεσα στο τιμόνι και τα γόνατα των εραστών τους τη στιγμή που τους ανάνιζαν. Σκέφτηκε τρακαρίσματα ζευγαριών στο μήνα του μέλιτος, καθισμένων στο ίδιο κάθισμα μετά το σφοδρό τους χτύπημα πάνω στο πίσω μέρος του συστήματος ανάρτησης ταχύτατων καμιονιών που μετέφεραν ξάχαρη. Σκέφτηκε τρακαρίσματα σχεδιαστών αυτοκινήτων -κι αυτός ήταν ο πιο αφηρημένος απ' όλους τους πιθανούς θανάτους- που βρίσκονταν θανάσιμα τραυματισμένοι στ' αμάξια τους μαζί μ' ερωτιδεείς των τεχνικών εργαστηρίων...

...Τώρα που ο Βων άφησε την τελευταία του πνοή, σαν τους θεατές που μαζεύονται πάνω από έναν τραυματισμένο ανάπηρο, του οποίου οι παραμορφωμένες στάσεις του σώματος του αποκαλύπτουν τις μυστικές εξισώσεις του πνεύματος και της ζωής τους. Ολοι εμείς που γνωρίζαμε τον Βων αποδεχόμαστε το διαστροφικό ερωτισμό του τρακαρίσματος, που ήταν τόσο οδυνηρός όσο και το τράβηγμα ενός εκτεθειμένου οργάνου από το άνοιγμα μιας χειρουργικής τομής. Είχα παρακολουθήσει συνουσιαζόμενα ζευγάρια, άντρες και γυναίκες στο χείλος του οργασμού, να κινούνται σε σκοτεινιασμένους αυτοκινητόδρομους τη νύχτα, και τ' αμάξια τους να τρέχουν, με μια σειρά από προκλητικές τροχιές, προς τους εκτυφλωτικούς προβολείς των αυτοκινήτων του αντίθετου κυκλοφοριακού ρεύματος...

...Μπήκα στο αμάξι και οδήγησα προς τον αερολιμένα. Τα φώτα της Δυτικής λεωφόρου ανταύγαζαν πάνω στ' αυτοκίνητα, που τραβούσαν μαζί προς τη γιορταστική κραιπάλη των συγκρούσεων και των τραυματισμών.

Απόσπασμα από το CRASH του J.G. BALLARD

Ο Μπερλουσκόνι και η Δεύτερη Ιταλική Εμπειρία

Ο Σύλβιο Μπερλουσκόνι πρωθυπουργός.

Κάτι τέτοιο μόνο στην Ιταλία θα μπορούσε να συμβεί. Μια ευρωπαϊκή χώρα με παράδοση αστάθειας και «τρέλας». Πρωθυπουργός ένας «βαρώνος» των ΜΜΕ, πρόεδρος της πρωταθλήτριας στο ευρωπαϊκό ποδόσφαιρο Μίλαν, και όχι κάποιος γηραιός ή σαραντάρης πολιτικός, προερχόμενος από την παραδοσιακή κάστα αναπαραγωγής διαχειριστών (νομικοί, οικονομολόγοι κλπ).

Πέρα από τις γνωστές ανούσιες αναλύσεις των «ειδημόνων» των εφημερίδων ή του ηλεκτρονικού τύπου (οι οποίες παρουσίασαν το γνωστό επίπεδο υψηλής ευρηματικότητας σε μαλακίες), ιδιαίτερη έμφαση δόθηκε στην συνεργασία του FORZA ITALIA με τους φασίστες.

Άλλη μια απόδειξη για το γεγονός ότι η εξουσία παραμένει αδιάστακτη, ανήθικη και αποτρόπαια, κάτι που σύμφωνα με καλά πληροφορημένες πηγές το καταγγέλουμε!

Κι όμως το Ιταλικό φαινόμενο αξίζει περαιτέρω προσοχής καθώς δεν είναι ούτε τυχαίο ούτε μονοσήμαντο. Αντίθετα ανταποκρίνεται με τον πιο αντιπροσωπευτικό τρόπο, στις προδιαγραφές ενός κόσμου που αλλάζει συνεχώς, με ταχύτατες και συνάμα πολύπλοκες διαδικασίες. Κάθε προσπάθεια ανάλυσης ακόμα και η πλέον στοιχειώδης, αποτελεί εγχείρημα επίπονο, άχαρο, και κάποιες φορές μοναχικό.

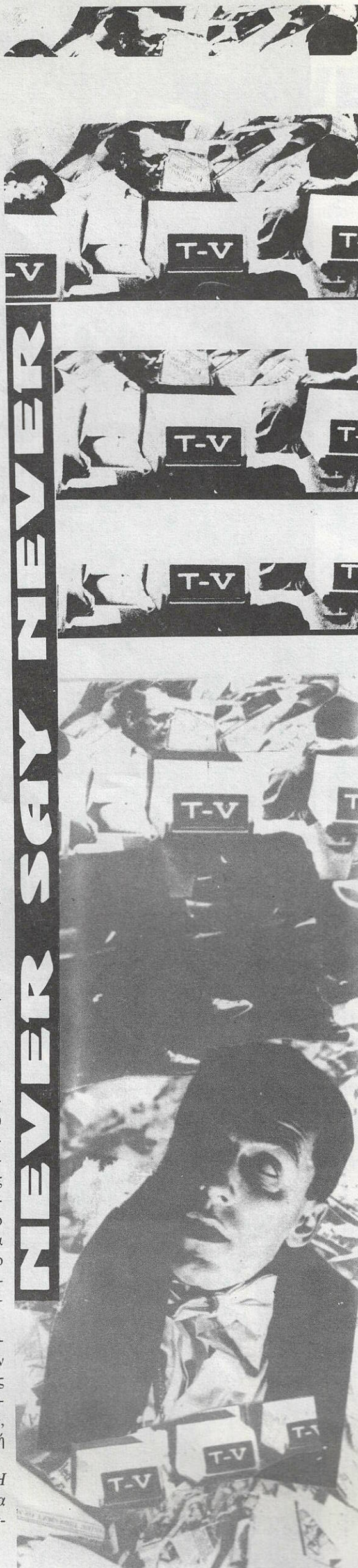
Ιδιαίτερα όταν η απόπειρα αυτή γίνεται σε μια περίοδο που χαρακτηρίζεται εκτός των άλλων από την... απροθυμία να ερμηνευθεί η πρώτη Ιταλική εμπειρία, εκείνης της δεκαετίας του 70. Βρισκόμαστε σε μια εποχή μεγιστοποίησης των μεγεθών του τεχνοφασισμού και ενός αδιάκοπου σημειολογικού ολοκληρωτισμού. Παρ' όλα αυτά κάποιος δείχνουν ευτυχημένος που... ανακάλυψαν την πυρίτιδα και το υγραέριο. Αυτό το γεγονός, ίσως κάνει ακόμα πιο επιτακτική την ανάγκη, η δεύτερη Ιταλική εμπειρία να γίνει αντικείμενο προσεκτικής παρατήρησης και αποκωδικοποίησης, καθώς εκφράζει μια πραγματικότητα που θα ήταν εγγληματικό να την παραβλέψουμε, ή να ερμηνευθεί με τους όρους του παρελθόντος.

ΜΜΕ και Υπερσυμβολική Οικονομία

Η ιταλική κοινωνία αποτελεί εδώ και πολλά χρόνια, εξαιτίας κάποιων ιδιομορφιών του συστήματος πολιτικής διαχείρισης, ένα «σκηνικό» του 21ου αιώνα. Πολιτική αστάθεια, εύθραυστες συμμαχίες και ισορροπίες, διαρκείς κοινωνικοπολιτικοί μετασχηματισμοί. Μια τέτοια κατάσταση πραγμάτων, με το ταυτόχρονο πέρασμα της παγκόσμιας οικονομίας σε μια διάσταση υπερσυμβολική, ήταν αναπόφευκτο να επιταχύνει τις πολιτικές διαδικασίες, αποτελώντας τον προπομπό μιας ευρύτερης μετατόπιση εξουσίας και δύναμης.

Το ξεπέραςμα της έννοιας της εξαγωγής υπεραξίας από τους άμεσους παραγωγούς των προϊόντων και η μεταβολή του συνόλου της κοινωνίας σε χώρο της καπιταλιστικής αξιοποίησης (διεύρυνση καταναλωτικών αναγκών, ελεύθερος χρόνος κλπ), σημάδεψαν την εποχή του κοινωνικού εργάτη.

Ο Α. Νέγκρι πολύ σωστά προέβλεπε ότι «Η καπιταλιστική προσαγωγή αναπτύσσεται σήμερα σε άμεση και ανταγωνιστική συνάφεια με ελεύθερες και επεκτατικές μοναδικότητες».

Υπερσυμβολική οικονομία είναι το σύστημα οικονομικής διαχείρισης που βασίζεται όλο και περισσότερο στην ανταλλαγή συμβόλων στοιχείων, παραστάσεων, γνώσεων και πληροφοριών, εκτοπίζοντας σταδιακά τους παραδοσιακούς συντελεστές (φύση, κεφάλαιο, εργασία, πρώτες ύλες). Επικοινωνία, γνώση (διαμέσου της πληροφορίας), πλαστικό και ηλεκτρονικό χρήμα, εξατομικευμένα αγαθά και υπηρεσίες, μικροτεχνολογίες, υπερεθνικός έλεγχος και παραγωγική αποκέντρωση, είναι μερικά από τα χαρακτηριστικά της «νέας εποχής».

Αυτές οι ταχύτατες και οριακές μετατοπίσεις του ειδικού βάρους, πλούτου, εξουσίας και δύναμης, επεφύλαξαν πολύ σημαντικά προνόμια (οικονομικά, κοινωνικού κύρους κλπ), σε όσους αντιλήφθηκαν της έλευσής τους.

Δεν είναι τυχαίο πως οι επτά στους δέκα πλουσιότερους αμερικάνους, είναι άτομα των μέσων μαζικής ενημέρωσης, της πληροφορικής και των τηλεπικοινωνιών.

Το σύνολο των μεγάλων ιαπωνικών εταιρειών διαθέτει σήμερα περισσότερα κεφάλαια για την έρευνα και τον «πόλεμο των πληροφοριών» παρά για κεφαλαιουχικές επενδύσεις.

Αυτή η διαδικασία ανακατατάξεων στο εσωτερικό της αστικής τάξης, και τροφοδότησής της με «νέο αίμα», σηματοδοτεί και μια σειρά από αλλαγές στο πολιτικό σκηνικό.

Η εποχή των «βαρώνων της πληροφορίας» που άλλοτε φανερά, κι άλλοτε παρασκηνιακά μπαίνουν πιο ουσιαστικά στο παιχνίδι πολιτικής και εξουσίας, έχει μόλις αρχίσει.

Ποιός θα μπορούσε να ισχυρισθεί σήμερα χωρίς τον κίνδυνο να χαρακτηριστεί αφελής ότι πίσω από τον Μπιλ Κλίντον κρύβεται κάποιος μεγαλοβιομήχανος ή τραπεζίτης;

Όταν υπάρχει ο Τεντ Τέρνερ του CCN και ο Ρούπερτ Μέρντοκ. Ο Μέρντοκ είναι κάτοχος του SKY Channel, του 60% της 20th Century-Fox της Sunday Times στο Λονδίνο, και συνέταιρος στα δορυφορικά προγράμματα της βρετανικής Amstrad.

Είναι λοιπόν απόλυτα λογικό να θεωρείται ανερχόμενη δύναμη, καθώς στις ΗΠΑ δεν θεωρείται απίθανο να πολιτευθεί.

Μέσα λοιπόν σε μια παγκόσμια συγκυρία ανόδου του πολιτικού κοινωνικού και οικονομικού ρόλου των ανθρώπων των μμε, ο Σύλβιο Μπερλουσκόνι γίνεται ο πρώτος του καταλόγου, που εγκαταλείπει την παρασκηνιακή πολιτική δράση, με την άνοδό του στον πρωθυπουργικό θώκο.

Οι τηλεοπτικοί του σταθμοί εισπράττουν πάνω από το 60% των διαφημιστικών κεφαλαίων της Ιταλίας, είναι μέτοχος του καναλιού La Cinq στη γαλλία, και του Tele-S στη Γερμανία. Είναι ακόμα ο αποκλειστικός αντιπρόσωπος όποιας διαφημιστικής καμπάνιας προϊόντων προκύψει από την πρώην Σοβιετική Ένωση για τα επόμενα δεκαπέντε χρόνια.

Τι ποιά φυσιολογικό λοιπόν από τις τελευταίες εξελίξεις στο πολιτικό σκηνικό της Ιταλίας. Μήπως στην Ελλάδα βιώνουμε κάτι διαφορετικό; Η γρήγορη ανάκαμψη του ΠΑΣΟΚ, η ήττα της Νέας Δημοκρατίας και οι δυσόιωνες προβλέψεις για το μέλλον της φανερώνουν την μετατόπιση του κέντρου βάρους εξουσίας από τις παραδοσιακές εκφράσεις της σε άλλους χώρους. Η Νέα Δημοκρατία έχασε το παιχνίδι. Ιά γιατί σε κρίσιμες φάσεις του πολιτικού ανταγωνισμού έδειξε να στερείται την πρόσβαση ιά γιατί σε κρίσιμες φάσεις του πολιτικού συναγωνισμού, έδειξε να στερείται την πρόσβαση στους ανθρώπους των μμε για να την στηρίξουν.

Αντίθετα το ΠΑΣΟΚ ξελάσπωσε με το συγχρότιμα Λαμπράκη από την υπόθεση Κοσκωτά, αναρριχήθηκε στην εξουσία στηριζόμενο στον πόλεμο του σημαντικότερου μέρους των μμε απέναντι στη Ν.Δ. (Μεγα, Σκάϊ, Λαμπράκης Flash-Κόκκαλης).

Όσο για τον Αλαφούζο και τον Κόκκαλη, γιατί άραγε επιμένουν να μπαίνουν «μέσα» με ραδιόφωνο και τηλεόραση; Μήπως είναι ο παλιός καλός νόμος της αγοράς, ότι, όπου συνδυάζονται τομείς καπιταλιστικής αξιοποίησης, αργά ή γρήγορα με τους κατάλληλους χειρισμούς έρχεται η πολυπόθυτη μεγιστοποίηση του κέρδους.

Αν λοιπόν η υπερσυμβολική οικονομία είναι περισσότερο από κάθε άλλο προηγούμενο, οικονομία που το κέρδος της βασίζεται σε γνώση και τεχνολογία, η μεγιστοποίησή του φυσικά θα βρίσκεται εκεί που συγκεντρώνεται η μεγαλύτερη και πιο συνδιασμένη αλληλεπίδραση

γνώσεων και τεχνολογιών (κομπιούτερ, εκτυπωτές, φαξ, δορυφορικές και καλωδιακές συνδέσεις κλπ).

Εκείνο όμως που πάνω απ' όλα προτρέπει τους μεγαλοεπιχειρηματίες των μμε να βγούν στο προσκήνιο των μπλοκ εξουσίας σ' όλο τον πλανήτη, είναι η μοναδική δυνατότητα ελέγχου και ενοποίησης βασικών απόψεων της κοινής γνώμης, κάτι που εξαιτίας του οικονομικού μετασχηματισμού της εξατομίκευσης αγαθών και υπηρεσιών (και της κοινωνικής πολυδιασπαστικής του αντανάκλασης), φαινόταν πολύ δύσκολο να επιτευχθεί, κάνοντας ιδιαίτερα προβληματική και την πιο στοιχειώδη κοινωνική συνοχή.

Αντίθετα τα μμε, όχι μόνο μπορούν εν μέρει να αποκαταστήσουν τις εύθραυστες ισορροπίες στην κοινωνία, αλλά και να τις κάνουν πιο σταθερές μέσα από ένα πλαίσιο απόλυτης ιδιοποίησης του ελεύθερου χρόνου των πολιτών, και της εκμετάλλευσής του πολιτικά και οικονομικά.

Η Polygram Records θυγατρική της Philips η Interactive Game NetWork, η IBM και η Fujisakei επεξεργάζονται προγράμματα «βιντεοτεχνολογίας της αλληλεπίδρασης» Προγράμματα δηλαδή όπου με καλωδιακή σύνδεση δύο άτομα θα μπορούν να παίζουν μεταξύ τους ηλεκτρονικά παιχνίδια, χωρίς να βρίσκονται στον ίδιο χώρο.

Οι τηλεθεατές θα μπορούν να παίρνουν μέρος σε παιχνίδια της TV μεταβιβάζοντας τις απαντήσεις σε κεντρικό κομπιούτερ ο οποίος θα ελέγχει τις απαντήσεις. Ακόμα η μεγάλη φιλοδοξία αυτών των προγραμμάτων είναι η δημιουργία φορητών συσκευών μετατροπής προφορικού μηνύματος σε έντυπο και αντίστροφα.

Ο κόσμος λοιπόν αλλάζει, ο τεchnοφασισμός και η νεκρή εργασία θριαμβεύουν, η καπιταλιστική αξιοποίηση επεκτείνεται αγκαλιάζοντάς μας μέχρι πνιγμού σε κάθε μας δραστηριότητα.

Απόπειρες Απάντησης Ουτοπία και Κίνημα

Ο Thomas kuhn στο έργο του «Η δομή των επιστημονικών επαναστάσεων», που λέει ότι είναι συνηθισμένο φαινόμενο να μην γίνεται αντιληπτό όλο το εύρος των επιστημονικών επαναστάσεων, είτε γιατί συνειδητά αποκρύβεται η σημασία τους, είτε γιατί λέγοντας θύματα μιας μονόπλευρης-μηχανιστικής αντίληψης, τις θεωρούμε απλά προσθήκη στην υπάρχουσα επιστημονική γνώση και τεχνολογία.

Με λίγα λόγια δεν δίνουμε την πρόβλεψη σημασία στις αλλαγές που συντελούνται επειδή η δύναμη της συνήθειας μας βολεύει εδώ και

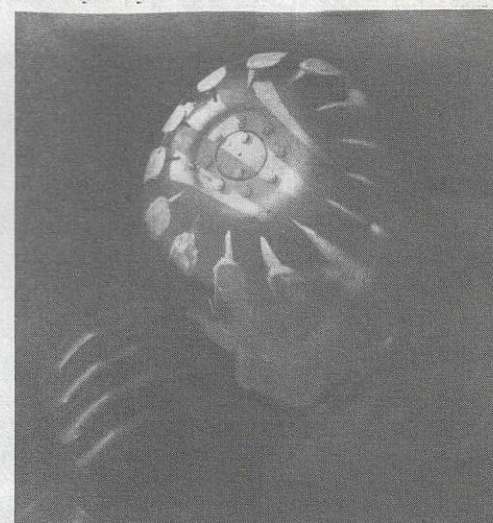
εμβρυακά έχει κάτι τέτοιο καταγραφεί (καταλήψεις, συλλογικότητες, στέκια, απόπειρες πολιτιστικής έκφρασης έντυπα και αφίσες), όσες φορές φροντίσαμε να υπερβούμε το: «καλοί αλλά λίγοι» που μας χαρακτηρίζει συνήθως τα αποτελέσματα, ήταν κάτι παραπάνω από ενθαρρυντικά.

Αν ξεπεράσουμε την εμμονή του αδιέξοδου και της απελπισίας, την εμμονή δηλαδή στον εγκλωβισμό σε ξεπερασμένα ιδεολογικά σχήματα και κοινωνικές αναλύσεις, αν επιτέλους δώσουμε ουσιαστικό βάρος στην καθημερινότητα και στη συλλογική όσο και ατομική οργάνωσή της (και έτσι πάψει να είναι σάλτσα κάποιων «επαναστατικών επιλογών»), αν τελικά ανοίξουμε τα μάτια και τ' αυτιά μας για να δούμε τον κόσμο που μας περιβάλλει, και το «υποκείμενο»* στο οποίο υπόκειται πως απευθυνόμαστε, αν...

Αν λοιπόν γίνουν όλα αυτά, πιθανά και κάποια άλλα περισσότερο ή λιγότερο σημαντικά, ίσως πάψουμε ν' αποπνέουμε το πεθαμένο άρωμα της συρρίκνωσης και της αποτυχίας, την αλαζονεία του φανατισμού και της μετριότητας.

Είναι άκαιρο και ανεδαφικό να μιλάμε για σύνθεση εκείνων των στοιχείων που επιτρέπουν την δημιουργία μιας νέας συλλογικής ουτοπίας. Είναι αυτοκαταστροφικό να μην προσπαθήσουμε να τα βρούμε.

«Οι εμπειρίες κοινότητας και αλληλεγγύης που γνωρίσαμε το δεύτερο μισό αυτού του αιώνα αποτελούν πρότυπα υποδείγματα για την ανάδυση αυτών των νέων οργανισμών που ονομάζουμε μηχανές του αγώνα. Στο εξής το πρόβλημα θα είναι πως θα απελευθερώσουμε τη δυναμικότητα και την ισχύ τους. Είναι καθαρό πως μόνο η άμεση εμπειρία των αγώνων θα επιτρέψει να διαγράψουμε πιο συγκεκριμένα τις διαστάσεις τους.

Ο ισχυρισμός, ότι μπορούμε να περιγράψουμε εκ των προτέρων την υφή αυτών των μηχανών αγώνα, των καινούργιων προλεταριακών υποκειμενικότητων σε πρακτικό επίπεδο (επιθυμίας και λόγου), θα αντιστρατευόταν τον ίδιο τον τρόπο γέννησής τους, που εξαρτάται αποφασιστικά από αυτούς που κανείς δεν τολμάει πια ν' αποκαλέσει μάζες* **»

Γιώργος Μαυρίδης

* ή το «κομμάτι» εκείνο της κοινωνίας... (ένας εντελώς άθλιος προσδιορισμός όπως λέει εδώ και χρόνια κάποιος φίλος).

** Α. Νέγρι Φ. Γκουατταρί «Οι νέοι χώροι της ελευθερίας»

* πολλά χρόνια με θεωρητικά και πρακτικά στερεότυπα επιπέδου ανάλυσης και αοριστολογίας.

Για παράδειγμα όλες αυτές οι τεράστιες αλλαγές που εντελώς πρόχειρα και περιληπτικά περιγράφηκαν παραπάνω, με τον όρο «υπερσυμβολική οικονομία» εξακολουθούμε να τις προσδιορίζουμε εδώ και χρόνια με τον όρο: καπιταλιστική αναδιάρθρωση. Αυτή η ελαφρότητα εξηγεί και την άποψη της «επικαιρότητας» των ιερών ιδεολογικών κειμένων του 19ου αιώνα, που με τόση ευκολία και σιγουριά κάποιοι τα επικαλούνται για τις σημερινές ανάγκες.

Κοινωνική αδικία, διαχρονικότητα της καταστολής, εξέγερση καταπιεσμένων, το φως και το σκοτάδι, η αιώνια μάχη του καλού με το κακό. Η πραγματικότητα είναι βέβαια άλλη.

Ότι η εξουσία σ' όλο τον πλανήτη αξιοποιεί αξιοκρατικά όλες τις εμπειρίες της (καταστολής και ενσωμάτωσης), γνωρίζοντας όλο και καλύτερα που πρέπει να ρίξει περισσότερο βάρος, σε ποιά σημεία να συγκεντρώσει τις προσπάθειές της.

Η συνολική γνώση των δεδομένων και των παραμέτρων λειτουργίας της ανθρώπινης κοινότητας ανανεώνει σταθερά την διαχειριστική ικανότητα, τοπικών και υπερεθνικών κέντρων εξουσίας, και την καθιστά εφικτή, επειδή ακριβώς μπορεί να διαχέεται στον κοινωνικό ιστό, τόσο σε κεντρικό όσο και σε μοριακό επίπεδο.

Απέναντι σ' αυτή την πραγματικότητα ένα κίνημα χρειάζεται μια τομή. Μια τομή λόγου και έργου.

Και είναι γεγονός ότι όσες φορές ελάχιστα και

Αθήνα, Απρίλης 1994...Μια πόλη ζητά απεγνωσμένα τη δημιουργία μιάς άλλης. Κάμποσοι άνθρωποι ξεκι-

αξιοποίηση και παρέμβαση στο γίνεσθαι των καταστάσεων αφού και τα πλαίσια συμμετοχής ήταν ανοιχτά και η επικοινωνία το ζητούμενο. Είναι σίγουρο όμως πως όταν δοθούν οι ευκαιρίες η ανταπόκριση είναι και ανάλογα δεδομένη; Μάλλον όχι..

Η μη (πλήρης) αξιοποίηση των δυνατοτήτων αυτών δείχνει ίσως και τις περιορισμένες δυνατότητες (συλλογικές και ατομικές) αλλά και την περιορισμένη θέληση δημιουργίας, αποτέλεσμα της καθημερινής αδράνειας και παθητικοποίησης. Η μεγάλη διάρκεια, από την άλλη πλευρά, πλαισιωμένη από την πολυθεματικότητα, είχε αποτέλεσμα να αγγίξει και πολύ και διαφορετικό κόσμο. Έκθεση εικαστικών, έκθεση φωτογραφίας, προβολές ταινιών (μικρού και μεγάλου μήκους) συναυλίες τζάζ, ροκ, παραδοσιακής, ηλεκτρονικής και χορωδιακής μουσικής, ρεμπέτικων τραγουδιών και ελεύθερης έκφρασης, συζητήσεις διαφόρων θεματικών ήταν τα συστατικά της πολυμορφίας που επικράτησαν στο δεκαήμερο. Πολλές και ανόμοιες εκδηλώσεις γίνονταν παράλληλα, δίνοντας τη δυνατότητα της συμμετοχής -παρακολούθησης σε ευρύτερες θεματικές καλλιτε-

ΗΤΑΝ ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΠΟΛΗ...(:)

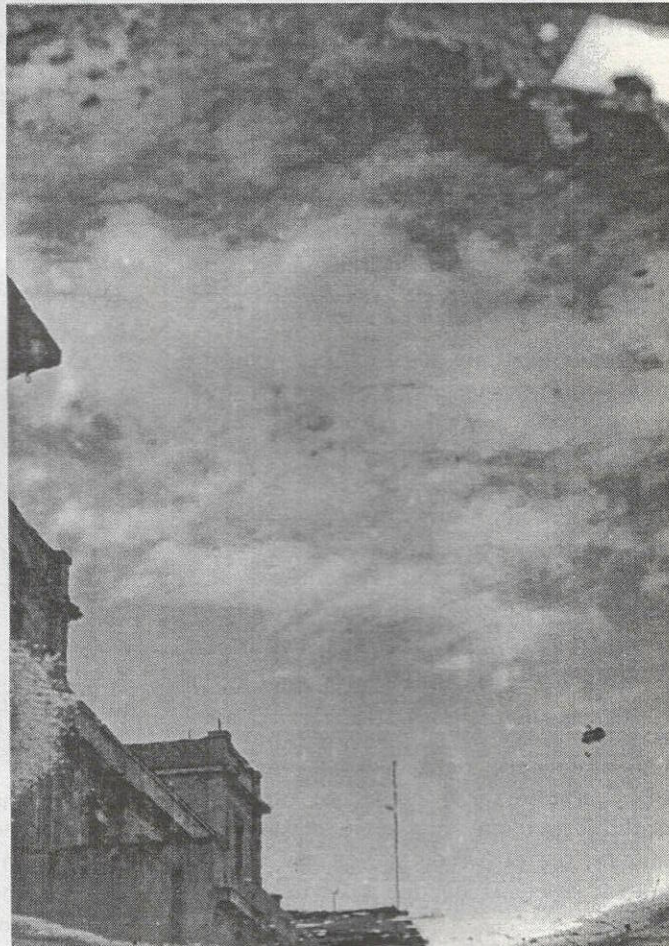
νούν τα σχέδια και το χτίσιμο αρχίζει στα βιομηχανικά ερείπια πατησίων αριθμός 246. Τα ερείπια αποκτούν ζωή δανεισμένη από τους ανθρώπους που συγκεντρώνονται. Η τεράστια θολή και γκρίζα μάζα που ζητά την απορρόφηση των πάντων υποχωρεί αφήνοντας κάποιο περιθώριο. Μια ακόμα εστία ζωής και αντίστασης πάλεται έστω και για λίγο, καταδικασμένη απο την αρχή να χαθεί όπως όλες. Να όμως που παρ' όλη την προϋπάρχουσα καταδίκη υπάρχει μια δύναμη που γεννάει κι αυτή όπως και όλες τις υπόλοιπες που δημιουργούνται κατά καιρούς, μια δύναμη που κάποιοι αδυνατούν να κατανοήσουν.

Δέκα οι μέρες δημιουργίας της πόλης αυτής, δέκα οι μέρες ζωής γι' αυτήν την εστία.

Το δεκαήμερο εκδηλώσεων στο ΦΙΞ τελείωσε αφήνοντας πίσω του εικόνες, εμπειρίες δημιουργίας, προβληματισμούς και την προοπτική μιας ανάλογης συνέχειας στο (άμεσο ή μη) μέλλον. Η μεγάλη διάρκεια, η πολυθεματικότητα και ο χώρος διεξαγωγής κατάφεραν να δώσουν μια ιδιαιτερότητα και πρέπει ίσως να προσεχτούν ιδιαίτερα.

Η διάρκεια των δέκα ημερών έδωσε στην εκδήλωση μια συνέχεια και το χαρακτήρα μιας κατάστασης περισσότερο, παρά ενός περιορισμένου γεγονότος. Ταυτόχρονα, η διάρκεια έδινε τη δυνατότητα για περεταίρω

χνικής επικοινωνίας. Με τον τρόπο αυτό αποφεύχθηκε
τ ο

φαινόμενο ροκ συναυλίες-ροκ άνθρωποι και η ανακύκλωσή του. Όλα αυτά τα στοιχεία συνέβαλλαν στη μη περιθωριοποίηση από την άποψη της απομόνωσης, της αδυναμίας δηλαδή να μεταδοθεί κάποιο μήνυμα.

Βασική ένδειξη της θετικής περιθωριοποίησής της ήταν ο τρόπος που η τέχνη λειτούργησε. Μια τέχνη πιο αληθινή, μια τέχνη που δεν πουλιέται ούτε αγοράζεται, που δεν έχει θέση σε αποστειρωμένες αίθουσες και δεν ταιριάζει σε αποστειρωμένους ανθρώπους ήταν η τέχνη που προσπάθησε να εκφραστεί στο ΦΙΞ.

Τα παραπάνω, συνυφασμένα με την ελευθερία, την επικοινωνία και τη σύνθεση των διαφορετικών πραγματικοτήτων, την ύπαρξη κοινού συλλογικού οράματος, τη συνειδητή προσπάθεια για απεγκλωβισμό, την πίστη στην ικανότητα και δυνατότητά μας για δημιουργία, αποτελούν τα πλαίσια μέσα στα οποία μπορεί να γεννηθεί και να αναπτυχθεί η αυτοέκφραση σε κάθε της μορφή. Χαρακτηριστικό της δυνατότητας έκφρασης που κατάφερε και δημιουργήθηκε στο ΦΙΞ ήταν τα α υ θ ό ρ μ η τ α γκράφιτι δίχως σχεδιασμό και με ελάχιστα μέσα, που έγιναν με τη συμμετοχή όσων θέλησαν.

Μεγάλο πλεονέκτημα στο όλο εγχείρημα αποτέλεσε και ο χώρος. Ο μεγάλος εξωτερικός χώρος έδωσε τη δυνατότητα στα άτομα να συνευρεθούν ελεύθερα και πριν και κατά τη διάρκεια των εκδηλώσεων ενώ οι πολλαπλοί χώροι δίνανε την ευκαιρία για διαφορετικές και παράλληλες εκδηλώσεις. Ειδικά όσον αφορά τη συνεύρεση, που είναι για πολλούς ο κυριότερος ή ένας από τους πιο κύριους σκοπούς, το ΦΙΞ κατάφερε και λειτούργησε, αφού διέθετε το πολύτιμο μέσο του χώρου που δυστυχώς δεν υπάρχει και δεν είναι εύκολο να βρεθεί μέσα στον περιορισμό της πόλης και ιδιαίτερα στο κέντρο της (το θέμα αυτό ήταν και ένα από τα θέματα που συζητήθηκαν στις προγραμματισμένες συζητήσεις). Ο χώρος του παλιού παγοποιείου ΦΙΞ ήταν όντως ένα πλεονέκτημα, ένα πλεονέκτημα όμως που δεν κερδήθηκε εύκολα μιας και μέχρι την τελευταία στιγμή υπήρχε πρόβλημα άδειας από το δημοτικό συμβούλιο και τους μπάτσους.

Χρειάζεται επίσης να αναφερθεί, πως στις συζητήσεις υπήρξε μεγάλη συμμετοχή, ενώ η θεματική τους ήταν προέκταση της κύριας αναζήτησης του δεκαήμερου, δηλαδή η ζωή μέσα στην πόλη. Πιστεύουμε πως η εικόνα που γεννά η πόλη εκφράζει αναγκαστικά τη σύγκρουση και την εξουσία μέσα στην οποία γεννήθηκε και την αντανάκλα στους κατοίκους της ανακυκλώνοντάς την. Η εικόνα αυτή είναι η σύγκρουση και η επιβολή του άψυχου στο έμψυχο, η σύγκρουση και η επιβολή της κυρίαρχης τάξης πάνω στις άλλες, η σύγκρουση και η επιβολή της λογικής για παραγωγή πάνω στην ανάγκη για ζωή, η σύγκρουση και η επιβολή της πειθαρχίας πάνω στην ελευθερία, η σύγκρουση και η επιβολή του χρόνου πάνω στο άχρονο. Το να ζούμε στην πόλη είναι μια συνενοχή (εκούσια και στη συνέχεια ακούσια) και μόνο η λογική της αντίστασης και του αγώνα είναι η λογική που μπορεί να θεωρηθεί ως αντίβαρο της παρουσίας μας σ' αυτήν (όπως και της ζωής μας). Μέσα στην πόλη το μόνο φυσικό και ζωντανό πράγμα που υπάρχει είναι οι ίδιοι οι άνθρωποι (αμφίβολου φυσικότητας και ζωντανίας και αυτοί) που αποτελούν ένα ελάχιστο μέρος της (τον περισσότερο χώρο καταλαμβάνουν τα κτίσματα, η ασφάλτος, τα αυτοκίνητα και τα ηλεκτροφόρα καλώδια). Το

αληθινά κωμικοτραγικό όμως είναι, πως η μεγάλη αυτή συνάθροιση των ανθρώπων αποτελεί και τον ισχυρότερο και ίσως μοναδικό πόλο έλξης των ανθρώπων αυτών, άρα και της αιτίας που αυτοί παραμένουν στην πόλη.

Κάποιοι ίσως λειτουργούν με τη λογική μιάς "άλλης πόλης μέσα στην πόλη" ενώ κάποιοι άλλοι πιστεύουν

στην καταστροφή της πόλης. Και για τους πρώτους όμως και για τους δεύτερους, τα εγχειρήματα της αυτοαξιοποίησης είναι αυτά που ενσαρκώνουν την έξοδό μας (σταδιακή έστω) από τον καθημερινό διανοητικό, συναισθηματικό και πρακτικό εγκλωβισμό μας. Η δημιουργία και στήριξη τέτοιων εγχειρημάτων είναι χρέος μας.

"ΕΜΕΙΣ ΠΑΝΤΩΣ
ΞΕΡΟΥΜΕ ΠΩΣ
ΑΥΤΗ Η ΠΟΛΗ
ΔΕΝ ΜΑΣ ΤΑΙΡΙΑΖΕΙ"

Παραδεχόμαστε ότι όλη η παρουσίαση του ΦΙΞ ίσως είναι λίγο εξιδανικευμένη λόγω του θετικού αποτελέσματος. Παρασυρμένοι από την εμπειρία αυτού του αποτελέσματος που μας κάλυψε έως κάποιο βαθμό, ίσως ξεχάσαμε άθελα ή και ηθελημένα τα αρνητικά που έχουν να κάνουν με την προβολή του εγχειρήματος από τα ΜΜΕ, τουλάχιστον ως προς την επιδίωξη της προβολής (τώρα αν τα ίδια τα ΜΜΕ θέλησαν από μόνα τους να το προβάλουν είναι ένα θέμα συζητήσιμο) όπως και με την έννοια των χορηγών (όσο μικροί κι αν ήταν) που αντιτίθεται στις αρχές της αυτοαξιοποίησης και αυτοοργάνωσης...

Συγκρότηση για την Αυτο-ζωή

TV POSITIVE

Ενας από τους πολλούς εργαστηριακούς ιούς που έκαναν την εμφάνισή τους τα τελευταία χρόνια ήταν και ο TV ιός. Αρχικά θεωρήθηκε ακίνδυνος για τη δημόσια υγεία, η διάδοσή του ήταν ακαριαία και μεταδιδόταν χωρίς άμεση επαφή, διαμέσου της όρασης, απευθείας στον εγκέφαλο. Ήταν μια απ' τις "επαναστατικότερες" ανακαλύψεις της επιστήμης και πολύ σύντομα θεωρήθηκε μόδα το να είσαι TV POSITIVE. Ο TV ιός ήταν μια από τις μαζικότερες επιδημίες του πλανήτη, μέχρι και σήμερα, όπου πλέον έχει καθιερωθεί ως απαραίτητος για την ποιότητα ζωής του σύγχρονου ανθρώπου, γι' αυτό και εμβολιάζονται όλοι από ιδιαίτερα μικρή ηλικία.

Βέβαια, δεν έλλειψαν και οι διαφωνίες, ως προς την μαζική αυτή εξάπλωση του ιού, από κά-

ποια αντιδραστικά στοιχεία, από τους οποίους, ο ιός θεωρείται επικίνδυνος, με την υπόθεση ότι προκαλεί μόνιμες εγκεφαλικές και ψυχολογικές βλάβες, απάθεια, νάρκωση, αντικοινωνικότητα, καταστροφή της φα-

ντασίας και της επικοινωνίας, μερική ακινησία, αθρητικά κ.α. Αλλά οι υποστηρικτές αυτής της θεωρίας είναι μια αφελής μειοψηφία. Αλλωστε είναι γνωστό ευρύτατα, ότι ο ιός έφερε επανάσταση στην επικοινωνία, στην ανταλλαγή πληροφοριών, στην ενημέρωση, στην κατανόηση των λαών. Λειτουργήσε ως μέσο για την προσέγγιση ολόκληρης της ανθρωπότητας, αφομοίωσε και εξομοίωσε κουλτούρες, έτσι ώστε όλος ο πλανήτης να τείνει προς ένα νέο παγκόσμιο καπιταλιστικό χωριό.

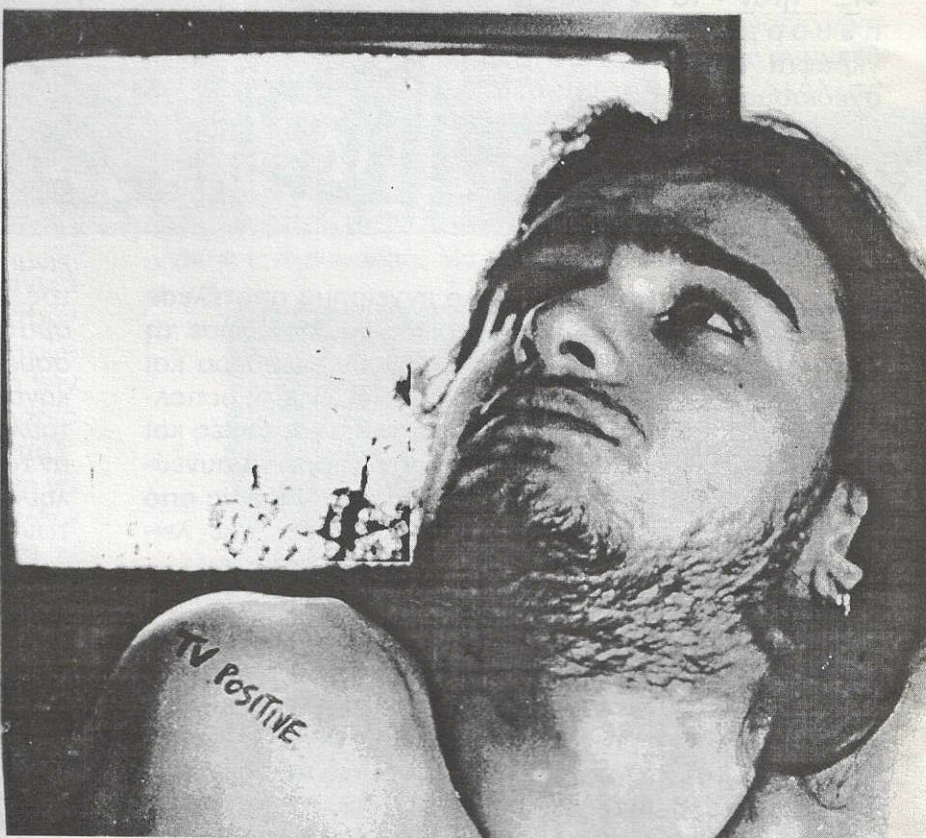
Ο TV ιός επιδέχεται μεταλλάξεις και σε κάθε φορέα ανάλογα με το στάδιο που βρίσκεται και την ιδιοσυγκρασία του. Οι πιο γνωστοί φορείς ως τώρα είναι οι serial positives, οι tv games positives, οι splatter 8.30 positives, οι talk show positives, οι video clips positives και οι μεταλλάξεις ανανεώνονται συνεχώς.

Αυτό που παρατηρήθηκε στα εργαστήρια ήταν ότι οι tv ιοί ήταν αδύνατο να επι-

βιώσουν χωρίς να συνοδεύονται από μια άλλη ιδιαίτερα ανθεκτική μετάλλαξη, τον ιό "διαφήμιση". Οι επιστήμονες, με επίπονη δουλειά σε χρηματοδοτούμενες έρευνες, κατάφεραν να απομονώσουν και να αποκωδικοποιήσουν αυτό τον ιό, έτσι ώστε να μπορεί να λειτουργεί και αυτόνομα. Είμαστε πλέον αντιμέτωποι με ένα νέο στάδιο της ανθρωπότητας, μια άλλη καινούρια, παγκόσμια κουλτούρα.

Επιτέλους! Οι πιο θετικοί απ' τους θετικούς! Οι θετικοί της διαφήμισης κυκλοφορούν αμάμεσά μας!!!

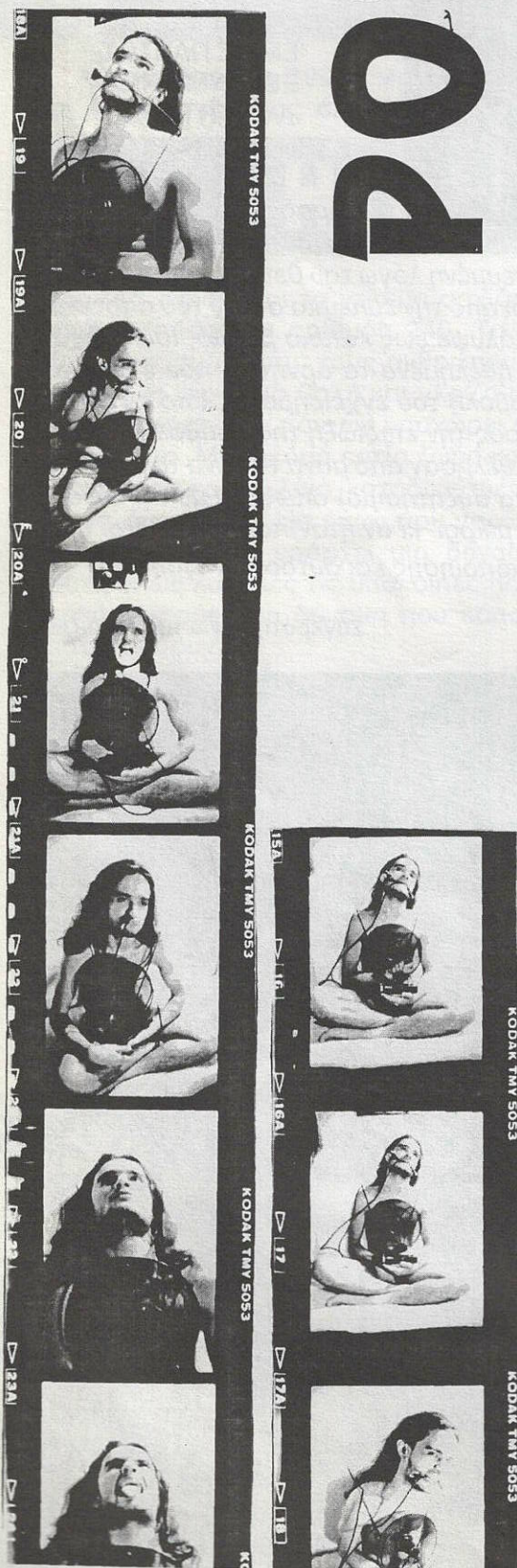
Εντάξει, λοιπόν μπορεί όλα αυτά να είναι υπερβολές. Μπορεί να είναι ένα κακό και ανεπιτυχές αστείο. Αλλά είναι αξιοπαρατήρητο ότι τον τελευταίο καιρό, εκεί που χαζεύουμε μπροστά στην τηλεόραση, συχνά

κάποιος θα αναφωνήσει, με πολύ ή λίγο ενθουσιασμό: "αα! ωραία διαφήμιση" και κάποιος άλλος θα ανταπαντήσει: "ναι, αλλά εκείνη με τα παγάκια είναι πολύ πιο ψαγμένη". Χωρίς να σημαίνει ότι έχουμε γίνει θετικοί, κάτι σίγουρα έχει αλλάξει στη διαφημιστική πραγματικότητα.

Αν και ξεκίνησε σαν ένας τρόπος για την κοινοποίηση ενός προϊόντος και την ενημέρωση του καταναλωτή, με σαφή προορισμό βέβαια την αγορά του, και τη μεγιστοποίηση του κέρδους, το μόνο που δεν έχει αλλάξει είναι αυτό το τελευταίο, ο σκοπός της ύπαρξής της.

Η χρήση της εικόνας βοήθησε πολύ σ' αυτή την εξέλιξη. Το οπτικό μέσο, απ' τη φωτογραφία μέχρι την τηλεόραση, άλλαξαν ακόμα και το ίδιο το μήνυμα της διαφήμισης, που δεν ήταν άλλο από το απλό: αγόρασε, γιατί είναι το καλύτερο. Η τηλεόραση οργανώθηκε γύρω απ' τη διαφήμιση, αλλά και ο θεατής μετατράπηκε σε κα-

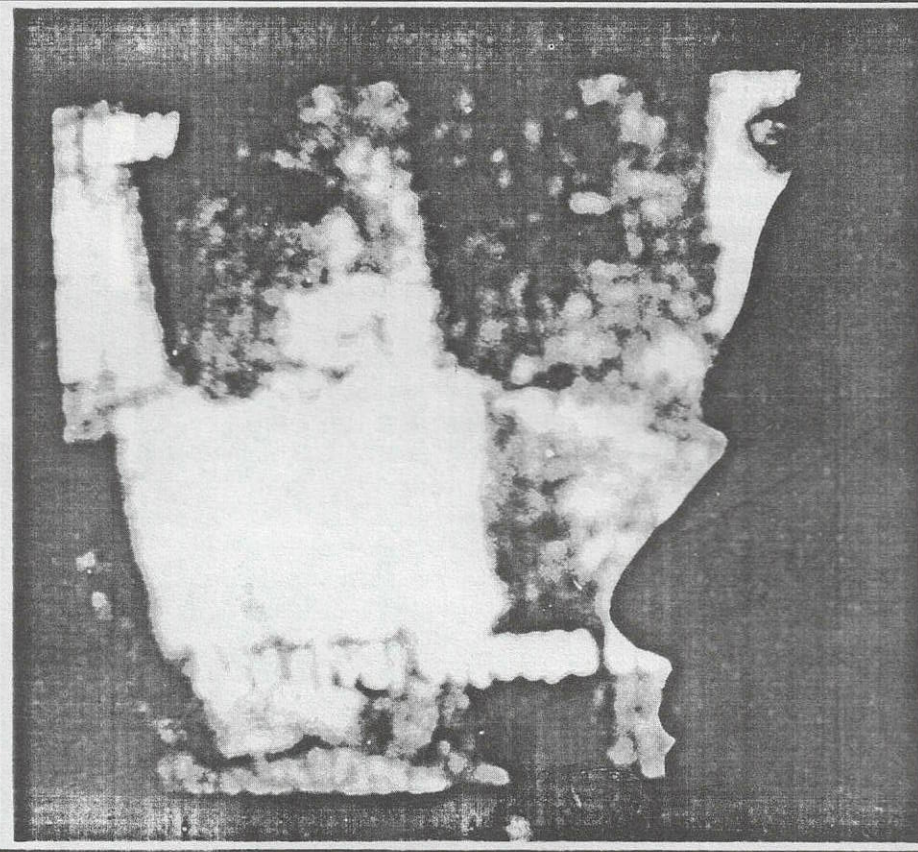
ταναλωτή, όχι μόνο εμπορευμάτων, αλλά και εικόνων σαν πολιτιστικό εμπόρευμα. Το μήνυμα που φτάνει πλέον σε μας, τόσο απ' τις διαφημίσεις όσο και απ' το υπόλοιπο "ψυχαγωγικό" πρόγραμμα δεν είναι άλλο από μια προκαθορισμένη τάξη πραγμάτων και μοντέλων ζωής, που έτσι κι αλλιώς αναγκάζουν προς κατανάλωση.

Η διαφήμιση έχει γίνει αναγκαίο κι αναπόσπαστο μέρος του τηλεοπτικού προγράμματος. Πρόκειται για άρτιες τεχνικά ταινίες μικρού μήκους (οι περισσότερες γυρισμένες σε 35 mm) με γρήγορο, δυναμικό μοντάζ, εμπνευσμένη σκηνοθεσία (πολλοί γνωστοί και "σπουδαίοι" σκηνοθέτες, αφού ανακάλυψαν ότι δεν πουλάει ο κινηματογράφος, ασχολήθηκαν με τη διαφήμιση) και την πιο σύγχρονη τεχνική κάλυψη για την παραγωγή της. Ταινίες λοιπόν που αντί να προωθούν το προϊόν, υπονοούνται ουσιαστικά απ' αυτό. Η διαφημιστική εικόνα, αν και σκηνοθετημένη, αντιπροσωπεύει τη de facto αλήθεια. Επιβάλλεται σαν πραγματική, μέσα απ' την αχρονικότητα της μελλοντολογίας της, γιατί αυτοτεκμηριώνεται μέσω της όρασης. Αυτό που τελικά προβάλλεται είναι η φαντασίωση και η επιθυμία του θεατή για καλύτερη ζωή - πάντα στη σφαίρα του καπιταλισμού, που οριοθετεί και επιβάλει καθορισμένα και ελέγξιμα μέτρα, τόσο για τις επιθυμίες όσο και για το καλύτερο. Ουσιαστικά, η διαφήμιση ως μέσο είναι η ίδια το μήνυμα. Δεν πουλάει άμεσα, αλλά ορίζει πρότυπα ζωής, αξίες και στάσεις ουσιαστικές για τη διατήρηση των καπιταλιστικών σχέσεων. Είναι δρόμοι, μη βιώσιμη και δημιουργεί την ελπίδα και την επιθυμία για απόκτηση των υποσχέσεων της. Ταυτόχρονα, η διαφήμιση εξειδικεύεται και μοιράζει κοινωνικές ταυτότητες, απευθυνόμενη, σε ένα συγκεκριμένο κοινό, το οποίο την καθορίζει αλλά και καθορίζεται απ' αυτή. Με την έννοια ότι αναγνωρίζει και αποκτά τα ειδικά χαρακτηριστικά μιας ομάδας (νοικοκυρές, ροκάδες, κομπιουτεράδες, ανήσυχτοι έφηβοι, fashion victims, γιάππες, μοτοσυκλετιστές,...) και ταυτόχρονα τα ανασκευάζει, τα οριοθετεί και τα εξάγει ως στερεότυπα.

Κυρίαρχη, λοιπόν, η εικόνα στη διαφήμιση ενώ ο λόγος ως μέσο υπάρχει μόνο ολογραφοποιημένος, έτσι ώστε η επιχειρηματολογία να είναι ανύπαρκτη και το μήνυμα αποδεκτό αξιωματικά, συμπλη-

ρώνοντας τον ψευδόκοσμο και τη φαντασίωση ζωής που προβάλλεται. Τελικά αυτό που συμβαίνει είναι ότι η εικόνα ισοπεδώνει την εμπειρία, ακόμα και τη γνώση στην κατηγορία της οπτικής αντίληψης. Η εμπειρία της πραγματικής ζωής ανάγεται στην εμπειρία των αισθήσεων.

Πιο ουσιαστικά και εμπειριστατομένα αλλά και απαισιόδοξα κριτικάρει ο Baudrillard: "Υπάρχουν, και πάντα υπήρχαν, μεγάλες δυσκολίες στην ανάλυση των μέσων, κι ολόκληρης της σφαίρας της πληροφόρησης, μέσω των παραδοσιακών κατηγοριών της φιλοσοφίας του υποκειμένου: βούληση, αναπαράσταση, επιλογή, ελευθερία, περίσκεψη, γνώση και επιθυμία. Για όλα αυτά είναι μάλλον προφανές ότι αντιτίθενται πλήρως στα μέσα, ότι το υποκείμενο αποξενώνεται πλήρως μέσα στην κυριαρχία του. Υπάρχει μια διαστρέβλωση της αρχής ανάμεσα στη σφαί-

ρα της πληροφόρησης και τον ηθικό νόμο που ακόμη κυριαρχεί πάνω μας, και της οποίας η έκβαση είναι η ακόλουθη: πρέπει να γνωρίζεις τον εαυτό σου, πρέπει να γνωρίζεις ποια είναι η βουλήσή σου και ποια είναι η επιθυμία σου. Μ' αυτή την έννοια τα μέσα, κι ακόμη οι τεχνικές και η επιστήμη δε μας διδάσκουν τίποτα απολύτως, μάλλον έχουν περιορίσει τα όρια της βούλησης και της αντιπροσώπευσης, έχουν μπερδέψει τις κάρτες κι έχουν στερήσει κάθε υποκείμενο από τη διάθεση του κορμιού του, της επιθυμίας του, της επιλογής και της ελευθερίας του."

Και συνεχίζει παρακάτω, ως προς την παθητικότητα του κοινού: "Μπορούμε να θεωρήσουμε ότι υφίσταται μια άλλη φιλοσοφία έλλειψης βούλησης, κάποια μορφή ριζοσπαστικής αντιμεταφυσικής, της οποίας το μυστικό είναι πως οι μάξες είναι

βαθιά ενήμερες για το ότι δεν έχουν να πάρουν μια απόφαση για τους εαυτούς τους και τον κόσμο, για το ότι δεν χρειάζεται να ξέρουν, για το ότι δεν χρειάζεται να επιθυμούν."

Τελικά διαβλέπει ότι η μέθοδος απόδρασης και ανατροπής είναι η στρατηγική της σιωπής και της παθητικότητας της μάξας. Αρκετά μηδενιστικό, τη στιγμή που τα μέσα ή μάλλον τα μηνύματά τους διακρίνονται από διλλήματα και αμφισβησία ή τουλάχιστον τα διακρίνουν κάποιες υποκειμενικότητες απ' αυτές που αποτελούν τη μάξα. Τα μηνύματα εκλαμβάνονται διαφορετικά απ' όσους στηρίζουν τη σκέψη τους στην εμπειρία και τη βιώσιμη πραγματικότητα.

Με λίγα λόγια, επειδή ζούμε, κινούμαστε, βλέπουμε και ακούμε, δύσκολα γλυτώνουμε απ' την αδιακρισία των διαφημιστών, αλλά πολύ εύκολα μπορούμε να αντιτεθούμε σ' αυτή. Απλά γιατί έχουμε συνείδηση του τί γνωρίζουμε. Και ξέρουμε πολύ καλά ότι ο ευαίσθητοποιημένος για το aids, τον πόλεμο, την οικολογία, το ρατσισμό κλπ Benetton, προσφέρει οικονομικά μόνο στις διαφημιστικές του καμπάνιες και σε καμμία έρευνα ή καμπάνια, που έχει σχέση με τα θέματα που ασχολούνται οι διαφημίσεις του, ξέρουμε πολύ καλά ότι η "ζήσε τη ζωή σου στο max, νέα cola, perpsi max" μας θέλει καρφωμένους στην πολυθρόνα μας να παρακολουθούμε τον Σακίλ ο' Νηλ να καρφώνει με τα reebok υπερπαπούτσια του και να τρα-

γουδάει rap, ξέρουμε πολύ καλά ότι μας έχουν χώσει τη μούρη μέσα στα σκατά και μας καλούν "follow your heart" γιατί "έτσι σας αρέσει" για να λειτουργήσει καλύτερα ο καπιταλισμός.

Αλλά η εμπειρία και η πραγματικότητα, από μόνες τους, σαμποτάρουν αυτά τα πρότυπα ζωής αρκεί να διαπιστώσουμε ότι δεν είμαστε μόνο εργάτες-καταναλωτές και τελικά η ζωή δεν είναι σινεμά, ούτε refresh. Άλλωστε έχουμε να αντιπροτείνουμε το λόγο στο σλόγκαν, την εμπειρία στη φαντασίωση, τη φαντασία στα στερεότυπα, την αντιδιαφήμιση στα ψέματα.

Κι ας ζήσουμε "εμείς" καλά...

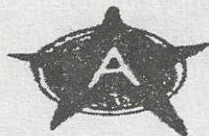
Το απόσπασμα με τα πλάγια γράμματα είναι από το βιβλίο "Η εισβολή του κοινωνικού στα Μέσα" του Σ. Μποντριγιάρ, εκδ. Ελευθεριακή Κουλτούρα

A. Σαλωμίδου

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΔΕΝ ΚΕΡΔΙΖΕΤΑΙ ΜΕ ΠΡΟΣΕΥΧΕΣ ...

...ΔΗΜΟΣΙΑ ΔΗΛΩΣΗ

ΟΛΙΚΗΣ ΑΡΝΗΣΗΣ ΣΤΡΑΤΕΥΣΗΣ

Την Δευτέρα 28 Μαρτίου 94, σύμφωνα με την ισχύουσα νομοθεσία ήμουν υποχρεωμένος να καταταγώ στις τάξεις του ελληνικού στρατού.

Σαν άνθρωπος που σέβεται τον εαυτό του και σαν αναρχικός που αρνείται να εξουσιάζει και να εξουσιάζεται, αρνούμαι να υπηρετήσω -ΜΕ ΟΠΟΙΟΝΔΗΠΟΤΕ ΤΡΟΠΟ- τον δολοφονικό αυτό κρατικό μηχανισμό.

Πόσο μάλιστα στην συγκεκριμένη χρονική περίοδο, όπου το ελληνικό κράτος και κεφάλαιο, με την πολιτική τους στάση (σπάσιμο του εμπάργκο στη Σερβία, εμπορικός αποκλεισμός της πρώην Γιουγκοσλαβικής Δημοκρατίας της Μακεδονίας) συμμετέχουν επίσημα στον πόλεμο της Γιουγκοσλαβίας ενισχύοντας ταυτόχρονα την γενίκευσή του.

Αρνούμαι επίσης να υπηρετήσω τον ελληνικό στρατό:

* **Γιατί** δεν νοιώθω έλληνας -μήτε οποιουδήποτε άλλου κράτους- υπήκοος. Δεν επέλεξα εγώ να γεννηθώ στον γεωγραφικό χώρο που λέγεται Ελλάδα. Απλώς έτυχε, και δεν νοιώθω καμιά απολύτως υποχρέωση γι' αυτό απέναντι στην "πατρίδα".

Αντίθετα νοιώθω μίσος και οργή για τα σύνορα που περιορίζουν την ελευθερία των ανθρώπων που έτυχε να γεννηθούν σ' αυτήν, και γιατί μία μικρή κάστα ανθρώπων εκμεταλλεύεται και καταπιέζει τους κατοίκους της.

* **Γιατί** είτε μας αποκαλούν έλληνες, είτε τούρκους, είτε αλβανούς, ρώσους ή γάλλους, όλοι οι καταπιεσμένοι είμαστε "εθνικά" τυχαίοι. Που δεν μας χωρίζει τίποτα πέρα από τα συμφέροντα των αφεντάδων μας. Οι μοναδικοί μας εχθροί είναι αυτοί που καθορίζουν τις ζωές μας, κανένας άλλος. Αυτοί είναι που δημιουργούν και συντηρούν πολέμους για την επιβολή της εξουσίας τους και την αύξηση των κερδών τους. Αυτοί που σκοτώνονται στα μέτωπα και στις ασκήσεις είμαστε όλοι αυτοί που είμαστε καταγραμμένοι στα κατάστοιχά τους σαν έμψυχο υλικό.

Κια κάθε φορά που πολεμώντας τα συμφέροντά τους ερχόμαστε πιά κοντά μεταξύ μας, αποδεικνύουμε την αχρηστεία της ύπαρξής τους. Και κάθε φορά που αμφισβητείται έμπρακτα η κυριαρχία των πλούσιων και ισχυρών, αυτοί εφευρίσκουν και νέες μεθόδους καταστολής, προσπαθώντας να πνίξουν τους αγώνες για ελευθερία.

* **Γιατί** η ύπαρξη στρατευμάτων κατοχής στην ελληνική κοινωνία, κάθε άλλο παρά προστατευτικό ρόλο μπορούν να έχουν γι' αυτή. Τη στιγμή μάλιστα που οι εχθροί του ανθρώπινου γένους βρίσκονται και εντός των συνόρων.

* **Γιατί** οι милитарιστικές λογικές που απ' τον στρατό διαχέονται στην κοινωνία έχουν να κάνουν με την ψευδή προβολή της ανωτερότητας του "έθνους", με τον εθνικισμό. Υποβιβάζοντας έτσι τον εκφασισμό και την στρατιωτικοποίηση της κοινωνίας, προτρέποντάς την ταυτόχρονα στην υιοθέτηση σωβινιστικών και ρατσιστικών λογικών.

* **Γιατί** δεν νοιώθω καμιά απολύτως ανωτερότητα εξαιτίας του φύλου μου. Είναι άλλωστε γνωστό πως οι μοναδικές διαφορές μεταξύ ανδρών και γυναικών είναι βιολογικές. Ο στρατός είναι σχολείο που στοχεύει και στη διάπλαση Ανδρών. Ανδρών σε ετοιμότητα ν' αποδείξουν τη μαγκιά και το αντρίλίκι τους ανα πάσα στιγμή. Αντρών που καθοδηγούνται στο να μεταχειρίζονται τις γυναίκες σαν κατώτερα όντα και σαν αντικείμενα ηδονής. Αντρών που το μοναδικό τους επιχείρημα σ' οποιοδήποτε αδιέξοδο είναι η μυϊκή τους δύναμη και αυτοσκοπός τους η επιβολή.

* **Γιατί** ο στρατός είναι ο τελευταίος και σκληρότερος ταυτόχρονα σταθμός των νέων πριν την πλήρη κοινωνικοποίησή (υποταγή) τους στον αστικό πολιτισμό της ανισότητας και της καταπίεσης. Σαν θεσμός, ένας από τους κυριότερους σκοπούς του είναι η κάμψη και των τελευταίων αντιστάσεων εκείνων των ανθρώπων που εξακολουθούν να αρνούνται την υποταγή, υπερασπίζοντας ταυτόχρονα την αξιοπρέπειά τους. Ότι μπορεί να έχουν αφήσει όρθιο μέσα μας η οικογένεια, η θρησκεία, το σχολείο, η δουλειά και οι λοιποί θεσμοί, ο στρατιωτικός μηχανισμός επιδιώκει να το καταστείλει βίαια, μιά για πάντα.

* **Γιατί** ο ελληνικός στρατός, όπως και όλοι οι στρατοί, έχει σαφή πολιτική θέση και στα κοινωνικά δρώμενα. Δεν είναι τυχαίο γεγονός το ότι έχει χρησιμοποιηθεί καταλυτικά στην εγκαθίδρυση δικτατοριών. Όπως δεν χρησιμοποιήθηκε τυχαία στην καταστολή κινημάτων αντίστασης (π.χ. εμφύλιος, χούντα '67).

Δεν είναι επίσης τυχαίο πως το κράτος χρησιμοποιεί τον στρατό για να εμποδίσει την παροχή ασύλου σε κατατρεγμένους (δολοφονίες προσφύγων στα σύνορα). Ούτε τυχαία ο στρατός χρησιμοποιείται σαν απεργασιαστικός μηχανισμός (π.χ. απεργίες εργαζομένων στη καθαριότητα, ΕΑΣ)

* **Γιατί** ο στρατιωτικός μηχανισμός ήταν ανέκαθεν, και συνεχίζει να είναι, όργανο επιβολής εξουσίας των ισχυρών.

* **Γιατί** ακόμα και η στρατιωτική θητεία δεν είναι προσωπική υπόθεση του καθένα, αλλά κοινή υπόθεση όλων μας. Γιατί όλοι βιώνουμε τις συνέπειες που είτε απορρέουν, είτε σχετίζονται άμεσα μ' αυτή. Γιατί και η ολική άρνηση στράτευσης, όπως και κάθε άλλη επαναστατική πράξη, δεν μπορεί να μην εντάσσεται σ' ένα γενικότερο πλαίσιο αντικαθεστωτικής και αντιθεσμικής δράσης.

* **Γιατί** ταυτόχρονα με τη πράξη μου αυτή εκφράζεται έμπρακτα και η αλληλεγγύη μου στον ολικό αρνητή στράτευσης Τάκη Αντωνάτο, που το κράτος αυτές τις μέρες μεθοδεύει την δίωξη του. Καθώς επίσης και σε όλους όσους, ανά τον κόσμο, διώκονται για την εναντίωσή τους στον δολοφονικό αυτό μηχανισμό.

* **Γιατί** αρνούμαι να γίνω κρέας για οβίδες, στο βωμό των συμφερόντων της άρχουσας τάξης.

* **Γιατί** ο μόνος πόλεμος στον οποίο θα συμμετέχω θα είναι ο ταξικός.

**ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΟΥΤΟΠΙΑ Ν' ΑΓΩΝΙΖΟΜΑΣΤΕ
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΥΣ ΚΑΤΑΠΑΤΗΤΕΣ ΤΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ ΜΑΣ
ΟΥΤΟΠΙΑ ΕΙΝΑΙ ΝΑ ΠΙΣΤΕΥΟΥΜΕ ΠΩΣ ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΣΥΝΕΧΙΣΟΥΜΕ ΕΤΣΙ.**

Γ. Μ.
ΑΘΗΝΑ 28 / 3 / 94

**ΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ ΑΥΤΟ ΔΕΝ ΘΑ
ΣΤΑΛΕΙ ΣΤΑ Μ.Μ.Ε.
ΓΙΑΤΙ ΚΑΙ ΑΥΤΑ ΜΕ ΤΗ ΣΕΙΡΑ
ΤΟΥΣ ΣΥΝΗΤΗΡΟΥΝ ΤΙΣ
ΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΕΣ ΚΑΙ
ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΕΣ ΛΟΓΙΚΕΣ. ΚΑΙ
ΑΝΑΛΟΓΑ ΜΕ ΤΗ ΣΥΓΚΥΡΙΑ
ΚΑΙ ΤΙΣ ΠΡΟΣΤΑΓΕΣ ΤΗΣ
ΕΞΟΥΣΙΑΣ, ΣΤΡΩΝΟΥΝ ΤΟ
ΚΟΚΚΙΝΟ ΧΑΛΙ ΣΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗ
ΑΥΤΑΠΑΤΗ ΚΑΙ ΤΗ
ΦΙΛΟΠΟΛΕΜΗ ΔΙΑΘΕΣΗ.
ΟΠΩΣ ΤΟ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟ ΚΑΙ
Ο ΣΤΡΑΤΟΣ, ΕΤΣΙ ΚΑΙ ΤΑ
ΜΕΔΙΑ ΚΑΜΙΑ ΘΕΣΗ ΔΕΝ
ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΕΧΟΥΝ ΣΤΗΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΑ.**

**ΟΛΕΣ ΟΙ ΕΘΝΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ
ΕΙΝΑΙ ΣΟΙΣΤΕΣ. ΟΤΑΝ Ο ΣΤΡΑ-
ΤΟΣ ΤΟΥΣ ΜΗΑΙΝΕΙ ΣΕ ΕΧΘΡΙ-
ΚΗ ΠΕΡΙΟΧΗ, Ο ΚΟΣΜΟΣ ΠΑΝ-
ΤΑ ΤΟΥΣ ΥΠΟΔΕΧΕΤΑΙ ΜΕ
ΣΗΜΑΙΕΣ ΚΑΙ ΓΙΟΡΤΕΣ, ΤΑΚ
Ο ΕΧΘΡΙΚΟΣ ΣΤΡΑΤΟΣ ΠΑΡΕ-
ΛΑΥΝΕΙ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΠΑΝΤΑ
ΑΙΜΑ, ΔΑΚΡΥΑ, ΕΡΗΜΟΣΗ
ΚΑΙ ΜΙΑ ΣΕΙΡΑ ΒΙΑΣΜΩΝ.**

**ΝΕΔΑΤ ΖΕΝΖΙΡ,
Τούρκος, Ολικός
Αρνήτης**

Παρασκευή και Σάββατο, 6 και 7 Μαΐου. Villa Amalias. Dead Ideas από Βελιγράδι, έλεγε η αφίσα. Εκπληξη. Hardcore στο Βελιγράδι; Μα εκεί έχουν πόλεμο. Περιέργεια. Το διάολο παίζουν στο Βελιγράδι σήμερα; Απορία. Μπλουζάκι Padera οι σέρβοι; Εκσταση. Τι γκρουπάρα αυτοί οι σέρβοι; Τι δύναμη έβγαζαν; Πώς φορτώνουν έτσι; Συνέντευξη. Τι γαμώ τα παιδιά οι σέρβοι;

Η συζήτηση που ακολουθεί έγινε με την Ελενα (φωνή) και τον Ντάρκο (μπάσσο). Ο Ιγκόρ (ντραμς) και ο Νεμανγία (κιθάρα) είναι οι υπόλοιποι Dead Ideas. Για απορίες, ερωτήσεις, κασέτες ή ό,τι άλλο, απευθυνθείτε, τώρα πια, στη διεύθυνση: Jelena Komnenic/Crnotravska 13-B/ 11000 Beograd/ YU/ Europe

WAR GAMES

insert a coin and press the button...

Πειρατές: Στο φυλλάδιο γράφετε ότι θέλετε να εκφράσετε την πολιτική σας άποψη μέσω της μουσικής. Τι σας ώθησε τελικά να σχηματίσετε το γκρουπ;

Ελενα: Ασχολούμασταν με τη μουσική από παλιά. Απλά περιμέναμε την κατάλληλη στιγμή, κάποια δύσκολη κατάσταση. Οπότε ήταν φυσικό, όταν ξεκίνησε ο πόλεμος να τραγουδήσουμε γι' αυτό. Γιατί δεν μ' ενδιαφέρει αν μ' άφησε ο γκόμενος μου ή όχι. Μ' ενοχλεί αν θα πεινάσω αύριο. Στο τέλος του φυλλάδιου γράφει ότι δεν διασκεδάσαμε πολύ στη χώρα μας.

Και η μουσική χωρίς άποψη είναι απλώς διασκέδαση.

Πειρατές: Ποιά είναι η κατάσταση της γενικότερης εναλλακτικής μουσικής σκηνής στη Γιουγκοσλαβία;

Ελενα: Η εναλλακτική μουσική στη Γιουγκοσλαβία δεν έχει άποψη. Γι' αυτό τους αρέσει η μουσική μας αλλά οι στίχοι όχι ιδιαίτερα.

Πειρατές: Σαν "αντιμιλιταριστικό" γκρουπ δεν αντιμετωπίζετε προβλήματα καταστολής;

Ελενα: Όχι, και προσπαθώ συνέχεια να το εξηγήσω αυτό. Είναι ένα απλό

μυστικό: η κυβέρνηση δεν ενδιαφέρεται ιδιαίτερα για το τί τραγουδάμε, αν είναι υπέρ τους ή εναντίον τους, γιατί ξέρουν ότι οι νέοι άνθρωποι είναι εναντίον τους. Οι νέοι δεν θα ψηφίσουν αυτή την κυβέρνηση. Αλλά αυτή έχει τον έλεγχο των ΜΜΕ και ισχυρή προπαγάνδα που δηλητηριάζει το μυαλό των ανθρώπων, κυρίως στις μικρές πόλεις. Κι αυτό γιατί, στις μικρές πόλεις και στα χωριά υπάρχει μόνο η κρατική τηλεόραση, οπότε δέχεσαι συνέχεια την παραπληροφόρηση και τα ψέμματα. Σου λένε συνεχώς: "Όλος ο κόσμος σε μισεί, δεν είμαστε ποτέ ένοχοι, η άλλη πλευρά φταίει πάντα, αυτοί είναι οι εχθροί μας, εμείς είμαστε οι καλοί". Έτσι καταντάς να μισείς τους ανθρώπους και γίνεσαι εθνικιστής.

Ντράσκο: Αν παρακολουθείς ειδήσεις στην κρατική τηλεόραση, ακούς διάφορες αηδίες για διεθνή συνωμοσία ενάντια στη Γιουγκοσλαβία, ενάντια στους Σέρβους ειδικά.

Ελενα: Αν ζεις στο Βελιγράδι έχεις την ευκαιρία να παρακολουθείς πέντε ανεξάρτητα κανάλια και να έχεις καλύτερη, σωστότερη πληροφόρηση. Γι' αυτό η τωρινή κυβέρνηση δεν παίρνει ποτέ ψήφους από το Βελιγράδι, αλλά βασικά από τις μικρές πόλεις. Αυτό είναι το μυστικό της εξουσίας τους. Οπότε δεν τους ενδιαφέρει τί σκέφτεσαι ή αν εκφράζεις τις σκέψεις σου

Ντράσκο: Ναι, περίπου 200-300 χιλιάδες άνθρωποι έχουν ήδη φύγει και δεν μπορούν να επιστρέψουν

Πειρατές: Τι εννοείτε λέγοντας ανεξάρτητη τηλεόραση;

Ελενα: Εννοώ επαγγελματίες δημοσιογράφους, που δεν έχουν σχέσεις με πολιτικούς, δεν είναι διεφθαρμένοι και σε ενημερώνουν για τα διάφορα γεγονότα.

Πειρατές: Ποιός είναι όμως ο ιδιοκτήτης τους; Γιατί, στην Ελλάδα για παράδειγμα, έχουμε πολλά μη-κρατικά κανάλια, αλλά όλα προπα-

γανδίζουν τον πόλεμο ή το φόβο ενάντια στη Μακεδονία, την Τουρκία ή την Αλβανία. Κρατική και ανεξάρτητη τηλεόραση είναι το ίδιο πράγμα στην Ελλάδα.

Ελενα: Η κρατική τηλεόραση ελέγχεται από την κυβέρνηση ενώ η ανεξάρτητη δεν χρηματοδοτείται από την κυβέρνηση, οπότε μπορεί να σε ενημερώνει αντικειμενικά.

Ντράσκο: Η αντι-

κειμενική πληροφόρηση είναι πολύ σημαντική, σήμερα κυρίως, γιατί η λανθασμένη εικόνα του πολέμου και των γεγονότων στη Βοσνία και την Κροατία προκαλεί το μίσος.

Πειρατές: Πως αντιλαμβάνεστε στο Βελιγράδι, όπου δεν πέφτει σφαίρα, τον πόλεμο; Π.χ., οι φίλοι σας πάνε στον πόλεμο, η αστυνομία εισβάλλει σε σπίτια για να βρει αντιρροήσεις; Ή δεν μπορεί να καταλάβετε ότι γίνεται πόλεμος;

Ελενα: Μπορώ να το καταλάβω και πολύ καλά. Ο πόλεμος ξέσπασε ξαφνικά πριν από 2 χρόνια. Οι άνθρωποι ήταν απροετοίμαστοι, οπότε στην αρχή κάποιοι πήγαν στον πόλεμο. Απλά

δεν ήταν αρκετά γρήγοροι για να δραπετεύσουν, οπότε ήταν αναγκασμένοι να πάνε. Τώρα, επιστρέψανε με διαστρεβλωμένο

μέσω της μουσικής, γιατί δεν μπορούμε να τους κάνουμε κακό.

Πειρατές: Ακούμε ότι υπάρχουν πολλοί αντιρροήσεις συνείδησης και αρνητές στράτευσης.

Ελενα: Ναι, αυτό είναι αλήθεια. Αλλά οι περισσότεροι είναι από τις μεγάλες πόλεις. Ένας μεγάλος αριθμός νέων στην επαρχία, που δεν έχει πληροφόρηση, πάει στο στρατό. Όμως, όπως σας είπα, οι περισσότεροι νέοι άνθρωποι είναι εναντίον του πολέμου και της τωρινής κυβέρνησης.

Πειρατές: Προσπαθούν να φύγουν από τη χώρα;

...Stop playing war games before you see "Game over" on the screen

μυαλό για όλη την υπόλοιπη ζωή τους. Έχουν αλλάξει, δεν είναι πια οι ίδιοι άνθρωποι. Ετσι, όταν βλέπω το φίλο μου που γύρισε από τον πόλεμο -και δεν είναι ο ίδιος άνθρωπος πια- μπορώ να καταλάβω ότι έχουμε πόλεμο. Πιο πρακτικά, καταλαβαίνουμε ότι γίνεται πόλεμος, όχι μόνο επειδή σκοτώνονται οι γείτονες μας και δεν επιστρέφουν ποτέ από το μέτωπο ή επιστρέφουν με διάφορα τραύματα, αλλά και από τα καθημερινά πράγματα που καθορίζουν τη ζωή, όπως η οικονομική κρίση και οι πολεμικές επενδύσεις. Ο πόλεμος κοστίζει ακριβά.

Ντράσκο: Ο πόλεμος είναι μεγάλη μια επιχείρηση. Ίσως αυτή η ιστορία της κρατικής τηλεόρασης για διεθνή συνωμοσία να είναι σε κάποιο βαθμό αληθινή. Είναι όμως συνωμοσία των εργοστασίων όπλων -αφού κάπου πρέπει να τα πουλήσουν.

Ελενα: Υπάρχει διεθνής συνωμοσία, όχι όμως επειδή μισούν τους Σέρβους, αλλά επειδή θέλουν να συνεχιστεί ο πόλεμος για να βγάλουν περισσότερα λεφτά. Είναι πολύ απλό.

Πειρατές: Πριν από τον πόλεμο, είχατε σχέσεις με την εναλλακτική σκηνή στην Κροατία ή τις άλλες Γιουγκοσλαβικές χώρες;

Ελενα: Ναι, και ακόμη έχουμε. Τα τελευταία 2 χρόνια, υπήρχε αποκλεισμός, τα σύνορα ήταν κλειστά και οι επικοινωνίες κομμένες, οπότε δεν μπορούσαν να φτάσουν οι πληροφορίες. Δεν ξέραμε για την κατάσταση της εναλλακτικής μουσικής σκηνής ή για οτιδήποτε άλλο στην Κροατία -ούτε και αυτοί ξέρανε για μας. Τώρα τα πράγματα έχουν αρχίσει να αλλάζουν. Δεν έχουμε ακόμη τηλέφωνο, αλλά μπορούμε να ανταλλάσουμε γράμματα. Ετσι γράφουμε στους παλιούς μας φίλους και στην πραγματικότητα έχουμε και μερικούς καινούριους. Αυτοί είναι άνθρωποι που ήρθαν σε επαφή μαζί μας τους τελευταίους 3-4 μήνες, γιατί άκουσαν ότι είμαστε αντιπολεμικό γκρουπ με τους τάδε στίχους κι άποψη -οπότε έχουμε νέους φίλους στην Κροατία.

Ντράσκο: Δυστυχώς, μόνο μικρά απλά γράμματα φτάνουν στην Κροατία. Οπότε δεν μπορούμε να τους στέλνουμε κασέτες κλπ. Ετσι γίνεται πιο πολύπλοκο, γιατί πρέπει να τις στέλνουμε μέσω Ουγγαρίας π.χ. ή μέσω άλλης χώρας. Αύριο ή μεθαύριο θα στείλω μερικά δέματα στην

Κροατία από την Αθήνα.

Πειρατές: Ξέρετε κάτι για όσους είναι εναντίον του πολέμου στην Κροατία ή στη Βοσνία;

Ελενα: Νομίζω ότι η προπαγάνδα εκεί είναι πολύ πιο δυνατή. Για παράδειγμα προσκαλέσαμε κάποιους φίλους Κροάτες να μας επισκεφτούν και φοβόντουσαν. Μας είπαν: "Δεν μπορούμε να έρθουμε στο Βελιγράδι. Είμαστε Κροάτες". Τους απαντήσαμε ότι δεν υπάρχει πρόβλημα. Ήταν αρκετά θαρραλέοι. Είχαν αρκετό κουράγιο ώστε να τολμήσουν

να έρθουν. Όταν τελικά ήρθαν, κανείς δεν τους δημιούργησε πρόβλημα

Ντράσκο: Φυσικά ήρθαν στα κρυφά. Τα σύνορα είναι κλειστά

Ελενα: Μπορούσαν να μιλάνε ελεύθερα -με μια σχεδόν ξενική προφορά. Δεν χρειάζοταν να κρύβονται επειδή ήταν Κροάτες. Ετσι είπαν ότι θα ήθελαν να μας καλέσουν στην Κροατία, αλλά δεν μπορούν γιατί τα πράγματα είναι διαφορετικά εκεί. Κι αυτό είναι αλήθεια. Δε θέλω να κατηγορήσω κανένα, αλλά ίσως οφείλεται στο ότι ο πόλεμος γίνεται στην περιοχή τους. Το γεγονός είναι ότι είναι λιγότερο δημοκρατικοί και οι Σέρβοι στην Κροατία έχουν προβλήματα ενώ οι Κροάτες στη Σερβία όχι.

Πειρατές: Νομίζω ότι στην Κροατία υπάρχει ισχυρό ναζιστικό κόμμα.

Ελενα: Ναι, αλλά δε θέλω να πω ότι οι Κροάτες είναι κακοί άνθρωποι. Πρέπει να υπάρχει κάποια εξήγηση. Ο πόλεμος εξελίσσεται στο

τηλεόραση και το ραδιόφωνο ενάντια σε οτιδήποτε είναι από τη Σερβία. Το χειμώνα, κάποιον στο Πουλάιτσερ, ένα μέρος στην Κροατία, λάβανε διάφορες πληροφορίες από τη Σερβία, πολλές κασέτες από τη σέρβικη μουσική σκηνή με συλλογές γκρουπς κ.λπ. αλλά δεν μπορούσαν να τα παίξουν στο ραδιόφωνο.

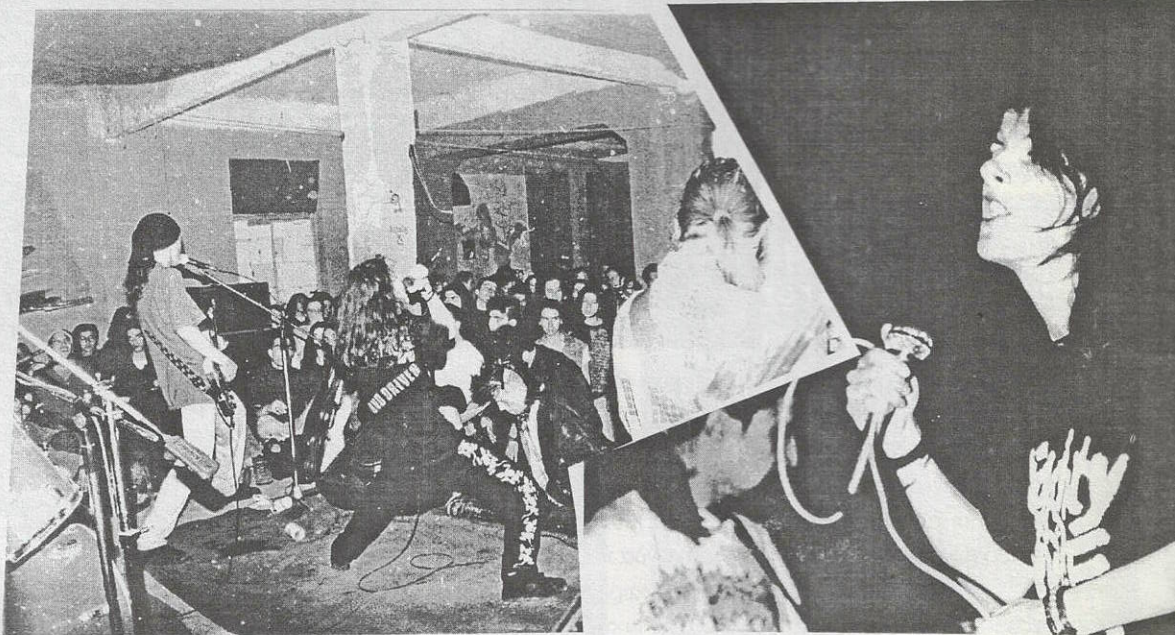
Ελενα: Η συλλογή αυτή από τη σερβική underground σκηνή περιλάμβανε και το γκρουπ μας. Οπότε όταν στείλανε τη συλλογή στην Κροατία, μπορούσαν να παίξουν μόνο εμάς, επειδή τραγουδάμε στα αγγλικά. Αν τραγουδάς στα σέρβικα υπάρχει πρόβλημα.

Πειρατές: Τα σέρβικα και τα Κροάτικα δεν είναι η ίδια γλώσσα;

Ελενα: Είναι διαφορετικές διάλεκτοι της ίδιας γλώσσας. Ετσι θα μπορούσαν να αναγνωρίσουν τη διάλεκτο του Βελιγραδίου στο Κροάτικο ραδιόφωνο. Παίζανε λοιπόν τη μουσική μας και μας παρουσιάζανε σαν ένα γκρουπ από την Ελβετία ή κάτι τέτοιο. Φοβόντουσαν να πουν ότι παίζουν κάτι από τη Σερβία. Στο σέρβικο ραδιόφωνο, τα hits είναι techno γκρουπς από την Κροατία και κανείς δεν νοιάζεται. Απολαμβάνουν τη μουσική. Αλλά στην τηλεόραση απαγορεύεται να εμφανιστεί Κροάτης καλλιτέχνης είτε είναι ζωγράφος είτε είναι μουσικός. Υπάρχει ολοκληρωτικός αποκλεισμός.

Πειρατές: Τι γίνεται με τη Βοσνία ή τη Μακεδονία; Έχετε σχέσεις με ανθρώπους από εκεί;

Ελενα: Είχαμε φίλους στο Σεράγεβο, αλλά λόγω του πολέμου εκεί, οι περισσότεροι απ' αυτούς δραπέτευσαν πριν από ένα χρόνο περίπου. Για όσους έμειναν πίσω, δεν έχουμε κανένα τρόπο να μάθουμε αν είναι ακόμη ζωντανοί, οπότε απλά περιμένουμε να τελειώσει αυτή η μαλακία, ώστε να επικοινωνήσουμε και να μάθουμε αν ζουν -ή αν είναι νεκροί. Δεν μπορώ να

έδαφος τους. Οι πόλεις τους καταστράφηκαν, κάηκαν ολοσχερώς, οπότε είναι πολύ πιο ευαίσθητοι γύρω από αυτά τα θέματα. Υπάρχει και στη Σερβία ένα πολύ μικρό ποσοστό ναζιστών -αλλά στην Κροατία είναι πολύ περισσότεροι. Νομίζω ότι είναι σαν να έχουν πυρετό στο μυαλό τους. Θα τους περάσει.

Ντράσκο: Υπάρχει λογοκρισία στην Κροατική

ξέρω τώρα. Ούτε θέλω να το σκέφτομαι. Σχετικά με τη Μακεδονία, δεν έχουμε επικοινωνία. Δεν ξέρω αν έχουν underground σκηνή ή κάτι σχετικό. Δεν ασχολούνται με το rock 'n' roll. Φυσικά υπάρχουν γκρουπς, αλλά η σκηνή τους είναι σαν αυτή του Βελιγραδίου πριν 10 χρόνια. Η underground κουλτούρα τους είναι πολύ φτωχή.

Ντράσκο: Νομίζω ότι υπάρχουν κάποιες καλές προσπάθειες από τη Μακεδονία ίσως μέχρι πριν από 2 χρόνια, αλλά από τότε τίποτα.

Ελενα: Έχουν πολύ αργούς ρυθμούς. Υπάρχουν στη Σερβία 100.000 Μακεδόνες και έχω ακούσει για ένα - δύο μακεδονικά φανζίνς μόνο.

Πειρατές: Γιατί το όνομα "Dead Ideas"; Τι σημαίνει;

Ελενα: Πριν από 3 χρόνια, όταν σχηματίστηκε το γκρουπ, αποφασίσαμε αυτό το όνομα γιατί η punk, hardcore σκηνή στο Βελιγράδι ήταν σχεδόν νεκρή, πολύ ήσυχη. Δεν υπήρχε καινούριος, πρωτότυπος ήχος. Ήταν σαν "οι ιδέες αυτές να ήταν νεκρές". Έτσι το όνομα Dead Ideas ήταν για να περιγράψει την κατάσταση της τότε σκηνής.

Πειρατές: Και την κατάσταση της κοινωνίας, ίσως; Νομίζω, ότι λίγο πριν είχαν εμφανιστεί οι εθνικιστές, ο Ντράσκοβιτς κλπ

Ελενα: Ναι, αυτά πάνε μαζί.

Ντράσκο: Πράγματι, μπορείς να καταλάβεις την τότε πολιτική κατάσταση. Εξαρτάται από σένα.

Ελενα: Αλλά χαίρομαι που μπορώ να πω ότι τώρα στο Βελιγράδι, οι ιδέες της σκηνής δεν είναι καθόλου νεκρές. Οσο περισσότερα προβλήματα έχουμε, τόσο καλύτερα γκρουπς έχουμε. Γιατί αυτός ο γαμημένος ο πόλεμος και η κρίση που περνάμε, μας βοήθησε να γίνουμε πιο οργισμένοι, πιο άγριοι. Πολλά σπουδαία γκρουπς σχηματίστηκαν.

Πειρατές: Αυτά τα γκρουπς συνεργάζονται εναντίον του πολέμου;

Ελενα: Ναι. Η γενικότερη στάση είναι εναντίον του πολέμου και των πολιτικών. Είμαστε ενωμένοι σαν σκηνή απέναντι σ' αυτό.

Πειρατές: Και αυτή η στάση εκφράζεται μόνο

πολεμικές ενέργειες, όπως εκθέσεις έργων τέχνης, μουσικές συλλογές, διάφορα

happenings. Έτσι έκανε ένα CD, μια συλλογή που ονομάζεται "Women against War" και προσκάλεσε διάφορα γκρουπς με μέλη γυναίκες. Εμείς πήραμε μέρος με το "War Games". Επίσης, αυτός ο τύπος διοργάνωσε 5-6 συναυλίες σε όλη την Ευρώπη: στη Βιέννη, στο Βελιγράδι, νομίζω στη Βουδαπέστη κι αλλού. Όλες οι συναυλίες ονομάζονταν "Stop the Madness" και ήταν εναντίον του πολέμου στη Γιουγκοσλαβία. Εμείς συνδιοργανώσαμε τη συναυλία "Stop the Madness" στο Βελιγράδι, όπου πήραμε μέρος μαζί με άλλα σέρβικα γκρουπς. Αυτή ήταν η μεγαλύτερη αντιπολεμική εκδήλωση που πήραμε μέρος. Φυσικά, χρησιμοποιούμε όλες τις ευκαιρίες που μας παρουσιάζονται, όταν για παράδειγμα εμφανιζόμαστε στο ραδιόφωνο ή στην τηλεόραση, για να πούμε τι σκεφτόμαστε και τι εκφράζουμε με τη μουσική.

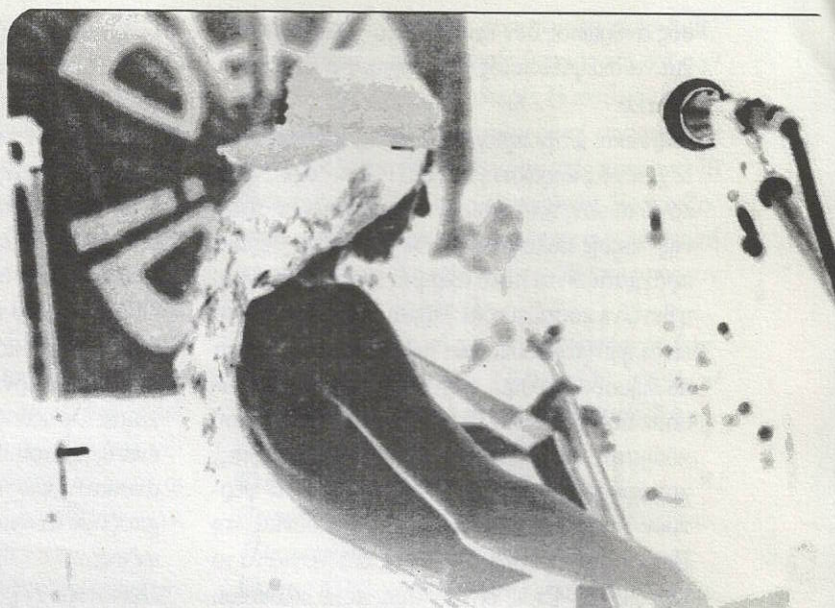
Ντράσκο: Φυσικά, δεν εμφανιστήκαμε ποτέ στην κρατική τηλεόραση.

Ελενα: Αλλά πηγαίνουμε σε ανεξάρτητα κανάλια, για συνεντεύξεις, για τις συναυλίες ή τις κασσέτες μας, και μιλάμε για την αντιπολεμική στάση μας.

Πειρατές: Μπορείς να μιλήσεις εναντίον του πολέμου στην τηλεόραση;

Ελενα: Στα ανεξάρτητα κανάλια και ραδιόφωνα δεν υπάρχει καθόλου λογοκρισία.

Πειρατές: Υπάρχουν hc γκρουπς στη Σερβία

άλλες μικρές ομάδες. Στην πραγματικότητα, ολόκληρη η κοινή γνώμη είναι εναντίον του πολέμου, οπότε δε χρειάζεται να οργανωθούμε σε ομάδα. Όλοι σκεφτόμαστε το ίδιο, ειδικά οι νέοι.

Πειρατές: Προσπαθείτε να έχετε επικοινωνία με τις γειτονικές χώρες;

Ελενα: Οι μόνες χώρες που μας δέχονται στην Ευρώπη είναι η Ελλάδα και η Ρωσία. Οι άλλοι είναι προκατειλημένοι, επειδή είμαστε σέρβιοι.

Πειρατές: Μετά τη διάλυση του ανατολικού μπλοκ, μπορούσατε να προβλέψετε την κατάσταση που επικρατεί σήμερα στην πρώην Γιουγκοσλαβία; Μπορούσατε να καταλάβετε ότι θα γινόταν εμφύλιος πόλεμος και την έκτασή του;

D.I.: Οχι.

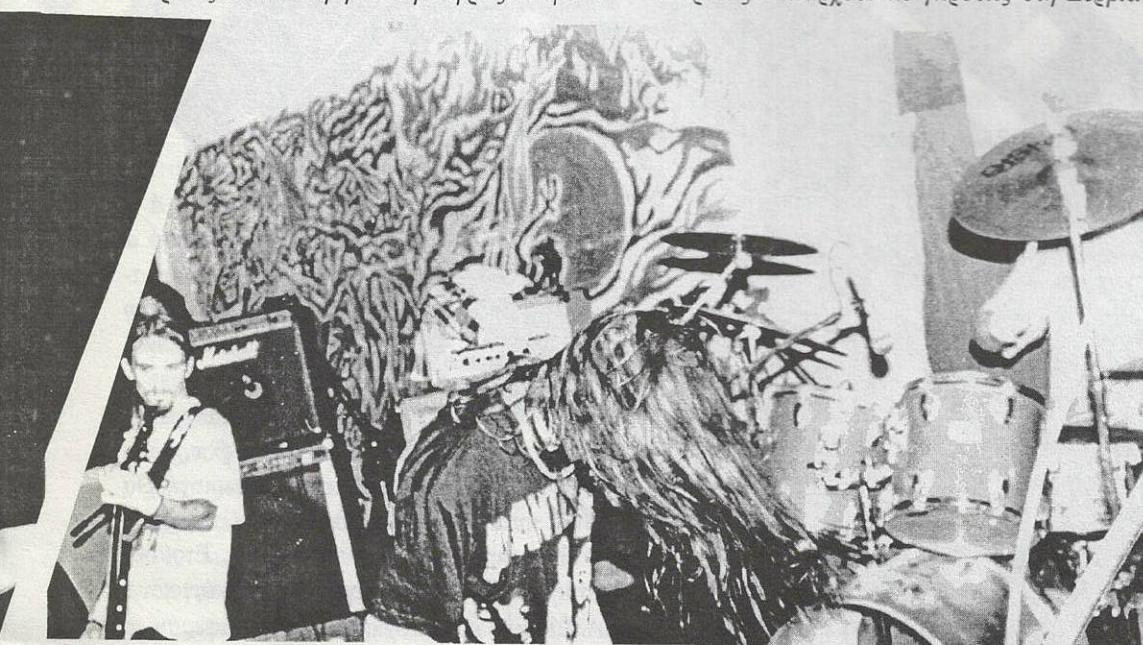
Πειρατές: Μπορείτε να περιγράψετε τις καθημερινές μικροαλλαγές που προηγήθηκαν του πολέμου; Ή ήταν τόσο ξαφνικός, που ξυπνήσατε μια ωραία μέρα και γινόταν πόλεμος;

Ντράσκο: Πιστεύω ότι ακόμη και σήμερα δεν μπορούμε να καταλάβουμε αυτό το σημείο των αλλαγών. Πιστεύω ότι ο κομμουνισμός έβαλε τις ρίζες του πολύ βαθιά στη Σερβία. Ο Μίλοσεβιτς και το κόμμα του είναι κομμουνιστές που άλλαξαν το όνομα τους σε σοσιαλιστές, αλλά δεν υπάρχει διαφορά. Έχουν τις παλιές ιδέες και μεθόδους και νομίζω ότι όλα είναι τα ίδια όπως πριν από 10 χρόνια, όταν ο Τίτο ήταν στην εξουσία.

Πειρατές: Δηλαδή, διαλέξανε τον πόλεμο για να διατηρήσουν την εξουσία;

Ντράσκο: Ναι, γιατί έτσι -με τον πόλεμο στη Βοσνία- οι άνθρωποι ενδιαφέρονται για τον πόλεμο και όχι για τα οικονομικά τους προβλήματα. Τους ενδιαφέρουν βέβαια, αλλά η εθνική υπερηφάνεια είναι πιο σημαντική γ' αυτούς.

Ελενα: Ο πόλεμος αποσπά την προσοχή των ανθρώπων, οπότε δεν συνειδητοποιείς ότι δεν μπορείς να ξεφύγεις από τη χώρα και την πείνα. Αν οι άνθρωποι απλώς άνοιγαν τα μάτια τους και κοίταγαν τους αρχηγούς τους από πάνω και φώναζαν: "Μας οδηγήσατε σ' αυτόν τον πόλεμο, πεινάμε, τα παιδιά μας μπορεί να 'ναι νεκρά εξαιτίας σας" τότε δεν θα μπορούσαν να είναι από πάνω πια. Αλλά κρατάνε τους ανθρώπους απασχολημένους με τον πόλεμο, και έτσι ο μέ-

μέσω των στίχων ή και με άλλους τρόπους;

Ελενα: Το πρώτο πράγμα που μπορείς να κάνεις είναι να εκφράσεις την άποψή σου μέσω των στίχων. Πολλοί όμως δεν μένουν εκεί. Τον Οκτώβριο του '93, κάποιος από μια μικρή πόλη της Σερβίας δραπέτευσε από τη χώρα γιατί ήθελε να αποφύγει το στρατό. Τώρα βρίσκεται στην Ολλανδία και οργανώνει διάφορες αντι-

που προωθούν εθνικιστικές ιδέες;

Ελενα: Οχι, καθόλου.

Πειρατές: Υπάρχουν οργανωμένες αντιπολεμικές ομάδες;

Ελενα: Ναι, υπάρχουν μερικές αντιπολεμικές ομάδες. Υπάρχει μια γυναικεία οργάνωση, η "Γυναίκες στα Μαύρα" (σ.σ.: οργανώνουν πορείες στο Βελιγράδι κάθε βδομάδα) και πολλές

σος άνθρωπος δεν έχει αρκετό χρόνο ή μυαλό για να σκεφτεί ποιός τον οδήγησε σ' αυτόν τον πόλεμο.

Ντράσκο: Στην πραγματικότητα, η κυβέρνηση δέχεται τις κυρώσεις του ΟΗΕ σαν δώρο, γιατί λόγω αυτών, του πολέμου και της αποκαλούμενης "κακής πολιτικής" της κυβέρνησης, μερικά πράγματα είναι πολύ ακριβά. Για παράδειγμα, η βενζίνη κοστίζει τρία γερμανικά μάρκα. Αυτή είναι η μεγάλη ευκαιρία των λαθρεμπόρων, να πουλήσουν καύσιμα στη Σερβία και να κερδίσουν πολλά λεφτά. Πολλοί του σοσιαλιστικού κόμματος, είναι από τους αρχηγούς της μαφίας, και χρησιμοποιούν τη θέση τους για να φέρνουν πετρέλαιο από την Μακεδονία, τη Βουλγαρία, τη Ρουμανία, την Ελλάδα, για να το πουλήσουν. Ετσι, είναι πάρα πολύ πλούσιοι, έχουν εκατομμύρια στην Κύπρο ή σε ελβετικές τράπεζες και δεν τους ενδιαφέρουν οι κυρώσεις. Οι κυρώσεις επηρεάζουν μόνο τον μέσο κοινό άνθρωπο.

Πειρατές: Με ποιά διαδικασία γίνεται η στράτευση του πληθυσμού; Ο στρατός αποτελείται από επαγγελματίες ή καλούνε ανθρώπους στο στρατό γενικά;

Ελενα: Όταν είσαι 18 ετών, είσαι αναγκασμένος να υπηρετήσεις στο στρατό για ένα χρόνο, οπότε τα παιδιά λιποτακτούν κι εγκαταλείπουν τη χώρα.

Πειρατές: Τώρα, έχετε επιστράτευση;

Ντράσκο: Συλλέγουν ανθρώπους σαν να ήταν παιχνίδια.

Πειρατές: Αν σε πάρουν τώρα στο στρατό, σε στέλνουν στο μέτωπο για ένα διάστημα και μετά είσαι ελεύθερος ή σε κρατάνε μέχρι να τελειώσει ο πόλεμος;

Ελενα: Εξαρτάται. Συνήθως, σε στέλνουν για δύο μήνες, αλλά αυτό είναι αρκετό για να καταστρέψει το μυαλό σου.

Πειρατές: Ή για να φας καμιά σφαίρα.

Ελενα: Εχουμε ένα τραγούδι που λέγεται "Killed by the Word", γιατί νομίζω ότι οι περισσότεροι που πήγαν στον πόλεμο σκοτώθηκαν από την προπαγάνδα. Αν σκέφτονταν με το δικό τους μυαλό, δεν θα πήγαιναν καθόλου στο μέτωπο, αλλά θα έβρι-

τοιο. Αλλά όσοι λιποτακτούν ξέρουν τις συνέπειες, οπότε εγκαταλείπουν τη χώρα.

Πειρατές: Αν συλληφθείς καθώς προσπαθείς να φύγεις, τι γίνεται; Τρως ένα μήνα, δύο χρόνια, τι επιπτώσεις έχεις;

Ντράσκο: Υπάρχει μπερδεμα γύρω απ' αυτό, γιατί συζητιέται το ηθικό ερώτημα, λόγω εμφύλιου πολέμου, αν οι στρατιωτικοί και οι πολιτικοί που έχουν την εξουσία έχουν το δικαίωμα να στείλουν κάποιον στον πόλεμο. Γι' αυτό, πολλοί που αρνήθηκαν τη στράτευση, δεν είχαν καμιά συνέπεια στην πραγματικότητα. Είναι ένα θέμα που συνεχίζεται να συζητιέται, είναι ανοικτό. Ομως όσοι εγκατέλειψαν τη χώρα, δεν μπορούν να επιστρέψουν. Ίσως βρεθεί μια λύση φέτος.

Πειρατές: Τι ρόλο πιστεύετε ότι έπαιξαν οι μεγάλες ευρωπαϊκές χώρες, όπως η Γερμανία, στο να ξεκινήσει ο πόλεμος;

Ελενα: Πιστεύω ότι δεν είναι απόλυτα υπεύθυνες. Αν δεν θέλεις να κάνεις πόλεμο, κανείς δεν μπορεί να σ' αναγκάσει. Απλά πιστεύω ότι ήταν αρκετά έξυπνες ώστε να βρουν το κρίσιμο σημείο στην Ευρώπη και να δούν τα δικά τους συμφέροντα. Και πιστεύω αυτό που είπα: ότι είναι άδικοι και κατηγορούν τους Σέρβους για πράγματα που δεν έκαναν, αλλά δεν πιστεύω ότι γίνεται αυτό επειδή μας μισούν αλλά λόγω των συμφερόντων και του κέρδους.

Πειρατές: Οχι, δεν είναι προσωπικό. Είναι μια δουλειά.

Ελενα: Ναι, και ξέρουν ότι βοήθωντας

γιατί οι Γερμανοί τους βοήθησαν πολύ με καύσιμα, λεφτά, πυρομαχικά και προπαγάνδα - οπότε χρωστούν στους Γερμανούς πολλά.

Πειρατές: Και τι γίνεται με το Κόσοβο; Εδώ, διαβάζουμε στις εφημερίδες ότι μπορεί να ξεκινήσει επανάσταση, ότι μάλλον οι Αλβανοί εκεί θέλουν να ενωθούν με την Αλβανία.

Ελενα: Ναι, μπορεί, αλλά δεν θα συμβεί κάτι τέτοιο στην περιοχή μας. Νομίζω ότι απλά εκμεταλλεύονται την κατάλληλη στιγμή, γιατί οι στρατιωτικές δυνάμεις της Σερβίας είναι συγκεντρωμένες στην Βοσνία. Αλλά δεν νομίζω ότι θα καταφέρουν τίποτα, γιατί οι άνθρωποι στην Σερβία γνωρίζουν πολύ καλά ότι οι Αλβανοί θα εκμεταλλευτούν τη στιγμή, οπότε υπάρχουν οχι στρατιωτικές αλλά ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις στην περιοχή, για να ελέγχουν την κατάσταση.

Πειρατές:
Υπάρχει
π ρ ο -

π α -
γ ά ν δ α
από την κρα-
τική τηλεόραση
ενάντια σ' αυτό, ενά-
ντια στους Αλβανούς;

Ελενα: Οχι, γιατί κάθε παιδί γνωρίζει ότι οι πρώτες σερβικές πόλεις ήταν σ' εκείνη την περιοχή. Θα ήταν σαν η Μακεδονία να έλεγε ότι η Θεσ/νίκη ανήκει στην περιοχή της. Ετσι δεν υπάρχει ανάγκη προπαγάνδας εναντίον τους. Αλλά είναι πολύ άσχημο το ότι κατάφεραν να πληρώσουν τους Σέρβους να φύγουν από κεί. Είναι γνωστό ότι 10-15 χρόνια πριν, η αλβανική κυβέρνηση πλήρωσε τεράστια χρηματικά ποσά ώστε ο σερβικός πληθυσμός να μετακομίσει βόρεια, για π.χ. στο Βελιγράδι. Ετσι κατάφεραν να υπάρχουν σήμερα περισσότεροι Αλβανοί παρά Σέρβοι, και αυτό χρησιμοποιούν σαν επιχείρημα.

Πειρατές: Αισθάνεστε Σέρβοι ή Γιουγκοσλάβοι;

σ κα ν
κά ποιο
τρόπο να
δραπετεύσουν
από τη χώρα. Οτι-
δήποτε είναι καλύτερο
από τον πόλεμο.

Πειρατές: Ποιά είναι η ποιμή-
αν αρνηθείς να πας στο στρατό;

Ελενα: Συνήθως φυλακή ή κάτι τέ-

την
Κροα-
τία και την
Σλοβενία αγο-
ράζουν την υπακοή
και την πίστη τους για
το μέλλον. Τους κάνουν
εξατρώμενους. Τώρα η Σλοβε-
νία εξαρτάται από την Γερμανία,

Ελενα.:
Νιώθω
διε-

λέμου; Πως μπορούμε εμείς να βοηθήσουμε το αντιπολεμικό κίνημα στην Σερβία, στο Ζάγκρεπ και γενικότερα;

Ελενα.: Το πιο σημαντικό είναι η επικοινωνία και η ανταλλαγή και αναμετάδοση πληροφοριών γιατί λόγω της απαγόρευσης των επικοινωνιών οτιδήποτε πληροφορίες στέλνουμε από την Σερβία στην ευρωπαϊκή τηλεόραση και το ραδιόφωνο ή τις εφημερίδες δεν εμφανίζονται. Επομένως το καλύτερο είναι η επαφή με διάφορες ομάδες ώστε να βοηθήσετε ν'ανακαλυφθεί ένα μέρος της αλήθειας - ώστε οι άνθρωποι ν'ακούσουν και την άλλη πλευρά.

Πειρατές.: Είναι πολύ σημαντικό για τους ανθρώπους εδώ να ξέρουν ότι κάποιοι άνθρωποι εκεί είναι εναντίον του πολέμου.

Ελενα.: Ναι, γιατί οι περισσότεροι άνθρωποι έξω από την Γιουγκοσλαβία νομίζουν ότι είμαστε όλοι τέρατα και ευχαριστιόμαστε τον πόλεμο.

Πειρατές.: Οχι στην Ελλάδα. Εδώ "λέμε" ότι είμαστε σύμμαχοι, οι πιο αρχαίοι - παλιοί σύμμαχοι στα Βαλκάνια. Οτι ο πόλεμος είναι κάτι άσχημο, αλλά οι Σέρβοι είναι πολύ γενναίοι άνθρωποι και πρέπει να τους βοηθήσουμε να κερδίσουν.

Ελενα.: Αλλά δυστυχώς όλη τη βοήθεια που στέλνει η ελληνική κυβέρνηση καταλήγει σε λάθος χέρια. Γιατί στέλνεται πετρέλαιο στην κυβέρνηση μας, οπότε μετά η κυβέρνηση μας το πουλά σ'υπέρογκες τιμές και πλουτίζει.

Πειρατές.: Ναι, ή το δίνουν στον στρατό. Η Ελλάδα δεν βοηθά στην ουσία τη σέρβικο λαό, απλώς βοηθάει την κυβέρνηση στο να συνεχίσει να πολεμάει.

Ελενα.: Ναι, μας βοηθάτε μόνο ώστε να συνεχίζεται ο πόλεμος. Ίσως η λύση είναι να έρθετε

υπάρχει κανονικά, έχει δικαιώματα και αντιμετωπίζεται σαν πολιτιστικός θεσμός και όχι σαν κάτι άσχημο όπως παλιότερα. Η εκκλησία γνωρίζει πολύ καλά ότι οι σημερινοί σοσιαλιστές είναι αυτοί που ήταν κομμουνιστές πριν από 10 χρόνια οπότε δεν τους συμπαθούν. Εμφανίζονται συνέχεια στην τηλεόραση με αντιπολεμική προπαγάνδα και κυρήτουν την αγάπη προς τον άνθρωπο, τους λαούς κλπ.

Πειρατές.: Πριν από τον πόλεμο υπήρχαν θρησκευτικές διαφορές; Ορθόδοξοι εναντίον μουσουλμάνων ή καθολικών; Ή κανείς δεν ενδιαφερόταν για την θρησκεία;

Ελενα.: Οχι, κανείς δεν νοιαζότανε.

Πειρατές.: Αρα είναι αποτέλεσμα του πολέμου.

Ή μια από τις αιτίες του πολέμου;

Ελενα.: Είναι αποτέλεσμα. Αλλά και πάλι κανείς δεν μισεί τον άλλο, επειδή είναι ορθόδοξος, μουσουλμάνος ή καθολικός αλλά επειδή είναι Σέρβος, Κροάτης ή κάτι τέτοιο.

Πειρατές.: Εδώ ακούμε συνέχεια ότι ο πόλεμος στο Σεράγεβο είναι Σέρβοι εναντίον μουσουλμάνων. Στην Σερβία προωθούν το συναίσθημα ότι οι εχθροί είναι οι μουσουλμάνοι;

Ελενα.: Ναι, αλλά μπορείς να καταλάβεις το παράδοξο σ'αυτό που λές; Σέρβος είναι εθνικότητα και μουσουλμάνος είναι θρησκευτική κατηγορία.

Πειρατές.: Είναι παράδοξο, αλλά στην Ελλάδα λένε ότι οι Έλληνες και οι Σέρβοι είναι οι μόνοι ορθόδοξοι στα Βαλκάνια.

Ελενα.: Δεν υπάρχει "μουσουλμανική" εθνικότητα. Είναι θρήσκευμα. Γιατί εμείς είμαστε ορθόδοξοι και αυτοί είναι μουσουλμάνοι. Η εθνικότητά μας είναι "Σέρβοι", και ποιά είναι η δική τους εθνικότητα;

Πειρατές.: Ναι, ποιά είναι; Γιατί δεν ξέρουμε.....

Ελενα.: Είναι Σέρβοι και Κροάτες που αλλάξανε την θρησκεία τους κατά την διάρκεια της τούρκικης κατοχής.

Θα συνεχίσουμε να παίζουμε γιατί είναι ο μόνος τρόπος για να πούμε κάτι σε μεγάλο αριθμό ανθρώπων και νιώθουμε μεγάλη ανάγκη να πούμε κάτι. Αυτό το "κάτι" είναι: είναι σημαντικό να ανοίγεις τα μάτια σου, αλλά ακόμη πιο σημαντικό είναι να ανοίγεις το στόμα σου. Είναι δυνατόν να κρατάς κλειστά τα μάτια σου σε όλα τα σκατά που συμβαίνουν γύρω μας και να μην διαμαρτύρεσαι, αλλά αυτό είναι ανήθικο. Να γιατί οι στίχοι είναι τόσο σημαντικοί για μας.

Music with no attitude is simple fun and we didn't have much fun last few years in our country.

θα συμβεί. Και είναι γεγονός ότι οι εθνικές μειονότητες στην Σερβία έχουν ίδια δικαιώματα. Αν αυτό δεν ίσχυε θα είχαν φύγει. Για π.χ. οι Κροάτες που μας επισκέπτονται δεν αντιμετωπίζουν κανένα πρόβλημα. Οι Ούγγροι ζούνε στο βόρειο μέρος της Σερβίας - που είναι πολύ κοντά στην Ουγγαρία. Οι διάφοροι λαοί είναι ανακατεμένοι μεταξύ τους, ζούνε στην Σερβία εδώ και πολλές γεννεές και δεν αντιμετωπίζουν προβλήματα. Και προτιμούν να μείνουν στην Σερβία που είναι τα σπίτια τους, παρόλο που η οικονομική κατάσταση είναι δύσκολη και είναι φτωχοί - αν και θα μπορούσαν να περάσουν στην Ουγγαρία, απ'όπου είναι και η καταγωγή τους και όπου θα ήταν πιο πλούσιοι.

Πειρατές.: Πως μπορεί κάποιος από μια άλλη χώρα να βοηθήσει όσους είναι εναντίον του πο-

σ'επαφή με μικρές οργανώσεις οπότε να βοηθήσετε άμεσα. Γιατί δεν έχει νόημα να στέλνεται οποιαδήποτε βοήθεια στην κυβέρνηση.

Πειρατές.: Ποιός είναι ο ρόλος των θρησκειών στον πόλεμο, και στην Σερβία πιο συγκεκριμένα; Γιατί εδώ ακούμε ότι είναι ένας θρησκευτικός πόλεμος.: Οι Σέρβοι ενάντια στους μουσουλμάνους.

Ελενα.: Οχι, δεν είναι θρησκευτικός πόλεμος. Η εκκλησία είναι ορθόδοξη χριστιανή και είναι ενάντια στον πόλεμο και ενάντια στην κυβέρνηση και στο καθεστώς. Και αυτό γιατί στην διάρκεια του κομμουνιστικού καθεστώτος η εκκλησία βρισκόταν σε δύσκολη κατάσταση γιατί ήταν παράνομη, οπότε τα τελευταία χρόνια που η κατάσταση έχει αλλάξει λίγο, η εκκλησία

νε τους μουσουλμάνους στο Σεράγεβο; Τί θέλουν; Ποιά είναι τα αιτήματά τους;

Ντράσκο: Νομίζω ότι είναι και θρησκευτικά αιτήματα - επηρεασμένοι από την Ανατολή ίσως.

Ελενα.: Δεν ξέω αν οι Σέρβοι αντιμετωπίζουν το πρόβλημα σαν θρησκευτικό. Νομίζω ότι πολεμάνε για εδαφικές διαφορές ή κάτι τέτοιο, αλλά είναι πιθανό οι μουσουλμάνοι να βρίσκονται σε θρησκευτικό σκατο-πόλεμο, που ονομάζεται "τζιχάντ".

Πειρατές.: Αλλά είναι τόσο φανατισμένοι; Γιατί πριν τον πόλεμο οι μουσουλμάνοι της Βοσνίας δεν ήταν σαν τους μουσουλμάνους στην Σαουδική Αραβία για πχ.

Ελενα.: Ναι, αλλά ήρθαν μουσουλμάνοι από την Απω Ανατολή και τους δηλητηρίασαν με

Πειρα-
τές.:
Αλλά ξέ-
ρετε τι
ακριβώς
πιστεύ-
ουν όσοι
πολεμά-

Πειρατές: Μετά την έναρξη του πολέμου;

Ελενα: Κατά την διάρκεια του πολέμου. Το θέμα είναι ότι η Σαουδική Αραβία και άλλες χώρες από την Ανατολή βοήθαιναν την ευκαιρία για ένα μουσουλμανικό κράτος στα Βαλκάνια, στην Ευρώπη.

Πειρατές: Εδώ μάθαμε ότι τον Απρίλιο '92 έγινε μια μεγάλη διαδήλωση στο Σεράγεβο εναντίον του πολέμου και ότι ο Κάρατζιτς άνοιξε πυρ. Είναι αλήθεια αυτό; Και πριν απ' αυτό ποιά ήταν τα μουσουλμανικά αιτήματα;

Ελενα: Δεν θα μπορούσα να ξέρω κάτι τέτοιο. Δεν μπορώ να ξέρω αν ξεκίνησε λόγω θρησκείας και κατέληξε για εδαφικές διεκδικήσεις ή το αντίθετο. Είναι όλα μπερδεμένα.

Ντράσκο: Μετά την διάλυση του κομμουνιστικού κόμματος, πολλά κόμματα δημιουργήθηκαν σ' όλη την Γιουγκοσλαβία, και στη Βοσνία πιο συγκεκριμένα. Αυτά ήταν εθνικά κόμματα: Σέρβων, Κροατών, μουσουλμάνων - και ωθήσανε τον πόλεμο.

Πειρατές: Τι είναι ακριβώς αυτή η εφημερίδα "Σεράγεβο Οσλομποντιγιε"; Ξέρουμε ότι είναι μια εφημερίδα που εκδίδεται από ανθρώπους που αισθάνονται Γιουγκοσλάβοι, και είναι εναντίον του πολέμου και πιστεύουν ότι όλοι οι άνθρωποι στην Γιουγκοσλαβία πρέπει να ζήσουν μαζί.

Ελενα: Ήταν μια καθημερινή εφημερίδα του Σεράγιεβο, πριν τον πόλεμο. Μάλλον οι άνθρωποι που την έβγαζαν είχαν ανοιχτό μυαλό, οπότε όταν άρχισε ο πόλεμος ένιωσαν, ότι έπρεπε να την αλλάξουν, απο μια απλή, συνηθισμένη εφημερίδα σε μια ελευθεριακή εφημερίδα.

Πειρατές: Πως ήταν η κατάσταση στην Γιουγκοσλαβία στην διάρκεια του κομμουνισμού; Πριν από τον πόλεμο και πριν από την πτώση του τείχους του Βερολίνου;

Ελενα: Η οικονομική κατάσταση ήταν πολύ καλύτερη. Ήταν σχεδόν όπως στην Ελλάδα. Το επίπεδο ζωής ήταν υψηλό. Κανείς δεν ενδιαφερόταν για την πολιτική ή αν η τηλεόραση έλεγε ψέμματα, αν ήταν πλούσιοι ή για το τι έκανε η κυβέρνηση. Απο αυτή την άποψη η κατάσταση ήταν καλύτερη, δηλ. "δεν μ' ενδιαφέρει τι κάνει η κυβέρνηση όσο έχω αρκετά χρήματα για να ζώ". Από την άλλη πλευρά όμως, ξέρουμε τώρα, ότι όσα έκανε η κυβέρνηση τότε, προκαλούσαν τον πόλεμο - οπότε προφανώς δεν ήταν καλά. Γιατί αυτά που κάνανε πριν από 10 χρόνια είναι η αιτία όσων γίνονται σήμερα. Επομένως ήταν καλά μόνο στην επιφάνεια ενώ από κάτω ήταν σαπισμένα.

Πειρατές: Ακριβώς όπως εδώ.

Ελενα: Ελπίζω ότι δεν θα περάσετε όσα περνάμε

εμείς τώρα.

Πειρατές: Φοβόμαστε κάτι τέτοιο, ότι αύριο ή σε 6 μήνες κάποιος θα πει "επιτεθείτε στα Σκόπια" ή "Πόλεμο στην Τουρκία" ή "στην Αλβανία".

Ελενα: Τότε θα σας στέλνουμε εμείς φαγητά.

Ντράσκο: Λόγω του πολέμου, το 1993 ήταν η πρώτη χρονιά που ο πληθωρισμός έφτασε τόσο ψηλά, περίπου 2 δις %.

Ελενα: Όταν επισκεφτήκαμε τους φίλους μας στη Θεσσαλονίκη, την Πτολεμαίδα και κάποιες μικρές πόλεις, φέραμε ένα χαρτονόμισμα με 10-11 μηδενικά τυπωμένα πάνω. Όλοι νομίζανε ότι είμαστε πολύ πλούσιοι, μέχρι που εξηγήσαμε ότι αυτό το χαρτονόμισμα αξίζει όσο 1 γερμανικό μάρκο.

Πειρατές: Ξέρω από ένα φίλο, που ήταν στο Βελιγράδι το Σεπτέμβριο, και έλεγε ότι οι τιμές αλλάζουνε κάθε μέρα, συχνά κάθε 2 ώρες. Κάποιος άλλαξε γερμανικά μάρκα σε σέρβικα νομίσματα την πρώτη μέρα που έφτασε και την επόμενη δεν είχε λεφτά.

Πειρατές: Στο Βελιγράδι σε τι χώρους δίνετε συναντήσεις; Υπάρχουν clubs;

Ελενα: Υπάρχουν μερικά club, όπου κάθε βράδυ παίζουν διαφορετική μουσική, όπου γίνονται συχνά συναντήσεις και το Σαββατοκύριακο παίζουν πιο "σκληρό" ήχο, hardcore κλπ.

Πειρατές: Υπάρχουν "ανεξάρτητες" εταιρείες;

Ελενα: Ναι, αλλά λόγω οικονομικών προβλημάτων προσφέρουν μόνο ηχογραφήσεις κασετών χαμηλής ποιότητας. Ετσι αποφασίσαμε να φτιάξουμε μόνοι μας την κασέττα μας. Χρηματοδοτήσαμε την ηχογράφιση και μετά φτιάξαμε την κασέττα μόνοι μας, γιατί θέλαμε να 'ναι πιο επαγγελματική δουλειά, να έχει τυπωμένους τους στίχους, φωτογραφίες και έγχρωμο εξώφυλλο. Είδες την κασέττα, νομίζω ότι φαίνεται εντάξει.

Ντράσκο: Βγάλαμε στην αρχή 300 κασέττες και μετά ήρθαμε σ' επαφή με μια ανεξάρτητη εταιρεία που έβγαλε άλλες 500. Ψάχνουμε για κάποιον έξω από την Γιουγκοσλαβία, για να βγάλει όλο αυτό το υλικό σε δίσκο. Αυτή η εταιρεία μάλλον θα χρηματοδοτήσει και την επόμενη ηχογράφησή μας το καλοκαίρι, γιατί δεν έχουμε πια λεφτά για το studio-ελπίζω να βγει σε κασέττα ή δίσκο.

Πειρατές: Στην Ελλάδα, οι ανεξάρτητες εταιρείες δίνουν το βινύλιο στην Τσεχοσλοβακία, που είναι η πιο φτηνή στην Ευρώπη.

Ντράσκο: Στο Βελιγράδι φτιάχνουν τους δίσκους στην Βουλγαρία. Υπάρχουν πολλά προβλήματα με τα εργοστάσια στη Βουλγαρία, οπότε η ποιότητα δεν είναι καλή.

Πειρατές: Τι περιμένετε μετά τον πόλεμο; Πως θάναη η Γιουγκοσλαβία; Πιο ελεύθερη; Βοήθησε ο πόλεμος τους ανθρώπους να σκεφτούν;

Ελενα: Αν ο πόλεμος τελειώσει σύντομα τότε η κατάσταση θάναη καλή. Αν τελειώσει σε 10 χρόνια ή κάτι τέτοιο, δεν θα υπάρχουν πια άνθρωποι. Θα έχουν λιμοκτονήσει. Δεν πιστεύω ότι είναι σοστό να προβλέπεις. Αν μας ρωτούσαν, δεν θα υπήρχε πόλεμος. Δεν εξαρτάται από μένα.

συνέχεια από τη σελίδα 2

καμπάνιες μέσω των εφημερίδων, απονεύρωναν κάθε πολιτικό στοιχείο των κατηγορουμένων και της δίκης, υποβιβάζοντας συχνά την πολιτική κόντρα -που λέγαμε ότι παιζόταν- σε ρητορείες για τη ζωή των απεργών πείνας, για αναληγσία της κυβέρνησης, "η υγεία τους στα χέρια του υπουργού"...Κι όταν για λογαριασμό των φυλακισμένων, μιλάει το "δημοκρατικό κράτος", ορίζεται η μεταμοντέρνα δήλωση μετάνοιας, η "συγγνώμη" που λέγαμε.

Από αυτές τις δίκες λοιπόν, αποδείχτηκε ότι η αστυνομία είναι ανίκανη ακόμη και μια σκευωρία της προκοπής να φτιάξει, ενώ στην ελληνική δικαιοσύνη υπάρχουν πολλοί τίμιοι δικαστές (δηλώσεις των κατηγορουμένων). Ετσι λοιπόν, το παραδοσιακό σύνθημα "οι δίκες θα γίνουν του κράτους καταδίκες" έφτασε να σημαίνει "στο δικαστήριο -το αστικό, πωλημένο, εξουσιαστικό κι άδικο- θα καταδικαστεί η ανικανότητα της αστυνομίας". Άραγε, πώς και η ελληνική δικαιοσύνη έγινε τόσο ανεξάρτητη; Σε Αγγλία, Γερμανία, Ιταλία, Αμερική και βάλε, όταν το κράτος αποφάσιζε να χώσει μέσα κάποιους πολιτικούς ή μη αγωνιστές, η τήρηση των νόμων ήταν λεπτομέρεια. Η φετινή ταινία "εις το όνομα του πατρός" είναι χρήσιμη σε όσους έχουν αρχίσει να ξεχνάνε τη Γερμανία του '77, την Ιταλία του '77-'82, τους δέκα νεκρούς απεργούς πείνας της Θάσσερ.

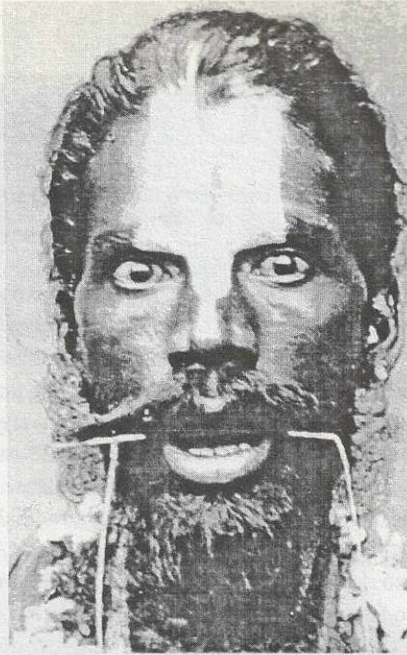
Παράλληλα, αυτή η σκευωρολογία διαμόρφωσε ένα αίσθημα "αναρχοκεντρισμού" των κρατικών επιλογών. Κάτω από κάθε πέτρα που σήκωνες σ' αυτή τη χώρα, έβρισκες μια σκευωρία κατά των αναρχικών, που παντού έβλεπαν και βλέπουν ενέδρες και κατασταλτικές διαθέσεις με αποκλειστικό στόχο αυτούς και μόνο.

Μπαίνει το ερώτημα όμως: "γιατί συνελήφθησαν, φυλακίστηκαν, ταλαιπωρήθηκαν, όλοι αυτοί οι άνθρωποι;". Απάντηση στη χωροφυλακιστική λογική δεν είμαστε σε θέση να γράψουμε. Ξέρουμε όμως πια, ότι οι αιτίες που παρουσιάζονται από τις εκάστοτε επιτροπές συμπαράστασης -και από εμάς τους ίδιους στο παρελθόν- σαν λόγοι σκευωριών δεν ισχύουν κι ότι η προσήλωση στους τρεις που προαναφέρθηκαν καταντάει κασσέτα του στυλ "έξω οι βάσεις και το νατο". Κι εξηγούμαστε:

Η συκοφάντηση και ποινικοποίηση του αναρχικού χώρου, δεν μπορεί να γίνει με κατηγορίες για ένοπλη πάλη, αφού όλα σχεδόν τα αναρχικά έντυπα επικροτούν την κριτική των όπλων, ενώ μέχρι πριν λίγα χρόνια, είχαν και χρονικό ή κείμενα ένοπλων ενεργειών και οργανώσεων. Και μάλλον αυτοσυκοφαντούνταν αυτά τα έντυπα, όταν παρουσίαζαν την εξωραϊσμένη εικόνα του ένοπλου και αποσιωπούσαν τις σχέσεις των οργανώσεων με μυστικές υπηρεσίες -στάζι, μπάτζι...-, τη συνεργασία με τα "επαναστατικά καθεστώτα" τύπου Συρίας, Λιβύης..., τις σχέσεις τους με το εμπόριο ναρκωτικών, την ιεραρχία και το μιλιταρισμό που απέπνεαν, το παραμύθιασμα πιτσιρικάδων για "ανανέωση του στρατεύματος" -τουλάχιστον η δεύτερη γενιά των οργανώσεων.

Συκοφάντηση ενός πολιτικού χώρου γίνεται με κατηγορίες για ναρκωτικά και ποινικά αδικήματα και τέτοιες δεν υπήρξαν, εκτός από τις καταλήψεις σπιτιών το '81 και το κάψιμο της πρυτανείας το '91.

Αν σκοπός ήταν η τρομοκρατία της -υπνωμένης κατά τους αναρχικούς- κοινωνίας μέσω της τιμωρίας των αναρχικών, τότε η τιμωρία αυτή θα ήταν παραδειγματική και δεν θα αθωνόνταν οι κατηγορούμενοι. Άσε που "το θέαμα είναι ο φρουρός του ύπνου" κι όχι ο τρόμος συμπληρώνουμε

εμείς. Αν σκοπός του κράτους ήταν η τρομοκρατία, τότε γιατί οι κουκουλοφόροι των ΕΚΑΜ που μπήκαν στην ΑΣΟΕΕ να μην μεταδοθούν live και στα δελτία των 8.30 σε αργή κίνηση και με ζουμ στα μπράτσα και τα όπλα; Στο δρόμο, όταν απειλείς κάποιον, του λες "κοίτα μην πάθεις ό,τι κι ο άλλος" κι όχι "θα σου κάνω μύνηση". Η μόνη τρομοκρατία που ασκήθηκε, ήταν ο ξεπεσμός του αγωνιστή που πάει σ' ένα διευθυντή εφημερίδας με ένα κουτί γλυκά στα χέρια.

Μ' αυτά και μ' αυτά φτάνουμε στον Οδυσσέα.

Όλοι οι κατά καιρούς κατηγορούμενοι -εκτός από τον Μπαλάφα, την Μπέρκνερ και τις Βογιατζή-Μίχου- ήταν αναρχικοί που δραστηριοποιούνταν τα τελευταία χρόνια πριν τη σύλληψη τους στην αναρχική εφημερίδα Δοκιμή και στην Ένωση Αναρχικών.

Ο Οδυσσέας ανήκει σε μια άλλη γενιά από όλους τους προηγούμενους. Γενιά στερημένη από κάποια "πλεονεκτήματα". Με τους δημοσιογράφους υπάρχει ανοικτός πόλεμος εδώ και μήνες. Οι "ευαισθητοποιημένοι" πολίτες δε βλέπουν ψωμί σε υπερασπίσεις 21χρονων αναρχικών. Το σπορ κάποιων διάσημων της "υπεράσπισης δικαιωμάτων", έχει υποσκελιστεί από την "υπεράσπιση εθνικών δικαιωμάτων". Γι' αυτό πιστεύουμε ότι τον έπιασαν κιόλας. Για τη γενιά που ανήκει -ίσως άθελα του.

Δεν ξέρουμε αν έκανε ό,τι τον κατηγορούν. Και δεν μας ενδιαφέρει κιόλας.

Ξέρουμε όμως, ότι ο Οδυσσέας είναι από τους ελάχιστους που συγκεντρώνουν κάποια χαρακτηριστικά "συσπειρωτικά" για ένα χώρο που έχει αρχίσει(;) να ξεκολλάει από τον "ιερό κατά των μπάτσων αγώνα".

Με πλούσια κοινωνική δράση, καταληψίας στο σχολείο του, καταληψίας για το σπίτι του, μέσα σ' όλα. Και 21 χρόνων. Και μόνο συναισθηματικά, ταυτίζεται με τον ήρωα του έργου. Και τι διαφορές να έχεις με έναν σύντροφο 21 χρόνων, που ξέρεις τον ίδιο και τη δράση του 5 χρόνια και που δεν έχει κηλιδωθεί με "ύποπτες συναλλαγές", κακιές παρέες, καπελώματα κλπ.;

Εκεί που πολύς κόσμος ασχολείται με την αυτοαξιοποίηση του πλούτου του κι όχι με την αστυνομία, ενώ άλλοι ασχολούνται με την ποικιλία χρήσης της shell-gas κι άλλοι αφιερώνονται στο να χτυπήσουν το μοναδικό φασίστα της πόλης τους, ποιο το στοιχείο που θα μπορούσε να τους στείλει όλους μαζί στον κοινό αδιέξοδο, περιορισμένο και τελικά ακίνδυνο δρόμο του "κατά των σκευωριών αγώνα"; Που θα τους πέταγε στο σχιζοφρενικό παραμύθιασμα, από τη μια νιώθω να υπερασπιζό-

μαι την ανώτερη και καθαρότερη μορφή αγώνα, το ένοπλο, από την άλλη είναι θύμα σκευωρίας και τέλος βγάλτε το παιδί γιατί κινδυνεύει η υγεία του; Που θα αντικαθιστούσε τη λογική "κίνημα με στόχους και αξίες που έχει και κρατούμενους αλλά συνεχίζει προς τους στόχους που όρισε" με τη λογική "κίνημα με κρατούμενους για κρατούμενους, εν ολίγοις είμαστε όλοι κρατούμενοι με αναστολή"; Που θα συναγέλαζε νέο κόσμο καβλωμένο να δράσει και ζόμπι που, κατά το φροϋδικό σχήμα όπου όταν φαντασιώνεις έρωτα με τη φίλη σου κι έναν άλλο άντρα στην ουσία χρησιμοποιείς τη φίλη σου για να βρεθείς με τον άντρα αυτόν, συμπαραστέκονται σε κατηγορούμενους για ένοπλη πάλη, για να έρθουν έστω και φαντασιακά σε επαφή με αυτήν; Που θα αποδείκνυε τη χρησιμότητα των καλών σχέσεων με τα media και την ανάγκη προσώπων -ή μάλλον προσωπικοτήτων- κοινής αποδοχής από το χώρο και τα media μέσα από την πρωτοφανή σιωπή;

Οι μόνοι που δε χωράνε σε αυτό το σχήμα, είναι οι πρώην κατηγορούμενοι, που από την απελευθέρωση τους και μετά, δεν ασχολούνται και με πολλά πράγματα, εκτός ίσως από δηλώσεις στα μικρόφωνα και κείμενα στις εφημερίδες.

Ο Οδυσσέας μπορεί να έτυχε μιας σύλληψης "νέου τύπου", διάλεξε όμως -κι έτυχε- μιας υπεράσπισης από τα παλιά. Ενώ από την αρχή φάνηκε ότι το κράτος και τα media τηρούσαν άλλη στάση απέναντι στον Μπαλάφα κι άλλη απέναντι στον Οδυσσέα, η υπεράσπισή του ήταν σαν του Μπαλάφα, του Σκυφτούλη, του Μπουκουβάλα, του Μαρίνου, του Συμυραίου... Οι, προαναφερθείσες, τρεις προαιώνιες αιτίες δώξης των αναρχικών, το κράτος που είναι έτοιμο να τους καταβροχθίσει... Μόνο που το κράτος έχει γίνει μερακλίδικο και προτιμάει να μαςτσιμολογάει, αφού μας ψήσει σε χαμηλή φωτιά.

Για τα της υπεράσπισης -όχι μόνο του Οδυσσέα- θα μιλήσουμε αργότερα. Προς το παρόν, ο Οδυσσέας θα βγει μόνο αν φοβούνται να τον αφήσουν να πεθάνει κι όχι γιατί το κίνημα έφερε άνω - κάτω την κοινωνία. Αλλά όσο η υπεράσπιση των συλληφθέντων μιλάει για λόγους υγείας, οι δίκες θα είναι πολιτικές μας καταδίκες, ακόμη και με αθωωτικές αποφάσεις. Κι αυτό δεν είναι κριτική. Είναι πρόταση αλλά και υπόσχεση και δέσμευση.

Κάποιες σημειώσεις για το τέλος:

*το παραμύθι, καταλαμβάνω μια σχολή και την κάνω κέντρο αντιπληροφόρησης και δράσης, ενάντια στη θέληση όλων σχεδόν των φοιτητών, έδειξε ότι ξόφλησε με την κατάληψη για τον Πετρόπουλο. Η κατάληψη μιας σχολής σήμερα έχει την αποδοχή που έχει και μια κατάληψη τράπεζας ή εταιρείας. Ή συμβολική θα είναι, ή τόσο δυναμική που θα αποτρέψει αστυνομική εισβολή αλλά και καμπάνιες στους συλληφθέντες. Και το '90 υπήρχε λόγος εισβολής στο Πολυτεχνείο, αλλά ποιος τρελλός θα έπαιρνε την ευθύνη για ό,τι ακολουθούσε;

*Για τους/τις 51 καταδικασθέντες/-είσες για την κατάληψη της ΑΣΟΕΕ, κάθε μήνας φυλάκισης σημαίνει 4.000.000 περίπου για εξαγορά ή τριάντα μέρες μέσα.

* Αν οι αναρχικοί καταστέλλονται μανιωδώς από το κράτος, το κυνήγι των αλβανών πώς λέγεται;

"ΠΕΡΙΜΕΝΟΝΤΑΣ ΤΟΥΣ ΒΑΡΒΑΡΟΥΣ"...

Ή ΞΕΠΕΡΝΩΝΤΑΣ ΤΟΥΣ "ΕΙΔΙΚΟΥΣ"...

Μιά σχετικά πρόσφατη έκδοση που ασχολείται με τα θέματα των μεταναστών και των ναρκομανών, ειδικά μέσα στο πλαίσιο μίας κοινής προβληματικής, είναι το βιβλίο του Γκι Σαρμάν (Guy Sorman) "Περιμένοντας τους βαρβάρους" (εκδ. ΝΕΑ ΣΥΝΟΡΑ).

Το βιβλίο, χωρισμένο σε δύο μεγάλες ενότητες, πραγματεύεται αυτόνομα το κάθε θέμα. Το κείμενο αυτό, ασχολείται με την πρώτη ενότητα, αυτή για τους μετανάστες

Ο συγγραφέας συζητά και ερευνά το θέμα, με πολιτικούς (μεταξύ αυτών ο Χέλμουτ Κολ, ο Κον Μπετίτ κ.α.), με μετανάστες, με "διανοούμενους", περνώντας από την Ολλανδία, τη Γερμανία, τις Η.Π.Α., την Αγγλία, τη Γαλλία φτάνοντας μέχρι την Ιαπωνία. Δυστυχώς, παθιασμένος από ένα σύγχρονο "άνετο πλουραλιστικό ρεαλισμό" (:), φτάνει να προτείνει μία νεοφιλελεύθερη πολιτική, υποστηρίζοντας ότι η λογική της αγοράς και ένα πακέτο νεο-φιλελεύθερων μέτρων, αρκούν από μόνα τους για να λύσουν το πρόβλημα των μεταναστών και το συνακόλουθό του, το ρατσισμό. Η έρευνα του αυτή, με τη μορφή ενός υποκειμενικού χρονικού και με την μέθοδο των συνεντεύξεων-συζητήσεων, προσπαθεί να περιγράψει τη σύγχρονη κατάσταση που επικρατεί σχετικά με τους μετανάστες στις ανεπτυγμένες χώρες.

Μέσα όμως από την πλειάδα των συνεντευξιζόμενων, θα απομονώσουμε δύο: τον ΜΑΡΤΙΝ ΜΠΕΡΝΑΛ και τον ΛΟΥΚΑ ΚΑΒΑΛΙ-ΣΦΟΡΤΣΑ.

Ο Μαρτίν Μπερνάλ (σύμφωνα πάντα με το βιβλίο), είναι καθηγητής πολιτικών επιστημών στο Κορνέλ της Νέας Υόρκης. Ο Μπερνάλ, μέσα από μία έρευνα που στηρίχθηκε πάνω στη μελέτη της ιστορίας σε συνδυασμό με τη γλωσσολογία, έγραψε ένα έργο πολλών τόμων το οποίο και τιτλοφόρησε:

"Η ΜΑΥΡΗ ΑΘΗΝΑ"! Ο Μπερνάλ με το έργο του αυτό υποστηρίζει, χρησιμοποιώντας ως επιχειρήματα τις πρόσφατες γλωσσολογικές μελέτες, αλλά και τις αρχαίες ιστορικές μαρτυρίες που εσκεμμένα -όπως υποστηρίζει- είχαν αποσιωπηθεί από τους ιστορικούς του 19^{ου} αιώνα, ότι ο ελληνικός πολιτισμός έχει αιγυπτιακή προέλευση. Υποστηρίζει ότι οι αρχαίοι Έλληνες, αναγνώριζαν την οφειλή τους προς την Αίγυπτο (μαρτυρίες Ηροδότου και Στράβωνα), ότι ο Πλάτωνας πρέπει να μορφώθηκε στην Αίγυπτο (μαρτυρίες έξι αρχαίων κειμένων), ότι το σύνολο των ονομάτων των πόλεων και των θεών, είχαν αιγυπτιακή προέλευση, ενώ την έννοια της ψυχής που είναι χωρισμένη από το σώμα, όπως και την έννοια της

με-
τα-θά-
νατον ζω-
ής, ήταν είδη
προσδιορισμένα
από τους Αιγύπτιους
ιερείς και κατόπιν πέρα-
σαν στους Φοίνικες, στους
Εβραίους και τους
Έλληνες. Όσο αφορά το χρώμα: αν
οι Αιγύπτιοι δεν ήταν μαύροι, ήταν σί-
γουρα μιγάδες, και οι Έλληνες, μιγάδες όχι
μόνο στο χρώμα αλλά και στον πολιτισμό! Με
αυτή την ανακάλυψη ο ίδιος απαντά στην θεω-
ρία της άρειας φυλής, που επέμενε (και επιμέ-
νει) να αποδείξει ότι η φυλετική καθαρότητα
ήταν η προϋπόθεση του ελληνικού πολιτισμού.
Ο Μπερνάλ κλείνει, υποστηρίζοντας ότι η Δύση
οφείλει στους Μαύρους όχι μόνο τη γενετική
της υπόστασης, αλλά και τη φιλοσοφική και θρη-
σκευτική της κληρονομιά. Και για να μη νομί-
σουμε ότι η θεωρία του Μπερνάλ εναπόκειται
στο περιθώριο, ο Σορμάν αναφέρει ότι το Νιού-
σγουικ του αφιέρωσε το εξώφυλλό του (Οκτώ-
βρης 1991), ενώ οι Νιου Γιορκ Τάιμς ολόκληρες
σελίδες.

Ο Λούκα Καβάλι-Σφόρτσα, εργάζεται και δι-
δάσκει στο γνωστό πανεπιστήμιο του Στά-
νφορντ. Ερευνά τη διάκριση φυλής και πολιτι-
σμού, καθώς και την έννοια της πολιτιστικής με-
ταβίβασης μέσα από τη σύνθεση δύο επιστη-
μών, τη βιολογία και την ανθρωπολογία, σε μία
σχετικά καινούργια: τη βιοκοινωνιολογία.

Ο Λούκα Κάβαλι-Σφόρτσα, υποστηρίζει ότι
δεν υπάρχουν ανθρώπινες φυλές στην πραγμα-
τικότητα ή ότι υπάρχουν κατά χιλιάδες. Γιατί
πολύ απλά, δε ξέρουμε πολύ καλά που αρχίζει
και που τελειώνει μία φυλή. (...Το μόνο ακριβές

κριτήριο, επιστημονικά παραδεκτό, είναι το
κριτήριο των "γενετικών συχνότητων": μόνο η
συχνότητα ορισμένων γενετικών τύπων -π.χ.
ομάδες αίματος, ρέζους, HLA, σειρές νουκλε-
οτιδίων στο ADN-, επιτρέπει τις ανασυντάξεις
και τις διασταυρώσεις. Με βάση αυτές τις
συχνότητες, τα όρια μεταξύ των ομάδων δεν
εμφανίζονται ποτέ σαν μία καθαρή διαχωρι-
στική γραμμή, αλλά μάλλον σαν μία συγκε-
χυμένη ζώνη όπου περνάμε ανεπαίσθητα από
την μία "φυλή" στην άλλη... Η οπτική εκτίμηση
των εξωτερικών χαρακτηριστικών είναι απα-
τηλή: οι Μαύροι είναι συγγενέστεροι κατά ένα
μεγάλο ποσοστό γονιδίων προς τους Λευκούς,
παρά προς τους Ασιάτες Κίτρινους. Αντίστοι-
χα, οι ιθαγενείς της Αυστραλίας είναι συγγενέ-
στεροι προς τους Ασιάτες παρά προς τους
Αφρικάνους Μαύρους, με τους οποίους έχουν
επιφανειακή ομοιότητα. Τα εμφανή φυσικά
χαρακτηριστικά, εκφράζουν μόνο την προσαρ-
μογή στο κλίμα (η "λεύκανση" των Ευρωπαίων,
δεν χρονολογείται σε περισσότερα από δέκα
χιλιάδες χρόνια).

Το πιο ενδιαφέρον όμως θέμα, είναι αυτό
της πολιτισμικής μεταβίβασης, όπου μέσα από
τη διασταύρωση των γενετικών πινάκων εκα-
τοντάδων λαών και των αντίστοιχων γλωσσολο-
γικών, ξεετάζει την πορεία του homo sapiens
και τη σχέση των γενετικών ορίων με τα πολιτι-
σμικά, γλωσσικά και πολιτικά όρια. Η απάντη-
ση του στην έρευνα αυτή (όπως και ο Μπερ-
νάλ): συμφωνεί ότι το σημείο εκκίνησης, είναι
η ανατολική Αφρική και κατόπιν με τους πί-
νακες μπορούμε να ανακαλύψουμε τα με-
γάλα μεταναστευτικά κύματα. Όσο
αφορά τώρα για τη σχέση των γενετι-
κών ορίων με τα πολιτισμικά, γλωσσολο-
γικά και πολιτικά όρια, είναι
κατηγορηματικός: τα γενετικά
όρια ελάχιστα συμπίπτουν με
τα πολιτισμικά, γλωσσικά
και πολιτικά όρια. Η κοινή
γενετική συχνότητα των
Εβραίων σε όλο τον
κόσμο, είναι της τά-
ξεως του πέννηντα
τοίς εκατό, αφού

το υπόλοιπο πενή-
ντα είναι κληρονομικό
της χώρας στην οποία
ζουν (οι Εβραίοι της Αιθιο-
πίας και της Υεμένης, δεν πα-
ρουσιάζουν καμία γενετική συχνότη-
τα, είναι μεταγενέστεροι προσύλητοι).
Ένας Αμερικάνος Μαύρος, είναι κατά μέσο
όρο τριάντα τοις εκατό λευκός (και αν η επιμι-
ξία συνεχιστεί στον ίδιο ρυθμό, σε χίλια χρόνια
θα έχει μόνο δεκαπέντε τοις εκατό αφρικάνικα
γονίδια), ενώ οι Γάλλοι και οι Γερμανοί, είναι
γενετικά σχεδόν ομοιογενείς.

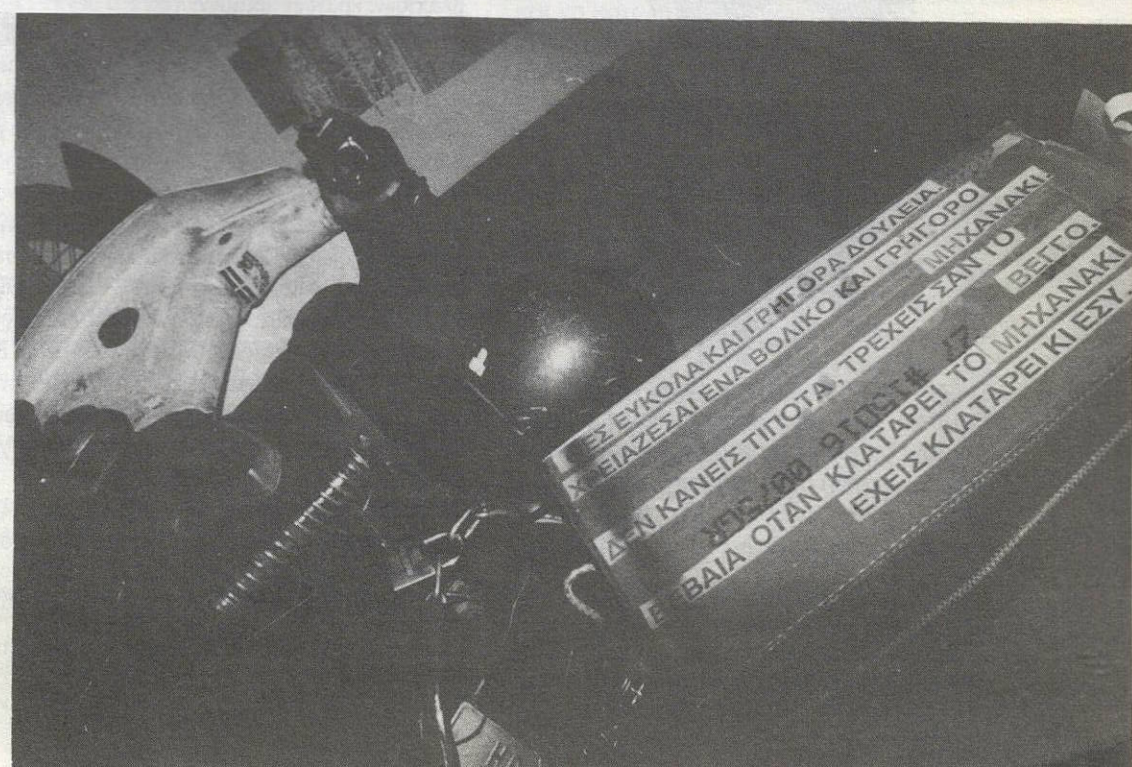
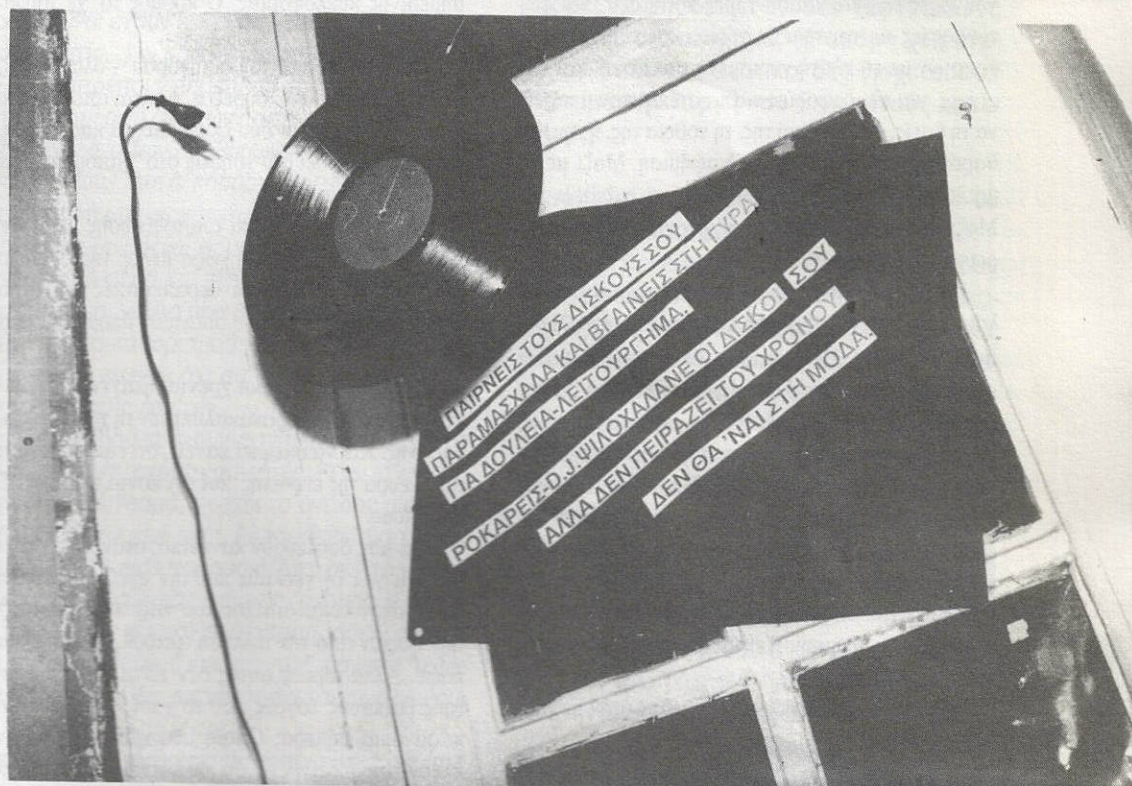
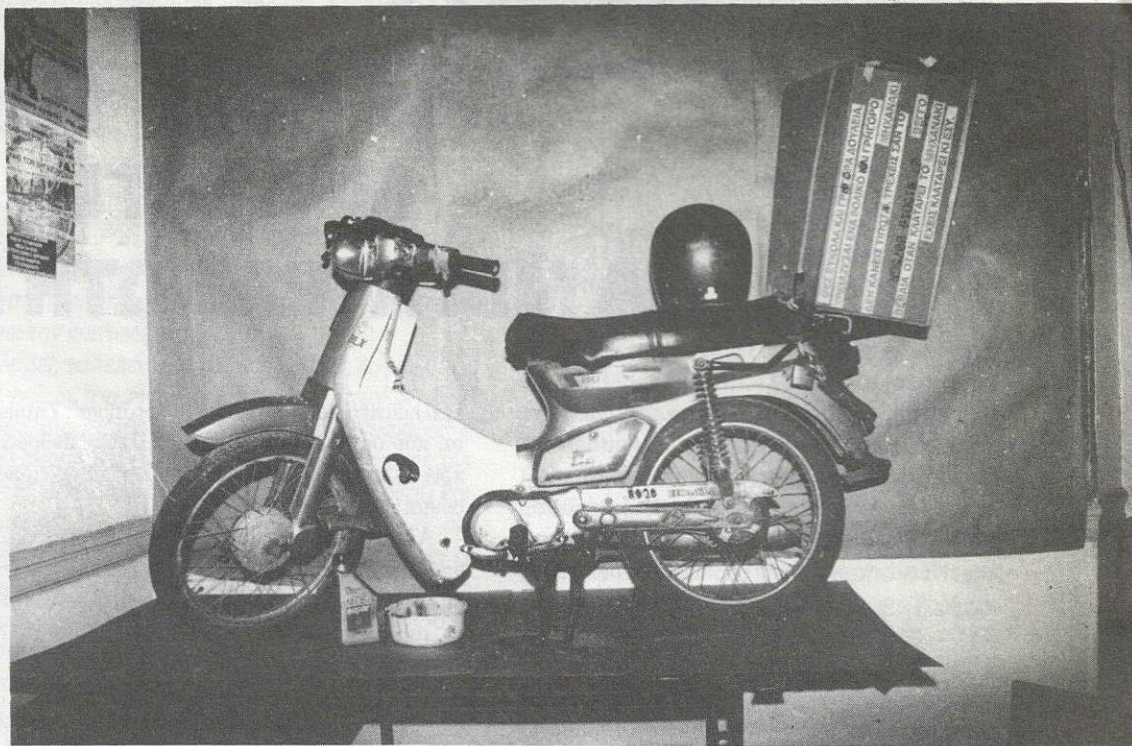
Ο Κάβαλι-Σφόρτσα καταλήγει: Ο πολιτισμός
και η γλώσσα, είναι καθαρά προϊόντα της ιστο-
ρίας που επιβλήθηκαν από την πολιτική, ποτέ
από τη βιολογία - ο πολιτισμός δεν είναι γενετι-
κά μεταβιβάσιμος, αλλά περνάει όλο μιά φά-

ση πολιτιστικής "εμπότισης", σχεδόν βιολογικής στην παιδική μας ηλικία - η μετανάστευση δεν σέρνει μαζί της κανένα βιολογικό πεπρωμένο, αλλά οδηγεί αναγκαστικά στην αντιπαράθεση των πολιτισμών - δεν είναι η γενετική κληρονομιά που αποφασίζει για την έκβαση της διαμάχης ανάμεσα στους απόδημους και τους ένημους, αλλά οι ποιοτικοί συσχετισμοί που επιλέγουν τον κυρίαρχο πολιτισμό ή επιβάλλουν την επιμύξια.

Σίγουρα οι δύο αυτές θεωρίες έχουν ενδιαφέρον και καλό θα ήταν για όποιον τις χρησιμοποιήσει, να διαβάσει το βιβλίο του Μπερνάλ: "BLACK ATHENA" RUTGERS NEW BRUNSWICK (για τον Καβάλι-Σφόρτσα δεν δίνεται βιβλιογραφία).

Παρόλ' αυτά οφείλουμε να είμαστε επιφυλακτικοί. Ακολουθώντας τη συλλογιστική του προηγούμενου κειμένου σχετικά με την ιστορία, επιστημονική αντικειμενικότητα δεν δείχνει να υπάρχει. Όπως αυτοί οι δύο μελετητές λένε αυτά, αύριο κάποιος άλλος στηριζόμενος ακόμα και στα ίδια στοιχεία, μπορούν να ισχυριστούν άλλα. Αν δίνουμε το δικαίωμα σε αυτούς να μας λένε εμμέσως να αρνηθούμε το ρατσισμό και τις διακρίσεις, δίνουμε αύριο και στους επόμενους το δικαίωμα να μας πούν το αντίθετο. Και ας μη γελιόμαστε: τέτοιες θεωρίες δεν θα διαδοθούν ή αν διαδοθούν, θα διαδοθούν με συγκεκριμένη σκοπιμότητα (βλ. ευρωπαϊκή ένωση) και με συγκεκριμένες παραλείψεις-παραλλαγές. Είναι γνωστό ότι οι επιστήμονες ελέγχονται άμεσα και έμμεσα από την εξουσία, οπότε οφείλουμε να είμαστε καχύποπτοι και επιφυλακτικοί. Διότι στο κάτω-κάτω δε χρειαζόμαστε κανέναν ειδικό για να μας πει να μην είμαστε ρατσιστές και δε θα μπορέσουμε ποτέ να το πιστέψουμε αληθινά και να φερθούμε ανάλογα, αν εμείς οι ίδιοι δεν το έχουμε κατακτήσει ως γνώση μέσα μας. Στα ίδια συμπεράσματα (και σε καλύτερα) είμαστε ικανοί να φτάσουμε (και έχουμε κατά καιρούς φτάσει) και από άλλον δρόμο, αρκεί να πιστέψουμε στην αξία μας ξεριζώνοντας την παθητικοποίηση που έχει να κάνει με την γνώση. Διότι αφήνοντας να συνεχιστεί ο κύκλος των "ειδικών" και ακολουθώντας τις προτροπές τους (ή καλύτερα τις διαταγές τους), χάνουμε εμείς για προφανέστατους λόγους. Εφόσον λοιπόν είναι κοινά παραδεκτό ότι οι παντός είδους "ειδικοί" (βλ. πολιτικοί) κατευθύνουν τη ζωή μας, οφείλουμε ως ένα βαθμό να αντισταθούμε. Πέραν τούτου, οι καινούργιοι δρόμοι που ανοίγονται μέσω της επιστήμης είναι σαφώς επικίνδυνοι (όπως και ο τελευταίος: ανάμιξη των επιστημονικών στους γενετικούς κώδικες), όχι μόνο για το πώς δύναται να χρησιμοποιηθούν και από ποιούς ελέγχονται, αλλά και από την σκληρή ρασιοναλιστική ανηθικότητα που εμπεριέχουν όπως και το κλίμα μέσα από το οποίο ανοίγονται και δημιουργούνται.

Συγκρότηση
για την Αυτο-ζωή

Και ξαφνικά έπεσε σαν κεραυνός η είδηση πέντε νεολαίων που πέθαναν μέσα σε δύο μέρες από καθαρή πρέζα που έπεσε στη πιάτσα. Ακολούθησαν άλλοι πέντε, κι έτσι τα θύματα μέχρι τη στιγμή που γραφόντουσαν αυτές οι γραμμές, είχαν φθάσει τα δέκα.

Κι από κοντά, όπως άλλωστε συμβαίνει πάντα σ' αυτές τις περιπτώσεις τα κοράκια. Τα πάσης φύσεως κοράκια. Της δημοσιογραφίας και της "εμπειριστατωμένης" ανάλυσης με τους χοντρούς μαύρους τίτλους στα καθημερινά τάμπλοιντ. Της σάπιας, εδώ και χρόνια πολιτικής που προσπαθεί να δικαιολογήσει την ανυπαρξία δεκαετιών, όταν "ξαφνικά" με δέκα θανάτους, ανακαλύπτει ότι υπάρχει πρόβλημα, λες και χρειάζονται νεκροί για να μάθουμε ότι η μισή αθήνα πίνει ό,τι βρει μπροστά της.

Οποσδήποτε, μέσα σ' αυτή την αναφορά δεν θα μπορούσε να λείπει το αίμα, το οποίο μπορεί να μην έχει πάντα κόκκινο χρώμα, αλλά έχει (τις περισσότερες φορές) πτώματα, και τηλεοπτικά ρεπορτάζ με γρήγορες εικόνες και σύντομες προτάσεις, και φωτογραφίες με τρυπημένα χέρια, και εξιστορήσεις χρηστών με τη πλάτη γυρισμένη στο φακό, και σύριγγες, και πληροφορίες για τα στέκια που μπορείς να τη βρείς, για την τιμή της, τη νοθεία της, ή την καθαρότητά της. Η καλύτερη διαφήμιση. Μαζί με το προϊόν και η εικόνα για το πώς γίνεται ο άνθρωπος. Μαζί με την εικόνα και η περιέργεια του απαγορευμένου "φρούτου".

Και σαν κερασάκι στην τούρτα, ο χριστιανομαλάκας Παπαθεμελής, που βλέπει σχέδιο των αλλοεθνών Τούρκων, Σκοπιανών οι οποίοι έχουν βάλει στο στόχαστρο την ελληνική νεολαία. Αυτό θα πει αντίληψη. Και το παπαδαριό να ορύεται για τους νέους που έχουν φύγει από το δρόμο του θεού. Φαντάσου δηλαδή να είχαμε και δικαίωμα επιλογής ανάμεσα στη πρέζα ή το κατηχητικό. Και το φαιστούποκείμενο που ακούει στο όνομα Πλεύρης, να μιλάει μέσα από τις κάμερες του Tele-City για θανατικές καταδίκες και σκληρότερη κατασταλτική πολιτική. Για μερικούς η επταετία διαρκεί περισσότερο από είκοσι χρόνια.

Αλλά το πιο φοβερό απ' όλα μέσα στον πανικό

τους είναι οι εκ διαμέτρου αντίθετες απόψεις. Και εξηγούμαι. Πριν οκτώ χρόνια, διάφορα χαμερπή σχολιάκια ζητάγανε το κεφάλι του γιατρού Οικονομόπουλου, επειδή είχε το θάρρος να καπνίσει δημόσια χασίς, και να καταγγείλει την υποκρισία. Σήμερα οι ίδιοι άνθρωποι είτε δεν μιλάνε καθόλου γιατί

δεν τους παίρνει, είτε έχουν ταχθεί με το άλλο άκρο και το παίζουν προοδευτικοί, του στυλ ότι πρέπει να το εξετάσουμε το ζήτημα με πολλές οπτικές γιατί δεν είναι κάτι το απλό (άντε ρε), ότι η ηρωίνη και η φούντα της ελληνικής υπαίθρου δεν είναι ένα και το αυτό (οποία πρόοδος!), ότι οι χρήστες δεν είναι

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΜΙΑ ΑΤΕΛΕΙΩΤΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

εγκληματίες, και άλλα τέτοια "πρωτότυπα". Ζητήματα, που σε τελική ανάλυση τα πάλευαν άνθρωποι πριν δέκα χρόνια, διάφοροι "φελλοι" τα οικειοποιούνται τώρα.

Αλλά και πιο ακραίες πληροφορίες, όπως ότι οι μπάτσοι έχουν άμεση σχέση με τη διακίνηση-εμπορία, ότι οι δικαστικές έδρες κάνουν τα στραβά μάτια με αντίτιμο απολαβές εκατομμυρίων, ότι οι διευθυντές φυλακών χορηγούν πενήνήμερες άδειες σ' εμπόρους που δεν ξαναγυρίζουν πίσω (μαλάκες είναι;), έχουν πάρει τις θέσεις τους σ' εφημερίδες καθημερινής κυκλοφορίας. Ο κόσμος το 'χε τούμπανο...

Ότι η υπογραφή του δικηγόρου - όλα τα σώζει όλα τ' αθωνώνει - Λυκουρτζός, τιμάται από πεντακόσια χιλιάδικα μέχρι δύο εκατομμύρια και είναι αρκετή για να δώσει στο χρήστη, στο "βαποράκι", στον έμπορο μια αναστολή.

Ότι τα προγράμματα αποτοξίνωσης είναι ανύπαρκτα για την εκλεκτή χώρα μέλος της Ευρωπαϊκής ένωσης. Και ότι οι θεραπευτικές κοινότητες έχουν προγράμματα που απαιτούν υπομονή ελέφαντα.

Ότι μετά από είκοσι χρόνια, φαίνεται, οι έλληνες βλαχοτσολιάδες ανακαλύπτουν τη χρήση της μεθαδόνης. Και να σκεφτεί κανείς, ότι είμαστε στη νότια πλευρά της ευρώπης και όχι κοντά σε καμιά Ζιμπάμπουε.

Ότι μας δουλεύουν κανονικά, όταν λένε ότι κόπτονται για τη νεολαία και την υγεία του πληθυσμού, όταν είναι οι ίδιοι που καπνώνονται τα δις των φόρων από την πώληση αλκοόλ, τσιγάρων και καφέ. Αλλά μήπως αυτός δεν είναι και ένας από τους βασικούς λόγους που το χασίς βρίσκεται στη παρανομία σήμερα; Οποία υποκρισία, όταν είναι πλέον αποδεδειγμένο ότι ουσίες που εθίζουν και βλάπτουν, κρατούν κρατούν γερά ένα μεγάλο κομμάτι στη παγκόσμια βιομηχανία προσφοράς και ζήτησης. Εκεί βλέπετε, είναι ο νόμος της αγοράς και εκεί μέσα δεν χωράει η υγεία κανενός. Και όταν διακυβεύονται συμφέροντα, όχι μόνο το χασίς θα είναι παράνομο σήμερα, αλλά ίσως και το γάλα αύριο.

Κατάλογος. Ένας ατέλειωτος κατάλογος ανοίγεται και μάλλον δεν κλείνει εύκολα, γιατί το θέμα είναι ανεξάντλητο. Πολλά απ' αυτά έχουν ακουστεί με μικρότερη ή μεγαλύτερη ένταση. Εκείνο όμως που δεν τυγχάνει μιας απλής αναφοράς στα τετράσχηλα και στα τηλεοπτικά κανάλια είναι η αιτία. Είναι το γιατί. Αλλά είπαμε. Πρέζα = πρόβλημα, άντε να περάσει κανένα πιο προχωρημένο νομοσχέδιο, κοντά στα ευρωπαϊκά νομοθετήματα, αλλά μέχρι εκεί.

Το λόγο για τον οποίο κάποιος γίνεται πρεζάκις δεν μας τον είτε κανείς. Όπως κανείς τους δεν

μας μίλησε για την τάξη των περισσευούμενων προλεταρίων που τους παραχωρούνται κοινωνικές συνθήκες τόσο αφορητές, ώστε να καταναλώνουν μόνοι τους είτε μέσα από ψυχώρες είτε μέσα από την οπτική της πρέζας σαν όαση. Από εκεί και η λογική της, ότι με αυτή μέσα στο αίμα σου θα είσαι καλά.

Από την άλλη, όσοι "πέρασαν την όχθη του ποταμού" και ξαναγύρισαν στην πραγματικότητα ζωντανοί, έχουν να αντιμετωπίσουν τις ίδιες συνθήκες, μαζί με το στίγμα του χρήστη. Γι' αυτό το λόγο, όσοι απ' αυτούς δεν έχουν τους "φραγκάτους" γέρους, τους δυνατούς φίλους, τη δουλειά, ή κάποια πράγματα που θα τους στηρίξουν, είναι σίγουρο πως θα ξαναγυρίσουν στην καφέ σκηνή.

Δεν θα ήθελα με τίποτα να παίζω το συνήγορο του διαβόλου και να δώσω τις όποιες αιτιολογήσεις, για το πώς κάποιοι πέφτουν στην πρέζα, ενώ όλοι οι υπόλοιποι που ζουν σε συνθήκες ζωής ίδιες και μερικές φορές χειρότερες, δεν το κάνουν. ΟΧΙ. Αλλά από την άλλη καλό θα είναι να κοιτάξουμε αυτό το στρατό των εξαθλιωμένων από ένα άλλο πρίσμα, σαφώς "μύλια μακρύτερα" από τις κοινότητες λογικές, και να προσπαθήσουμε να κατανοήσουμε τί αντιπροσωπεύει κοινωνικά. Τί θα ήταν κοντύτερα στη λογική των κρατούντων της εξουσίας; Εκατό χιλιάδες μίζεροι πρεζάκηδες, ή κάποιες χιλιάδες νεολαίοι προλετάριοι, που, ενταγμένοι στην παραγωγή θα είχαν συνειδητοποιήσει την ταξική τους θέση, και σίγουρα θα είχαν μια θέση στο κοινωνικό κίνημα; Για σκεφτείτε το. Η ευρωπαϊκή και η αμερικάνικη εμπειρία μαρτυρούν ότι όπου αναπτύχθηκαν δυνατά νεολαίστικα κινήματα, έπεσε και η καταστολή της πρέζας.

M.Μπαζές

Υ.Γ. Εντύπωση προκαλεί το γεγονός ότι μαζί με τους θανάτους, ο ραδιοσταθμός Flash 9.61 έπαιξε μια ψυλοκαμπάνια όσον αφορά το διαχωρισμό των ναρκωτικών σε σκληρά και μαλακά, καθώς και την αποπαινοποίηση της χρήσης του χασίς.

Από πολιτικές δηλώσεις και σοβαρές συνεντεύξεις με πρόσωπα όπως η Καζαλότι της διεθνούς αντιπαγορευτικής ένωσης (LIA), ως τον πρωινό λαϊκισμό του Γιώργου Τράγκα, ήταν ηλίου φαινόταρο για το προς τα πού έγειρε η πλάστιγγα της συνολικής άποψης του ραδιοσταθμού.

Μιας και ο Flash είναι του Κόκκαλη, έχει γούστο μετά την Ραπαφόν, τον Ολυμπιακό, το "Ξυστό" και το "μουντιάλ", να δούμε και κανένα μονοπώλιο στη φούντα από το Σωκράτη.

Τρέμε Σύλβιο!

ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΣΤΗ ΦΩΤΙΑ ΠΑΡΑ ΣΤΟΝ ΠΑΓΟ

ΜΥΘΟΙ

Το aids εμφανίστηκε στην Αφρική, στους πράσινους πίθηκους και μεταδόθηκε, άγνωστο πώς, στους ανθρώπους, ισχυρίζονται πολλοί επιστήμονες

Το aids είναι η μάλιστα του αιώνα (αγαπημένη έκφραση των media και των "ειδικών").

Το aids είναι θάνατος.

ΑΝ ΕΜΦΑΝΙΖΟΝΤΑΝ ΟΙ ΕΞΩΓΗΪΝΟΙ, ΘΑ ΥΠΗΡΧΕ ΤΟ AIDS;

Στα βασικά μαθήματα αντεξουσίας, υπάρχει σαν κύριο μάθημα ότι κάθε εξουσία χρησιμοποιεί ή εφευρίσκει ένα τεράστιο κακό κι αναλαμβάνει να σώσει την κοινωνία απ' αυτό.

Ο γιατρός έχει αναλάβει, τα τελευταία κυρίως χρόνια, το ρόλο του "σοφού μάγου". Η γνώμη του είναι ανώτερη δικαστηρίων, δίνει γραμμή σε πολιτικούς, συνετίζει ασώτους. Οι "λευκές μπλούζες" επιστρέφουν στη ζωή ακόμη και των νέων, επωφελούμενοι της υγιεινολογικής μανίας της μετά-New Age εποχής και των ψιλοναζι κριτηρίων υγείας κι ευτυχίας. Οι εφημερίδες έχουν καθημερινά, άρθρα για την υγεία και για νέα "ιατρικά θαύματα" και τα δελτία ειδήσεων των καναλιών, κυρίως τα, πιο "λαϊκά" μεσημερινά, βρίθουν από ανάλογα κατορθώματα, ενώ οι ανακαλύψεις πέφτουν βροχή, συχνά αλληλοαναίρουσες. Σε αυτό τον καταγισμό ανακαλύπτουν οι μόνοι που μπορούν -θεωρητικά- να βρουν μια άκρη είναι οι γιατροί και οι μόνοι που μπορούν να βάλουν μια τάξη είναι οι πολιτικοί -που στην Ελλάδα είθισται να είναι και γιατροί.

Μιας και οι πολιτικοί κίνδυνοι έχουν εκλείψει ή μειωθεί (κομμουνισμός, πυρηνικά, τρομοκρατία...) οι μόνοι παγκόσμιοι κίνδυνοι που έχουν απομείνει και που επιτρέπουν παρεμβάσεις του κράτους και των πολυεθνικών στην καθημερινή ζωή των πολιτών, είναι όσοι σχετίζονται με την υγεία. Την υγεία των πρόθυμων να πληρώσουν δυτικών κι όχι των πειναλέων του Γ' και Δ' κόσμου. Την υγεία όπως την εννοούν οι εταιρείες, δηλαδή σαν ικανότητα προς εργασία και κατανάλωση κι όχι ψυχική και σωματική αρμονία. Την υγεία σα φαγητό light κι όχι σαν καθαρό αέρα και γερό. Την υγεία σαν αντηλιακό με υψηλό δείκτη κι όχι σαν ήλιο που δεν σε αρρωσταίνει. Τέλος την υγεία σα δυνατότητα καθορισμού της σεξουαλικής ζωής των πολιτών και κυρίως των νέων κι όχι σα δικαίωμα του καθένα /μιας επιλογής στον τρόπο ζωής του/της.

Ηδη στην Αμερική και στην Αγγλία έχουν αρχίσει να ακούγονται φωνές για στέρηση περιθαλψής στους καπνιστές. Κι αν ισχύει αυτό για το, γενικευμένο πια, κάπνισμα, πέφτει το όνειδος μιας κοινωνίας σε όσους προσβληθούν από aids. Αν το κάπνισμα καταδικάζεται σαν κακή συνήθεια, το aids παρουσιάζεται σαν το άξιο τίμημα -ή ίσως σα δίκαιη τιμωρία- μιας άσωσης, άνομης κι επικίνδυνης συμπεριφοράς. Και σαν φυσική προέκταση, αφού οι πολίτες παρουσιάζονται τόσο "ανεύθυνοι" και "άσωτοι", έρχεται "η φωνή της αλήθειας" να βάλει μια τάξη και να σώσει τα άμαλα νομιστεράκια.

Θεωρίες βαφτίζονται δόγματα, στοιχεία παραποιούνται, το προφυλακτικό γίνεται το φετίχ των '90's, το "μηγκαμήσει μην κολλήσει" βαφτίζεται σαν ΤΟ εμβόλιο, τραγικές ιστορίες στα media, κι από κοντά ο αντιρατσισμός από τα πάνω: "μην απομακρύνετε από τους ανθρώπους με aids (AMA)" από τη μια, ενώ στις οδηγίες συγκατοίκησης με AMA, το υπουργείο νουθετεί: "φοράτε γάντια, βράζετε τα ρούχα -γιατί όχι τους ασθενείς;

Κι από κοντά οι φραγκοκύλλερς. Για σφράγισμα δοντιού ζητάνε 100.000 δρχ., τα φάρμακα πανάκριβα (γι' αυτό κοίτα και πιο κάτω). Οι δαπάνες για τους ασθενείς γίνονται συνέδρια, όπου κορίτσαροι ντιλάρουν φάρμακα όπως αυτοκίνητα: "το δικό μας είναι πιο καλό... το δικό μας σας δίνει ποσοστά". Συμπέρασμα: Interamerican ή θάνατος. Όσο για τους ασθενείς, όπως στρώνει κοιμάται ο καθένας. Αν είχες φίλους πριν αρρωστήσεις, είναι καλύτερα. Αν είσαι πρεζάκι στη φυλακή, την πάτησες. Αν την είχες δει με την οικογένεια, συνήθως τρως πακέτο.

Τελικό συμπέρασμα: οι αυτόκλητοι σωτήρες μας από το aids, δεν έχουν "πρότερο έντιμο βίο". Οι μηχανισμοί πληροφόρησης, οι πολυεθνικές των φαρμάκων, οι ιδιοκτήτες ή στελέχη νοσοκομείων -υπουργοί υγείας, έχουν δείξει ότι όταν μιλάνε για υγεία, εννοούν ό,τι εννοούν κι όταν μιλάνε για στέγαση, οικονομία, ελευθερία... Φράγκα κι έλεγχο.

Πρόταση δεν έχουμε. Κάνει ο καθένας ό,τι του ταιριάζει.

ΚΑΙ ΑΛΗΘΕΙΕΣ

Με τα ίδια στοιχεία και την ίδια σιγουριά, το aids εμφανίστηκε μάλλον στους κόκκινους γίγαντες ή στους άσπρους νάνους. Οι επιστήμονες δεν ξέρουν ή δεν λένε πώς και πού εμφανίστηκε το aids. Όσες πιθανότητες έχουν οι οποιουδήποτε χρώματος πίθηκοι, έχουν και τα εργαστήρια βιολογικού πολέμου, κι αυτό κανείς δεν το λέει. Στο Fort Detrich, το στρατηγείο της έρευνας βιολογικού πολέμου στις ΗΠΑ, τα τελευταία 25 χρόνια υπάρχει κάποιο ατύχημα συνεχώς, με αποτέλεσμα λοιμώξεις κάθε 3-4 εβδομάδες και τρεις θανάτους επίσημα μέχρι σήμερα. Για να μην υπολογίσει κανείς τα δεκάδες "μικρά τσερνομπίλ" ή τα εκτός ελέγχου ιδιωτικά εργαστήρια. Ποιός μπορεί να αποδείξει ότι δεν ξέφυγε ο ιός σ' ένα τέτοιο ατύχημα; (ή ακόμη χειρότερα, ότι κάποιοι φανατικοί δεν διοχέτευσαν σκόπιμα την "οργή του θεού στους ασώτους";).

Η μάλιστα του αιώνα είναι ο πόλεμος. Τα 40.000.000 νεκρούς του Β' Π.Π., τη Χιροσίμα ή πιο πρόσφατα τους 300.000 νεκρούς του πόλεμου στον Κόλπο και τη σφαγή εκατοντάδων χιλιάδων ανθρώπων μέσα σε λίγες εβδομάδες στη Ρουάντα, δεν τα έχει ξεπεράσει ακόμη καμία αρρώστια (κι ούτε προβλέπεται κάτι τέτοιο). Επόμενη αιτία θανάτου είναι, για τη μεν Δύση, οι καρδιοπάθειες και οι καρκίνοι, για τον Τρίτο Κόσμο, η πείνα. Στη Δύση, ακολουθούν σαν αιτία θανάτου τα τροχαία ατυχήματα. Στην Ελλάδα, την περίοδο 1985-92, πέθαναν από aids 305 άνθρωποι, ενώ κάθε χρόνο σκοτώνονται στους δρόμους 2.000 άνθρωποι. Κανείς όμως δεν ισχυρίστηκε, "μην μπαίνετε σε αυτοκίνητα, είναι πολύ επικίνδυνο".

Η σωστή διατύπωση είναι: "το aids μπορεί και να καταλήξει στο θάνατο".

Είναι σαν τη συννεφιά. Μπορεί να βρέξει μπορεί και να μην βρέξει.

Όταν βρέχει όμως, βρέχει αλλιώς στο Λονδίνο κι αλλιώς στην Ακτή Ελεφαντοστού. Στη Δύση, οι φορείς του aids ταλαιπωρούνται και πεθαίνουν από πνευμονία, καρκίνους του δέρματος και λοιμώξεις του εγκεφάλου, ενώ στον Γ' Κόσμο από διάρροιες και καχεξία (ξέρετε, αυτό που παθαίνεις όταν δεν τρως για καιρό). Στις στατιστικές όμως, αναφέρονται έτσι που δεν μπορείς να καταλάβεις πότε πεθαίνουν από πείνα και πότε από aids.

Υπάρχει επίσης ένα σημαντικό ποσοστό ασυμπτωματικών φορέων, δηλαδή ανθρώπων που αν και έχουν στο αίμα τους τον ιό που υποτίθεται πως προκαλεί το aids, δεν έχουν αναπτύξει καμία ασθένεια, καθώς και ασθενείς που συνεχίζουν τη ζωή τους με κάποια προβλήματα, ανατρέποντας όλες τις στατιστικές που τους ήθελαν στον τάφο.

ΜΥΘΟΙ

Το aids είναι
πρόβλημα
όλων μας.

Το aids
προκαλεί-
ται
από τον
hiv
(=ιός
ανθρώπι-
νης
ανοσοανε-
πάρκειας).

9 ΤΡΟΠΟΙ ΓΙΑ ΝΑ ΑΡΡΩΣΤΗΣΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΑΓΓΙΞΕΤΕ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΠΟΛΥ ΣΥΝΤΟΜΑ

Ή

9 ΤΡΟΠΟΙ ΓΙΑ ΝΑ ΤΡΟΦΟΔΟΤΗΣΕΤΕ ΜΙΑ ΑΡΝΗΤΙΚΗ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ ΚΑΙ ΝΑ ΑΙΣΘΑΝΕΣΤΕ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΧΑΛΙΑ (από κάποιον που ήταν εκεί)

- 1) Ακούτε πάντα το γιατρό σας χωρίς ερωτήσεις και συμμεριστείτε τους χειρότερους φόβους του
- 2) Διαβάζετε τις εφημερίδες κάθε μέρα, διαβάζετε κάθε άρθρο πάνω στο aids και πιστεύετε ό,τι λένε γι' αυτό
- 3) Ακούτε προσεκτικά οτιδήποτε λέγεται σχετικά με το aids στο ραδιόφωνο και την τηλεόραση και πιστεύετε κάθε λέξη. Συμφωνείτε πως ο hiv είναι κατά κανόνα θανατηφόρος.
- 4) Διαβάζετε κάθε πρόσφατο ιατρικό ανακοινωθέν και λεπτομερή πληροφορία πάνω στη συμπτωματολογία του aids και αποδεχτείτε τα. Χαθείτε μέσα στους χειρότερους φόβους σας.
- 5) Εγκαταλείψτε τη δουλειά σας, ακόμη και αν την αγαπάτε και είσαστε υγιής. Λογαριάστε πως θα πεθάνετε σ' ένα χρόνο
- 6) Συνεχίστε να κάνετε χρήση κοκαΐνης και διεγερτικών. Ο πόνο που δεν αισθάνεστε δεν σας πειράζει και μπορείτε εν τω μεταξύ να "χαρείτε" οποιαδήποτε πικρία έχετε αισθανθεί.
- 7) Δεχτείτε κάθε ανακοίνωση από το Κέντρο Ελέγχου Λοιμωδών Νόσων σαν το θεϊκό λόγο που έρχεται από ψηλά.
- 8) Επιτρέψτε οι φόβοι και οι ανησυχίες των φίλων σας να γίνουν πραγματικότητα για σας. Δεν θέλετε να τους απογοητεύσετε. Αφήστε την αρνητικότητά τους να σας αγκαλιάσει.
- 9) Αφήστε την απόρριψη του κόσμου και των γονιών σας να σας καταβροχθίσει. Ετσι μπορείτε να λέτε: "Βλέπετε, εσείς με σκοτώσατε"

J.W.

ΚΑΙ ΑΛΗΘΕΙΕΣ

Σύνθημα των ακτιβιστικών οργανώσεων κατά του aids. Υιοθετήθηκε από τα υπουργεία υγείας όλου του κόσμου, όταν διαπιστώθηκε ότι προσβλήθηκαν από το aids και Αγνοί Λευκοί Χριστιανοί Ετεροφυλόφιλοι.

Μέχρι τότε, άλλος το έλεγε GRID (gay related immune disease = σχετιζόμενη με τους ομοφυλόφιλους ανοσοανεπάρκεια), άλλος το έλεγε τα "5H" (homosexuals, heroin addicted, haitians, hemophiliacs, hookers = ομοφυλόφιλοι, ηρωινομανείς, αιτινοί, αιμοφιλικοί, πόρνες). Τότε ονομάστηκε aids. Και πάλι όμως, το σύνθημα αυτό λέει τη μισή αλήθεια, δηλαδή ένα ολόκληρο ψέμα. Το aids, αν ισχύουν όσα λένε οι γιατροί, σαφώς δεν αφορά μονές, καθηγητές καθηγητικού, πιστούς οικογενειάρχες, πλούσιους πρεζάκηδες, γιωταχήδες που φοράνε τη ζώνη τους παντού, φραγκοφωνιάδες που κοιτάνε μόνο την πάρτη τους, και άλλες συμπαθείς συνωμοταξίες συνανθρώπων μας. Αφορά όσους "διάγουν βίο έκλυτο κι επικίνδυνο", όσους νιώθουν πως θέλουν να κάνουν κάτι για κάθετι στραβό σ' αυτό τον πλανήτη, κι όχι όσους πιστεύουν "μακριά απ' τον κώλο μας κι όπου θέλει ας είναι".

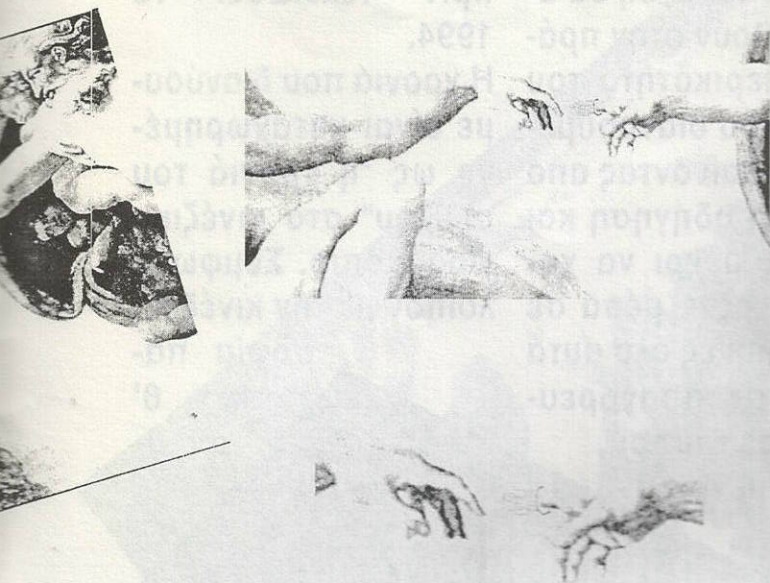
Αυτή η άποψη λανσαρίστηκε από τον αμερικάνο ρετροϊολόγο Ρόμπερτ Γκάλο, το 1984, κι έκανε αυτόν πλούσιο και κάποιους άλλους εξω φρενών. Απατεώνας δις ο Γκάλο. Μία φορά γιατί δεν απομόνωσε αυτός τον ιό, αλλά ο Μοντανιέ του Ινστιτούτου Παστέρ, που τον έστειλε στον Γκάλο για εξέταση κι αυτός του έκλεψε τη δόξα. Κι άλλη μία, γιατί μια σειρά καθηγητών ιατρικής, εξίσου "μούρες" με τον Γκάλο, σκίζουν τα ρούχα τους ότι ο hiv δεν έχει καμία σχέση με το aids, ότι η έρευνα πρέπει να στραφεί στον τρόπο ζωής και τη συσσώρευση τοξινών στον οργανισμό κι ότι χιλιάδες άνθρωποι δολοφονούνται από την μέχρι τώρα "θεραπευτική" αγωγή.

Ο καθηγητής Πήτερ Ντιούσπεργκ, υποψήφιος για Νόμπελ για την ανακάλυψη των ογκογονιδίων, φτάνει να δηλώσει: "Έκανα δυό φορές το τεστ ανίχνευσης του aids, αλλά δυστυχώς βγήκε αρνητικό". Σε μια συνέντευξη του στο γερμανικό περιοδικό Raum und Zeit δηλώνει: "Οι επιστήμονες, οι πολιτικοί και οι επιστημονικοί συνεργάτες του Τύπου, έχουν κερδίσει πολλά από τη μαγανεία του aids διότι, κάτω από το ψευδώνυμο και το μανδύα της επιστημονικής έρευνας, μπόρεσαν να επεκταθούν σε διάφορες σεξουαλικές πρακτικές και να θίξουν μειονότητες και "ομάδες κινδύνου", πράγμα που χωρίς το aids ποτέ δεν θα είχαν τολμήσει. Μπόρεσαν επίσης να αναφερθούν στα ένστικτα όπως αυτοί ήθελαν, να στιγματίσουν τις μολυσματικές ασθένειες προβάλλοντας τες σαν τίμημα κάποιων συμπεριφορών, να κινητοποιήσουν μια σειρά από ηθικές έννοιες κι όλα αυτά χάρη στο aids". Στο τέλος της συνέντευξης, σε ερώτηση για τις πιθανότητες εξαφάνισης του aids, ο Ντιούσπεργκ απαντά: "Θα μπορούσαμε να βρούμε την αιτία του aids πολύ γρήγορα, αν είχαμε λίγο ανοικτό μυαλό. Αλλά τα πράγματα είναι τόσο πολωμένα και πέφτουν τόσα χρήματα στην

ΜΥΘΟΙ

ΚΑΙ ΑΛΗΘΕΙΕΣ

"Τα τελευταία χρόνια επιστήμονες σε όλο τον κόσμο αγωνίζονται εντατικά κατά του *aids*. Γνωρίζουμε πολλά για τον ιό και είναι απολύτως γνωστό πώς προκαλείται και πώς προλαμβάνεται η μόλυνση... Δυστυχώς δεν υπάρχει ακόμη θεραπεία ικανή να νικήσει τη νόσο. Παρόλα αυτά δοκιμάζονται πολλά νέα φάρμακα και όλων η προσδοκία και η ελπίδα είναι ότι θα ανακαλυφθεί αποτελεσματικό φάρμακο που να θεραπεύει το *aids*. Παράλληλα πολλές έρευνες γίνονται για την ανακάλυψη εμβολίου που να προστατεύει τον άνθρωπο από το *aids*."

Απόσπασμα από το φυλλάδιο του υπουργείου υγείας, που πήγε σε κάθε σπίτι με το λογαριασμό της ΔΕΗ.

Μάθε και Προφυλάξου. Σλόγκαν του υπουργείου υγείας.

επιχείρηση με τον *hiv*. Τρία δις δολάρια. Θέλω να πω πως είναι πολύ δύσκολο να πας κόντρα σε 3 δις δολάρια".

Αυτά δηλώνει ο Ντιούσπεργκ. Και του έκοψαν την επιδότηση, με αποτέλεσμα να κλείσει το εργαστήριό του.

Το ίδιο συνέβη στην Γερμανία. Όταν ο γιατρός Ντ. Χάμερ, ισχυρίστηκε ότι το *aids* κι ο *hiv* είναι μια απάτη, κι ότι η έρευνα πρέπει να στραφεί στον ψυχισμό των ασθενών, του πήραν το πτυχίο και την άδεια εργασίας, απειλώντας τον με φυλάκιση. Μόνο αν υπογράψει δημόσια "συγγνώμη, λάθος" μπορεί να ξαναδουλέψει στη Γερμανία.

Στις ΗΠΑ κυρίως, διογκώνεται ένα ρεύμα αμφισβήτησης του δόγματος "*hiv* = *aids* = θάνατος", κι ακόμη του ότι το *aids* είναι μια σεξουαλικά μεταδιδόμενη ασθένεια.

Το *aids* είναι η κότα με τα χρυσά αυγά. Είναι η μεγαλύτερη μηχανή παραγωγής χρημάτων, μετά τα όπλα.

Καθώς η δυτική ιατρική, κομμάτι του καπιταλιστικού οδοστρωτήρα, κατάστρεψε ή φίμωσε κάθε άλλη ιατρική θεωρία στον πλανήτη, έχει καθιερωθεί μια φαρμακολογία και μια λατρεία της ιατρικής τεχνολογίας "δια πάσαν νόσον και πάσαν μαλακίαν". Σειρά φαρμάκων διαφημίζονται ως θαυματουργά και πωλούνται πανάκριβα, συχνά σε πειραματικό ακόμη στάδιο, θυμίζοντας τους κομπογιαννίτες του Λούκυ Λουκ και τα φάρμακα τους για την καράφλα. Όταν διαπιστώνεις ότι πήρες δηλητήριο, ο πωλητής είναι σε άλλη πολιτεία. Το αντίστοιχο φάρμακο για το *aids* είναι το AZT. Χημειοθεραπεία για τον καρκίνο αρχικά, ξαφνικά ισχυρίστηκαν ότι είναι "*Η σωτηρία*". Κι άρχισαν, πριν το δοκιμάσουν για ένα διάστημα, να το συνιστούν μαζικά κι αφειδώς, ακόμη και σε φορείς που ήταν απολύτως υγιείς. Μετά από κάποια χρόνια δωρεάν πειραμάτων πάνω σε ζωντανούς οργανισμούς, αποδείχτηκε ότι ήταν τοξικό και δηλητηριώδες. Ήδη εκατοντάδες χιλιάδες υγιή κορμιά είχαν δηλητηριαστεί ή πεθάνει, ενώ η κατασκευάστρια εταιρεία Burroughs-Wellcome είχε μέχρι το 1993 κέρδη 4 δις δολαρίων. Στην Ελλάδα, το AZT χορηγείται δωρεάν από το κράτος και θεωρείται σαν το μόνο γιατρικό κατά του *aids*, σε σημείο που αν κάποιος ασθενής αρνηθεί να το πάρει κάποιοι γιατροί να αρνούνται να τον περιθάλψουν.

Με βάση αυτά και τη δήλωση του αντιπροέδρου της Burroughs-Wellcome σχετικά με την ακριβή τιμή του AZT, "δε φταίω εγώ που οι άνθρωποι δεν έχουν λεφτά", ποιός μαλάκας φαρμακοβιομήχανος θα τολμήσει να βρει το εμβόλιο; Έτσι κι αλλιώς, για να προωθηθεί ένα νέο προϊόν πρέπει να εξαντληθεί η δυνατότητα εκμετάλλευσης του προηγούμενου. Απλό εμπόριο είναι και μάλιστα από τα πιο προσοδοφόρα.

Δωρεάν διαφήμιση προφυλακτικών και άλλων πλαστικών. Ή καλύτερα: προπαγάνδα υπέρ της οικογένειας, της μονογαμίας, της εγκράτειας. Χαρακτηριστικές είναι οι "συμβουλές" στο φυλλάδιο του υπουργείου: "*aids* δεν κολάνε τα νέα παιδιά που δεν έχουν ακόμη σεξουαλικές σχέσεις /μη βιαστείς να γνωρίσεις τον έρωτα αν δεν είσαι ψυχολογικά έτοιμος /περισσότεροι από δύο στους τρεις έφηβους δεν έχουν ολοκληρωμένες σχέσεις /απόφυγε την αλλαγή ερωτικών συντρόφων διότι αυξάνεται η πιθανότητα μετάδοσης του ιού /οι ευκαιριακές σεξουαλικές σχέσεις είναι η πιο καλή "ευκαιρία" για τη μετάδοση του ιού του *aids*". Κανείς δεν έχει πει, ότι οι τρόποι μετάδοσης του *aids* είναι μια θεωρία και δεν έχουν αποδειχτεί πρακτικά. Με την ίδια λογική που τα υπουργεία και οι τηλεοράσεις διαδίδουν τη θεωρία της σεξουαλικής διασποράς του ιού, δικαιούται ο καθένας να ισχυριστεί ότι το *aids* μεταδίδεται με τα κύματα της τηλεόρασης ή με τα χρήματα. Τέτοια φοβία για τον έρωτα, δεν υπήρξε στον πλανήτη ούτε την εποχή της σύφιλης. Είναι η εκδίκηση του Παλιού Κόσμου στη σεξουαλική Επανάσταση της προηγούμενης γενιάς;

Είναι η καλύτερη ευκαιρία πλουτισμού και κοινωνικού ελέγχου;

Ό,τι κι αν είναι, είναι εναντίον μας. Ακόμη κι αν τελικά το *aids* είναι μια σεξουαλικά μεταδιδόμενη ασθένεια, εμείς και μόνο εμείς θα επιλέξουμε τους κινδύνους και τα ρίσκα για τη ζωή μας. Τελικά, αν παραχωρούμε στα υπουργεία υγείας και στον κάθε Χατζηνικολάου το δικαίωμα να ορίζουν το πώς θα κάνει έρωτα μια κοινωνία, γιατί να μην ορίζουν και το αν θα φοράμε κράνος, αν θα καπνίζουμε, τι ώρα θα κοιμόμαστε, αν θα ψηφίζουμε, αν... Εφόσον κάποιοι αναλαμβάνουν να καθορίζουν και να φλυαρούν για μια τόσο σημαντική ψηφίδα της καθημερινής μας ζωής, τι θα τους εμποδίσει να κάνουν το ίδιο για ολόκληρο το ψηφιδωτό της καθημερινότητας μας;

Είναι ευρύτερα γνωστό πως οι "Πειρατές της Ημισελήνου" χαιρετίζουν και στηρίζουν με κάθε τρόπο, οποιαδήποτε ειλικρινή και φιλόδοξη προσπάθεια (από μεμονωμένα άτομα ή ομάδες) που στόχο έχει την άνοδο του πολιτιστικού επιπέδου με την ευρύτερη έννοια, καθώς και την καλύτερη και πιο ουσιαστική λειτουργία των δημόσιων υπηρεσιών, με άμεσο αποτέλεσμα

θυσίας Διαχείρισης Κρίσεων. Πολλά έχουν ακουστεί γι' αυτές τις εκβάθρων αλλαγές που κυοφορούνται. Η πιο ουσιαστική αλλαγή όμως, είναι η είσοδος πανεπιστημιακών δασκάλων στο Σώμα. Μέσα απ' αυτή την πρωτοπόρο διαδικασία η

τό γιατί με βάση την εκπαίδευση που θα λάβουν οι πανεπιστημιακοί δάσκαλοι, θα αποποιηθούν στην πράξη τη μερικότητα του κλασσικού διανοούμενου. Μαθαίνοντας από γρήγορη οδήγηση και καράτε, μέχρι να χορεύουν ραπ, μέσα σε λίγους μήνες όλα αυτά που ήταν απαγορευμένα και ταμπού, εξορισμένα

νω από σίγουροι ότι τα πρώτα θετικά αποτελέσματα θα φανούν πριν τελειώσει το 1994.

Η χρονιά που διανύουμε είναι καταχωρημένη ως "η χρονιά του σκύλου" στο κινέζικο ωροσκόπιο. Σύμφωνα λοιπόν με την κινέζικη σοφία πάντα, θ' αντα-

τη

σωστή

PANTANPLAN

Ο σκύλος που είναι πιο ηλίθιος κι από τον ίσκιο του.

εξυπηρέτηση των πολιτών.

Σ' αυτά τα πλαίσια κινούμενοι, χαιρετίζουμε την απόφαση του υπουργείου Δημόσιας Τάξης για την αναδιάρθρωση των υπηρεσιών του και τη δημιουργία της Υποδιεύ-

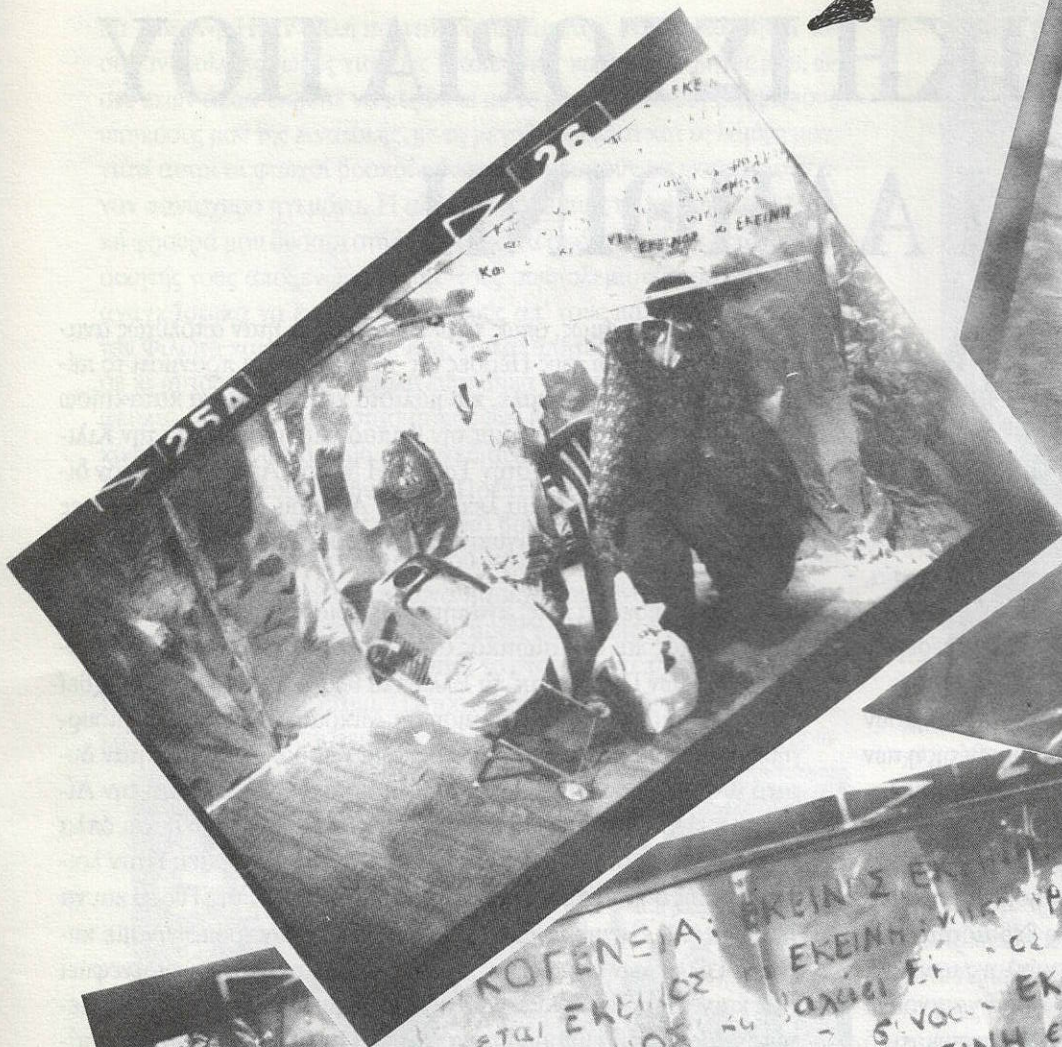
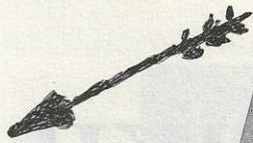
Ελληνική Αστυνομία πραγματικά καινοτομεί, επιλύοντας ένα ζήτημα που για χρόνια ταλανίζει το κίνημα: Το διαχωρισμό των χειρωνακτών από τους διανοούμενους. Κι αυ-

σε μια σκοτεινή πλευρά του υποσυνείδητού τους, θα γίνουν χειροπιαστή πραγματικότητας, δημιουργώντας έτσι τον ολοκληρωμένο άνθρωπο. Είμαστε κάτι παραπά-

μειφθούν όσοι εργάζονται

αδιάλειπτα, σκληρά και αποδοτικά.

Είναι επίσης μια χρονιά ευνοϊκή για κάθε αστυνομικό σκύλο, ακόμη κι αν πρόκειται για τον Ραν Ταν Πλαν.

[illegible]

Βαριέμαι τη δουλειά
Βαριέμαι τη δουλειά
Ζητάινομαι να βαριέμαι

PAUL
VILLA.

ΜΙΑ ΨΕΥΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΑΛΗΘΙΝΗ

Προς τον Αριστοτέλη τον Σταγειρίτη,
Διευθυντή της Σχολής των Αθηνών.

Μεγάλε και πολυαγαπημένε μου δάσκαλε, φίλτατε Αριστοτέλη!

Από την τελευταία φορά που σου έγραψα, πέρασε πολύς, πάρα πολύς καιρός, αλλά καθώς γνωρίζεις ήμουν εξαιρετικά απασχολημένος με θέματα στρατηγικής σημασίας, και σ' όλο το διάστημα που προελαίναμε μέσα απ' την Υρκανία, τη Δραγγιανή και τη Γεδρωσία, κατακτώντας την Βακτριανή και προχωρώντας ως τον Ινδό ποταμό, δεν είχα ούτε το χρόνο μα ούτε και τη διάθεση να πιάσω στο χέρι μου τη γραφίδα.

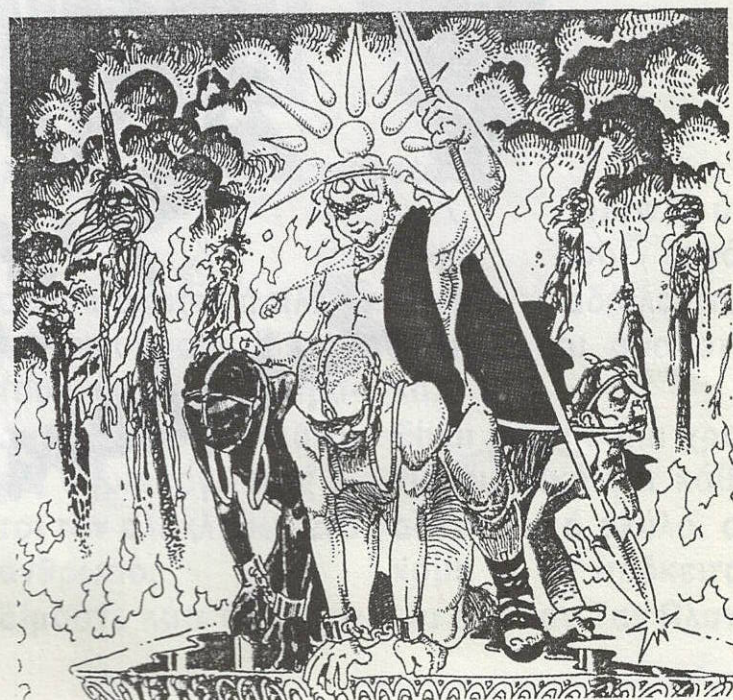
Τώρα εδώ και μερικούς μήνες βρίσκομαι στα Σούσα, αλλά ήμουν τόσο πνιγμένος με τα προβλήματα της διοίκησης, την τοποθέτηση των αξιωματούχων, αλλά και την καταστολή των πολλαπλών δολοποκιών και στάσεων, ώστε ως σήμερα δεν είχα στιγμή ελεύθερη να κάτσω να σου γράψω τα δικά μου. Βεβαίως, θα πρέπει να γνωρίζεις μέσες-άκρες τα πεπραγμένα μου, απ' τα επίσημα ανακοινωθέντα, αλλά τόσο η αφοσίωση που τρέφω για σένα, μα και η βεβαιότητα που έχω στο γεγονός ότι ασκείς μεγάλη επιρροή στους κύκλους των μορφωμένων Ελλήνων, με παροτρύνουν για άλλη μια φορά να ανοίξω την καρδιά μου σε σένα, τον σεβαστό μου δάσκαλο και πνευματικό οδηγό μου.

Θυμάμαι ότι πριν πολλά χρόνια (πόσο μου φαίνονται όλα αυτά μακρινά!) σου έγραψα ένα γελοίο και υπερενθουσιώδες γράμμα πάνω στον τάφο του Αχιλλέα: ετοιμαζόμουν να εκστρατεύσω ενάντια στους Πέρσες και ορκίστηκα, τότε, να έχω ως πρότυπο τον γενναίο γιό του Πηλέα. Εκείνη την εποχή ονειρευόμουν μόνο ηρωισμούς και μεγαλεία, είχα ήδη νικήσει στη Θράκη και πίστευα πως αν τώρα βάδιζα ενάντια στο Δαρείο επικεφαλής των Μακεδόνων και των Ελλήνων μου, αυτό οφειλόταν μόνο στο γεγονός ότι ήθελα να στεφανωθώ με δάφνες και να φανώ αντάξιος των προγόνων μου, που τόσο υπέροχα τους ύμνησε ο θεός Όμηρος. Και μπορώ να πω ότι δεν πρόδωσα αυτό το ιδανικό, ούτε στη Χαιρώνεια ούτε στο Γρανικό. Σήμερα όμως βλέπω τελείως διαφορετικά την πολιτική σημασία των αλλοτινών μου πράξεων. Η νηφάλια αλήθεια είναι ότι η Μακεδονία μας -λίγο ως πολύ ενωμένη με την υπόλοιπη Ελλάδα- απειλείτο συνεχώς από τους Θράκες βαρβάρους που θα ήταν δυνατόν σε κάποια άσχημη για μας στιγμή να μας επιτεθούν, και τότε οι Έλληνες σίγουρα θα εκμεταλλεύονταν την ευκαιρία να παραβιάσουν τη συμμαχία μας και να αποσπαστούν απ' την Μακεδονία. Ήταν λοιπόν απολύτως αναγκαίο να υποτάξω τη Θράκη, έτσι ώστε η Μακεδονία να έχει τα πλευρά της προστατευμένα στην περίπτωση που οι Έλληνες θα μας πρόδιδαν. Ήταν καθαρή πολιτική αναγκαιότητας, φίλτατε Αριστοτέλη, αλλά ο μαθητής σου δεν καταλάβαινε αυτά τα ζητήματα τότε και τόσο καλά και ονειρευόταν μόνο κατορθώματα σαν του Αχιλλέα.

Με την κατάκτηση της Θράκης η θέση μας άλλαξε, ελέγχουμε όλα τα δυτικά παράλια του Αιγαίου ως τον Βόσπορο, αλλά η κυριαρχία μας στο Αιγαίο απειλείτο από τον στόλο των Περσών, γιατί συνορεύοντας τώρα πια μαζί τους στον Ελλήσποντο και στο Βόσπορο, είχαμε πλησιάσει επικίνδυνα την Περσική σφαίρα επιρροής. Αργά ή γρήγορα θα δημιουργείτο κάποια πολεμική εμπλοκή με τους Πέρσες για το Αιγαίο και την ελεύθερα διάβαση απ' τα στενά του Πόντου. Ευτυχώς αποφάσισα να επιτεθώ πριν προλάβει να ετοιμαστεί ο Δαρείος. Πίστευα πως ακολουθούσα τα βήματα του Αχιλλέα και ότι θα δοξαζόμουν κατακτώντας μια καινούρια Τροία για την Ελλάδα, στην

πραγματικότητα όμως, όπως το βλέπω σήμερα, ήταν απολύτως αναγκαίο να απωθήσω τους Πέρσες απ' το Αιγαίο, και πράγματι το πέτυχα, αγαπητέ μου δάσκαλε, και μάλιστα κατόρθωσα να κατακτήσω όλη τη Φρυγία, τη Βιθυνία και την Καπαδοκία, ισοπέδωσα την Κιλικία και σταμάτησα μόνο στην Ταρσό. Η Μικρά Ασία ήταν πλέον δική μας. Οχι μόνο η παλαιά λεκάνη του Αιγαίου, μα όλες οι βόρειες ακτές της Μεσογείου, η Αιγυπτιακή θάλασσα, όπως τη λέμε, ήταν στα χέρια μας.

Θα μπορούσες να πεις, αγαπητέ μου Αριστοτέλη, ότι ο πρωταρχικός πολιτικός και στρατιωτικός στόχος μου, δηλαδή η οριστική απομάκρυνση των Περσών απ' τα Ελληνικά ύδατα είχε τώρα επιτευχθεί ολοκληρωτικά. Με την κατάκτηση της Μικράς Ασίας όμως δημιουργήθηκε μια νέα κατάσταση, τα καινούρια παράλια μας θα ήταν δυνατόν ν' απειληθούν από το νότο, δηλαδή από τη Φοινικία ή την Αίγυπτο: η Περσία επίσης θα μπορούσε να δεχτεί ενισχύσεις και όπλα απ' αυτές τις περιοχές και να συνεχίσει να μας πολεμάει. Ήταν λοιπόν ζωτικής σημασίας να καταλάβουμε τα παράλια της Τύρου και να θέσουμε υπό έλεγχο την Αίγυπτο. Με αυτόν τον τρόπο γίναμε κυρίαρχοι όλων των παράκτιων περιοχών, ταυτοχρόνως όμως ανεφύει ένας καινούριος κίνδυνος: ο Δαρείος με τη βοήθεια της πλούσιας Μεσοποταμίας του θα μπορούσε να επιτεθεί στη Συρία και να αποσπάσει τις Αιγυπτιακές μας κτήσεις από την βάση μας στη Μικρά Ασία. Ήταν λοιπόν απολύτως αναγκαίο να συντρίψουμε τον Δαρείο με κάθε τίμημα, και το πέτυχα στα Γαυγάμηλα. Και όπως γνωρίζεις η Βαβυλώνα, τα Σούσα, η Περσέπολις και οι Πασαργάδες έγιναν δικά μας. Έτσι αποκτήσαμε τον έλεγχο του Περσικού κόλπου, για να προστατεύσουμε όμως αυτές τις νέες κτήσεις μας από πιθανές εισβολές από το βορρά, αναγκαστήκαμε να εκστρατεύσουμε εναντίον των Μήδων και των Υρκανών. Τώρα οι κτήσεις μας εκτείνονταν από την Κασπία θάλασσα ως τον Περσικό κόλπο, τα ανατολικά μας όμως σύνορα ήταν απροσδιόριστα: έτσι προέλασα επικεφαλής των Μακεδόνων μου ως τα σύνορα της Αρείας χώρας και της Δραγγιανής, κατέστρεψα την Γεδρωσία, κατάφερα ένα γερό πλήγμα στην Αραχωσία και ακολούθως κατέλαβα την Βακτριανή και εισήλθα στην πρωτεύουσα ως κατακτητής. Για να σταθεροποιήσω όμως αυτές τις στρατιωτικές νίκες με μια μόνιμη ένωση, παντρεύτηκα την Βακτριανή πριγκίπισ-

σα Ρωξάνη. Ήταν απλή πολιτική αναγκαιότητας: είχα κατακτήσει τόσες ανατολικές χώρες για τους Μακεδόνες και τους Έλληνές μου, ώστε εκών άκων έπρεπε να κερδίσω με το μέρος μου τους βαρβάρους υπηκόους μου της Ανατολής, με τη μεγαλοπρέπεια και τη λάμψη μου, γιατί αυτοί οι φτωχοί βοσκοί μόνον έτσι μπορούν να φανταστούν έναν πανίσχυρο ηγεμόνα. Η αλήθεια είναι πως η αρχική Μακεδονική φρουρά μου δυσανεκτήθηκε ίσως να σκέφταναν ότι ο παλιός διοικητής τους αποξενωνόταν απ' τους συμπολεμιστές του. Δυστυχώς αναγκάστηκα να εκτελέσω μερικούς απ' τους παλιούς μου φίλους, τον Φιλώτα και τον Καλλισθένη, κι ο αγαπητός μου Παρμενίων έχασε κι αυτός τη ζωή του. Πολύ λυπήθηκα γι' αυτό, αλλά ήταν αναπόφευκτο, γιατί αλλιώς ο στασιασμός των Μακεδόνων μου θα έθετε σε κίνδυνο το επόμενο βήμα που σχεδιάζα. Πράγματι, ετοιμαζόμουν ήδη να εκστρατεύσω στην Ινδία. Πρέπει να σου πω ότι η Γεδρωσία και η Αραχωσία περιλείονται από βουνά ψηλά σαν οχυρά, για να είναι όμως αυτά τα φυσικά οχυρά πραγματικά απρόσβλητα χρειάζονται έναν προμαχώνα που να παρέχει τη δυνατότητα στα στρατεύματα να εξαπολύουν αιφνιδιαστικές επιθέσεις ή να αποσύρονται πίσω απ' τις επάλξεις του. Κι αυτό το στρατηγικό προπύργιο είναι η Ινδία ως τον Ινδό ποταμό. Η στρατηγική αναγκαιότητα απαιτούσε να καταλάβω αυτήν την περιοχή και μαζί της το απέναντι προγεφύρω-

μα της αντίπερα όχθης του Ινδού. Κανένας υπεύθυνος στρατιωτικός ή πολιτικός δεν θα ήταν δυνατόν να δράσει διαφορετικά, όταν όμως φτάσαμε στον Υφάσιο ποταμό, οι Μακεδόνες μου άρχισαν να διαμαρτύρονται και να λένε πως κουράστηκαν, πως είναι άρρωστοι και νοσιάγησαν τον τόπο τους και τις οικογένειές τους και ότι δεν προχωρούν άλλο. Ήταν ανάγκη λοιπόν να γυρίσω πίσω. Το ταξίδι της επιστροφής ήταν εξουθενωτικό για τους παλαιμάχους στρατιώτες μου, αλλά για μένα ακόμη χειρότερο. Σκόπευα να φτάσω ως τον κόλπο της Βεγγάλης, ώστε να εξασφαλίσω φυσικά σύνορα στην Ανατολή για την Μακεδονία μου, τώρα όμως ήμουν αναγκασμένος να εγκαταλείψω αυτόν τον στόχο για ένα διάστημα.

Επέστρεψα στα Σούσα. Θα μπορούσα να είμαι ικανοποιημένος γιατί είχα κατακτήσει μιαν ολόκληρη αυτοκρατορία προς χάριν των Μακεδόνων μου και των Ελλήνων μου. Επειδή όμως δεν θέλω να βασίζομαι εξ ολοκλήρου στους εξαντλημένους άντρες μου, πήρα τριάντα χιλιάδες Πέρσες στο στρατό μου: είναι καλοί πολεμιστές και τους χρειάζομαι επείγοντως για την προώσπιση των ανατολικών συνόρων. Και ξέρεις κάτι; Οι παλιοί στρατιώτες μου έγιναν έξω φρενών μ' αυτό το θέμα. Δεν μπορούν να καταλάβουν καν πως προσαρτώντας όλες αυτές τις περιοχές της Ανατολής, που η έκτασή τους είναι εκατό φορές μεγαλύτερη από αυτήν της χώρας μας, έγινα Μέγας Βασιλεύς της Ανατολής και επομένως πρέπει να εκλέξω ανατολίτες αξιωματούχους και συμβούλους και ότι η αυλή μου πρέπει να είναι ανατο-

λικού τύπου. Ολα αυτά είναι οφθαλμοφανής πολιτική αναγκαιότητα, που την εφαρμόζω προς το συμφέρον της Μεγάλης Μακεδονίας. Οι περιστάσεις απαιτούν από εμένα κάτι περισσότερο από προσωπικές θυσίες: τις υφίσταμαι αδιαμαρτύρητα γιατί αναλογίζομαι τη δύναμη και το μεγαλείο της αγαπημένης μου πατρίδας. Και είμαι αναγκασμένος να υπομένω όλην αυτήν την βάρβαρη πολυτέλεια, καθώς και την υπέρμετρη ισχύ και μεγαλοπρέπεια: μάλιστα αναγκάστηκα να παντρευτώ τρεις πριγκίπισσες ανατολικών βασιλείων -και τώρα, φίλτατε Αριστοτέλη, έγινα τω όντι και Θεός.

Ναι, αγαπημένε μου δάσκαλε, ανακήρυξα τον εαυτό μου Θεό και οι καλοί υπήκοοί μου της Ανατολής γονατίζουν μπροστά μου και μου προσφέρουν θυσίες. Είναι κι αυτό πολιτική αναγκαιότητα, εφόσον θέλω να έχω το απαιτούμενο κύρος στα ματιά αυτών των ορεοσειβίων γιδοβοσκών και καμηλιέρηδων. Πόσο μακρινές μου φαίνονται οι μέρες όταν με δίδασκες σύνεση και λογική. Η ίδια η σύνεση όμως μου επιβάλλει τώρα να προσαρμόσω τα μέσα που χρησιμοποιώ στον παραλογισμό των ανθρώπων. Εκ πρώτης όψεως η σταδιοδρομία μου θα πρέπει να φαντάζει τελείως εκτός πραγματικότητας σε όλους, όταν όμως αναλογίζομαι τώρα τη ζωή μου τα βράδια στην ησυχία του θεϊκού μου μελετητηρίου, βλέπω ότι ποτέ δεν ανέλαβα οποιαδήποτε δράση που να μην έχει καταστεί απολύτως αναγκαία απ' το προηγούμενο βήμα μου.

Βλέπεις λοιπόν, φίλτατε Αριστοτέλη, ότι θα ήταν προς το συμφέρον της τάξης και της κοινωνικής γαλήνης -και συνεπώς και προς τα πολιτικά συμφέροντα- εάν αναγνωριζόμουν ως Θεός και στις δυτικές περιοχές μου. Γιατί εάν η Μακεδονία και η Ελλάδα μου αποδέχονταν την πολιτική αρχή της απόλυτης εξουσίας μου, τότε θα ελευθερώνονταν τα χέρια μου εδώ στην Ανατολή και θα μπορούσα να ξεκινήσω απερίσπαστος και να εξασφαλίσω για την πατρίδα μου, την Ελλάδα, τα φυσικά της σύνορα, που βρίσκονται στην Κίνα. Κι έτσι θα περιφρουρούσα και την ασφάλεια και την ισχύ της Μακεδονίας μου ως την αιωνιότητα. Οπως βλέπεις, το σχέδιο μου είναι νηφάλιο και λογικό, έχω πάψει προ πολλού να είμαι ο οραματιστής που ορκίστηκε στον τάφο του Αχιλλέα να ακολουθήσει τα βήματά του. Κι αν τώρα ζητώ από εσένα, σοφέ μου φίλε, να πρωτοστατήσεις και να προλειάνεις το έδαφος με τη φιλοσοφία σου και να αιτιολογήσεις την ανακήρυξη μου ως Θεού, με τέτοιο τρόπο ώστε να γίνει αποδεκτή απ' τους Έλληνες και τους Μακεδόνες μου, το ζητώ ως υπεύθυνος πολιτικός άντρας και ηγέτης. Και τώρα σε αφήνω να σκεφτείς εάν θα ήθελες να αναλάβεις αυτό το έργο, θεωρώντας το ως λογικό και πατριωτικό καθήκον, και μάλιστα ύψιστης πολιτικής αναγκαιότητας.

Χαίρε, φίλτατε Αριστοτέλη,
ο μαθητής σου Αλέξανδρος

Για πολλούς μαύρους νέους στις Ενωμένες Πολιτείες, στα λόγια του κλασσικού τραγουδιού των War, ο κόσμος είναι ένα γκέτο. Παγιδευμένοι και μάρτυρες κύκλων βίας, φτώχειας και ζωής χωρίς ελπίδα, οι φιλοδοξίες και οι

μισό χρόνο...

...Πιο κρίσιμη, παρ' όλα αυτά, είναι η κατάσταση ανεργίας της Αφρο-Αμερικάνικης νεολαίας κι αυτό που έχει συμβεί στη μαύρη νεολαία οικονομικά τις τρεις τελευταίες δεκαετίες. Από το '60,

και πολιτικό λόγο αλλά επίσης μια οικονομική ευκαιρία που δεν απαιτούσε μεγάλη επένδυση εκτός από τόλμη και μια ανταγωνιστική άκρη. Σε μια περίοδο που υπήρχε χαμηλή ζήτηση για το μαύρο εργατικό δυναμικό, αν κάποιος δεν

ΡΑΠ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

προδημοσίευση της ομώνυμης μπροσούρας που θα κυκλοφορήσει το φθινόπωρο από τους Πειρατές της Ημισελήνου.

Μετάφραση : η Ελενα

βλέψεις τους εκδηλώνονται με πολιτική συμπεριφορά, κοινωνική πρακτική, οικονομικές δραστηριότητες και πολιτιστικές διεξόδους. Αυτά τα ρεύματα συνενερέθηκαν κι έγιναν η βάση για μια κουλτούρα αντίστασης που έχει ονομαστεί Hip Hop και της οποίας η πιο δυναμική έκφραση είναι με τη μορφή της ραπ μουσικής. Αφ' ενός η ραπ είναι η φωνή των αλλοτριωμένων, απογοητευμένων και απείθαρχων μαύρων νέων που αναγνωρίζουν το πόσο ευπαθείς και περιθωριακοί είναι στη μετα-βιομηχανική Αμερική. Αφ' ετέρου, η ραπ είναι η συσκευασία και το μάρκετινγκ της κοινωνικής δυσφορίας από μερικά από τα πιο ειδικευμένα διαφημιστικά πρακτορεία και τους μεγαλύτερους δισκοπαραγωγούς στον κόσμο...

...Από την πόλη των σκλάβων ως την Motown, από το BeeBop ως το Hip Hop, η μαύρη μουσική έχει διαμορφωθεί από τις υλικές συνθήκες της ζωής των μαύρων. Μέσα σ' αυτό το πλαίσιο, η σημερινή μαύρη νεανική κουλτούρα απορρέει από τις αλλαγές που επηρέασαν την πολιτική οικονομία του αμερικανικού καπιταλισμού τις δύο τελευταίες δεκαετίες...

...Ετσι, στα τέλη της δεκαετίας του '80 και στις αρχές της δεκαετίας του '90, η υλική βάση για την παραγωγή και την αναπαραγωγή της αλλοτρίωσης της μαύρης νεολαίας είναι η αυξανόμενη εξαθλίωση χιλιάδων Αφρο-Αμερικάνικων εργατικών οικογενειών. Ανάμεσα στα 1986 και '92, σύμφωνα με το γραφείο απογραφής, 1,2 εκατομμύρια Αφρο-Αμερικανοί έπεσαν κάτω από το όριο της φτώχειας. Οσο καταπληκτικό κι αν είναι, η κυβέρνηση Μπους πέτυχε το ίδιο αποτέλεσμα στο

οι μαύροι νέοι υπέστησαν την μεγαλύτερη πτώση στην απασχόληση από όλες τις συστατικές ομάδες όλων των φυλών... Αγνοημένοι από τα δυο μεγάλα πολιτικά κόμματα και από το μεγαλύτερο μέρος αυτού που περνιέται για εθνική μαύρη ηγεσία, δεν είναι ν' απορεί κανείς που ο Ice Cube αντικατοπτρίζει τις απόψεις τόσων μαύρων νέων όταν τραγουδάει:

"Πρέπει να πουλήσω ένα ολόκληρο κομμάτι κρακ

για ένα ευπρεπές καταφύγιο και ρούχα στην πλάτη μου

Ή μήπως θα 'πρεπε απλά να περιμένω για τον πρόεδρο Μπους

Ή τον Τζέσε Τζάκσον και την επιχείρηση push".

Ήταν λοιπόν απολύτως λογικό η χιπ χοπ κουλτούρα να ανακύψει, αρχικά πιο έντονα, σ' αυτές τις πόλεις που χτυπήθηκαν πιο πολύ από την οικονομική πο-

μπορούσε να σουτάρει μια μπάλα του μπάσκετ σαν τον Μάικλ Τζόρνταν, τότε η βιομηχανία διασκέδασης ήταν μια από τις λίγες νόμιμες οδούς που ήταν διαθέσιμες για τη συνειδηση του πλουτισμού που δέσποζε στα κοινωνικά ήθη της δεκαετίας του '80.

Η ραπ μουσική είναι μεγάλη επιχείρηση... Η ραπ είναι ελκυστική γιατί γενικά απαιτεί χαμηλές επενδυτικές δαπάνες για τις επιχειρήσεις. Σύμφωνα με έναν παραγωγό, ένα άλμπουμ ραπ μπορεί να παραχθεί με λιγότερα από 50.000 δολάρια, ενώ ένα αντίστοιχο άλμπουμ για ένα καθιερωμένο ροκ ή για ένα δημοφιλές R'n'B συγκρότημα μπορεί να κοστίσει 100-300.000 δολάρια. Κι ενώ οι ραπ καλλιτέχνες υπογράφουν με εκπληκτική φρενίτιδα, εγκαταλείπονται επίσης πιο γρήγορα από μουσικούς άλλων μουσικών ειδών. Αν ένας καλλιτέχνης ή συγκρότημα δεν πάει καλά μέσα

στις πρώτες έξι με επτά εβδομάδες κυκλοφορίας, συχνά τα μαζεύουν και φεύγουν...

...Η πολιτική οικονομία του χιπ χοπ, δηλαδή η ικανότητα του να ανοίγει αγορές, να μεγιστοποιεί κέρδη και να εμπορευματοποιεί δικαιολογημένη θλίψη κι ανησυχία, είναι η υλική βάση που το προωθεί. Ωστόσο, η φύση του χιπ χοπ, η πολιτική του ψυχή, είναι να προκαλεί και να αναταράσσει.

Φόβος ενός Μαύρου Πλανήτη: η πολιτική της πρόκλησης

Εφιάλτης. Αυτό Είμαι Ο εφιάλτης της Αμερι-

κής

Είμαι αυτό που εσύ με έκανες

Το μίσος και η κακία που εσύ μου έδωσες

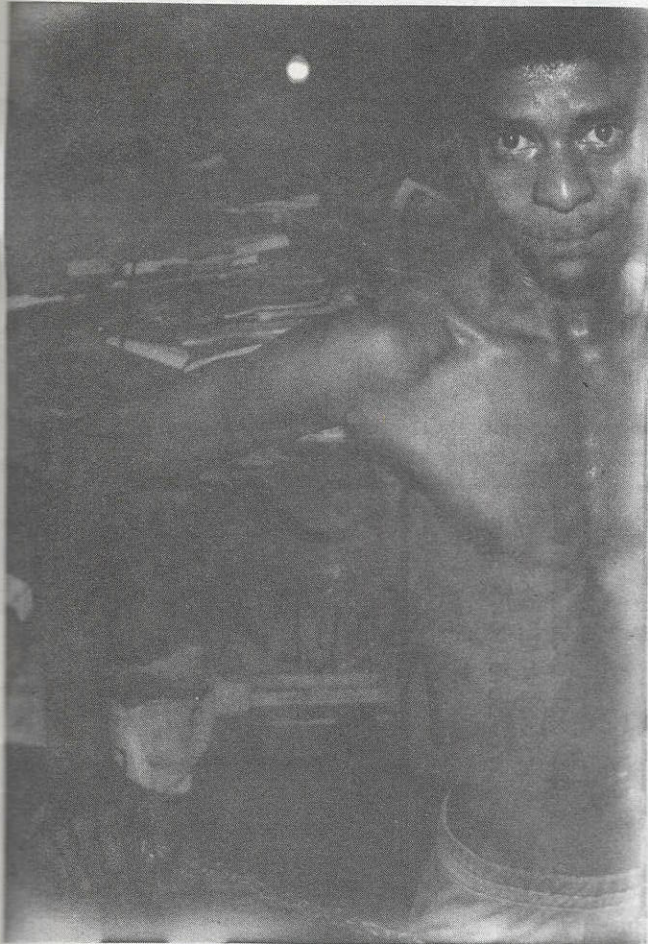
Αμερική, θέρισε ό,τι έσπειρες

2 Pac

λιτική του Ρήγκαν, πόλεις με μεγάλους μειονοτικούς νεανικούς πληθυσμούς - στη Νέα Υόρκη, στο Λος Άντζελες, στο Χιούστον και στο Οουκλαντ. Για πολλούς από αυτούς τους νέους, η ραπ δεν έγινε μόνο μια διέξοδος για κοινωνικό

Η κυρίαρχη ιδεολογική τάση των ράπερς είναι ο μαύρος εθνικισμός. Καθολικά προσηλωμένη στην ιδέα ότι η μαύρη ηγεσία, στο μεγαλύτερο μέρος της έχει πουληθεί, η μαύρη εθνικιστική ρητορεία του χιπ χοπ γίνεται ένα προκλητικό κι απελευθερωτικό πολιτικό παράδειγμα ενώπιον της παράδοσης από πλευράς πολλών πολιτικών δυνάμεων στη μαύρη κοινότητα. Ενώ υπάρχουν αριστεριστές ράπερς, όπως οι Disposable Heroes of Hyphoprisy και οι KRS-One, οι οποίοι μέχρι ένα σημείο εκφράζουν την πολιτική αντίληψη του Συνασπισμού του Ουράνιου Τόξου του Τζέσσε Τζάκσον, οι περισσότεροι κυ-

μαίνονται από τον μετριοπαθή εθνικισμό των Arrested Development ως την, επηρεασμένη από τον σκληροπυρηνικό εθνικισμό, ραπ των πολιτικοποιημένων και των gangsta ράπερς...

...Στη σύγχρονη ραπ, οι Public Enemy είναι η ηγετική, αν και με κανένα τρόπο η μόνη, δύναμη που υιοθετεί μια μαύρη εθνικιστική ιδεολογία. Ο Chuck D των Public Enemy, που αναγνωρίζεται από πολλούς σαν ο ηγέτης της ριζοσπαστικής ραπ, αποκαλεί τη χιπ χοπ μουσική "CNN των μαύρων". Παρ' όλο που πολλοί νεώτεροι και πιο προκλητικοί ράπερς έχουν έλθει στο προσκήνιο, οι Public Enemy διατηρούν τη φήμη τους σαν οι "Μαύροι Πάνθηρες" της ραπ -για παράδειγμα, με την κυκλοφορία το 1992 τραγουδιού και του βίντεο "By the Time I Get to Arisona". Στην Αριζόνα, ο αντιδραστικός ρεπουμπλικάνος πρώην κυβερνήτης, Evan Mecham, είχε ακυρώσει

την κρατική αργία για τα γενέθλια του Μάρτιν Λούθερ Κινγκ. Αυτό την έκανε ουσιαστικά την μοναδική πολιτεία στις ΕΠΑ που δεν τιμούσε επίσημα τον Κινγκ. Πράγματι, ο Mecham έφτασε στο σημείο να δηλώσει ότι "ο Κινγκ δεν άξιζε μια αργία κι ότι οι μαύροι χρειάζονταν περισσότερο δουλειές παρά άλλο ένα ρεπό" ... Στο βίντεο των Public Enemy ένας λευκός κυβερνήτης γίνεται κομμάτι από μια βόμβα σε αυτοκίνητο, ένας λευκός γερουσιαστής δηλητηριάζεται και μέλη του νομοθετικού σώματος του Κράτους πυροβολούνται. Το τραγούδι του Chuck D δεν αφήνει περιθώρια παρεξήγησης της πρόθεσής του: "Έχω αποστολή να πιάσω ένα πολιτικό και μέχρι να πάρουμε λίγη γη, να με λες άνθρωπο της σκανδάλης"...

...Ενα μεγάλο μέρος της πολιτικής παιδαγωγικής της ραπ προέρχεται από τους λεγόμενους gangsta ράπερς. Ενώ απορρίπτεται από πολλούς σα χυδαία, βλάσφημη, μισογύνικη, ρατσιστική, αντισημιτική και παιδαριώδης -κατηγορίες που κατά ένα μεγάλο μέρος είναι έγκυρες- ταυτόχρονα η gangsta ραπ αντικατοπτρίζει και προβάλλει αυτό που ο μελετητής Robin D. G. Kelley αποκαλεί "μαθήματα βιωμένων εμπειριών". Με μια έννοια, ο Cube, οι NWA, οι Too Short, οι Geto Boys κ.α. είναι οι "οργανικοί διανοούμενοι" των φτωχών μαύρων του κέντρου της πόλης, που τεκμηριώνουν τις γενικά κρυφές συνθήκες κι επιλογές του τρόπου ζωής τους. Το "Ghetto Bastard" των Naughty By Nature είναι ένα σαγηνευτικό και συναρπαστικό κομμάτι λεκτικής φιλολογίας και κοινωνιολογίας. Αυτή η αυτοβιογραφική ιστορία της εμπειρίας ενός μαύρου αρσενικού έφηβου στην πόλη, είναι μια λαμπρή έκθεση αυτού που ο Φουκό ονόμασε "εξέγερση των υποδουλωμένων γνώσεων". Το τραγούδι περιέχει μια μεγάλη ποικιλία θεμάτων -τους απόντες πατέρες του γκέττο, τη γοητεία των λούμπεν δραστηριοτήτων, τις ρατσιστικές προϋποθέσεις του εκπαιδευτικού συστήματος, τις μεταστροφές της καταναλωτικής κουλτούρας, τη σαραβαλιασμένη στέγαση και την πάντα παρούσα απειλή της βίας- που αντανakλούν μια εμπειρία που εκατομμύρια Αφρο-Αμερικάνοι υπομένουν συλλογικά σε καθημερινή βάση. Είναι κοινωνική ανθρωπολογία με ρυθμό. Ο Treach των Naughty By Nature προβάλλει το θυμό και την απογοήτευση πολλών όταν τραγουδάει, "Πες κάτι θετικό, λοιπόν δεν είναι θετικά εκεί που μένω,

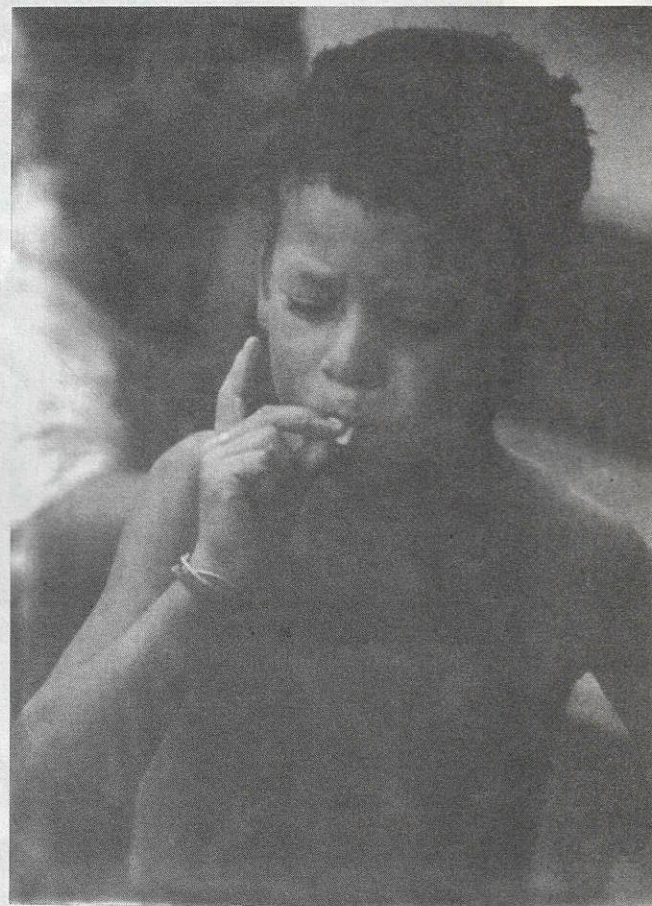
Μένω ακριβώς στη γωνία μετά τη Δυτική Κόλαση,

Δύο τετράγωνα από τα Νότια Σκατά και κάποτε σ' ένα κελί φυλακής"

Μια εξέταση των σημερινών ραπ τραγουδιών αποδεικνύει γρήγορα ότι το κύριο θέμα της μουσικής είναι η κοινωνική κρίση που καταβροχθίζει την εργατική τάξη της μαύρης Αμερικής...

...Η macho έπαρση, ο μισογυνισμός, οι βίαιες φαντασιώσεις και η λανθασμένη συνείδηση, συνυπάρχουν με μια ανώριμη, αλλά σαφή κριτική των αρχών, μια αποστροφή για τον καταπιεστικό χαρακτήρα της μισθωτής εργασίας, ένα μίσος για το ρατσισμό και μια αποκαλυπτική έκθεση του Ρεγκανισμού...

...Τα ζητήματα των δύο φύλων στη ραπ παραμένουν επίμαχα. Από τις πρώτες μέρες της ως σήμερα, οι γυναίκες και αρκετοί άντρες έχουν δικαίως καταδικάσει ένα μεγάλο μέρος της ραπ μουσικής σαν μισογύνικο κι εξευτελιστικό για τις γυναίκες... Άλλοι, κυρίως άντρες, έχουν υπερασπιστεί αυτές τις εικόνες σαν μέρος μιας συνέχειας στη μαύρη κουλτούρα που δεν είναι τόσο επιζήμια όσο φαίνεται...

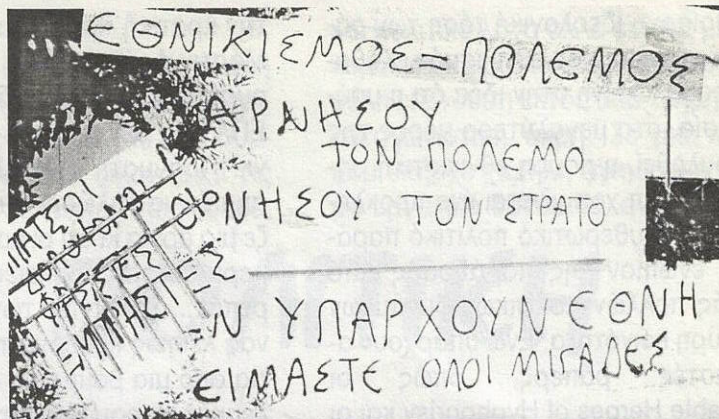
...Η ραπ έχει γίνει ένα μέσο δημόσιας συζήτησης για τη φύση των σχέσεων ανάμεσα στα δύο φύλα μεταξύ των μαύρων νέων...

...Η παιδαγωγική της ραπ, όπως τα αρχικά στάδια όλων των παιδαγωγικών των καταπιεσμένων ανθρώπων, ανακύπτει ατελής, αντιφατική και αγωνιζόμενη για συνέπεια. Αν κοιτάξουμε καλύτερα, η γέννηση και η εξέλιξη της ραπ μας λέει τόσα πολλά για την τρέχουσα κατάσταση της μαύρης αμερικής όσα και το περιεχόμενο και η μορφή της ραπ...

ΟΙ ΝΑΖΙ ΣΤΟ ΑΓΡΙΟ ΟΥΕΣΤ

Δυτικά της Αθήνας υπάρχει το Περιστερί

Η περιοχή ελέγχεται από τους καλούς

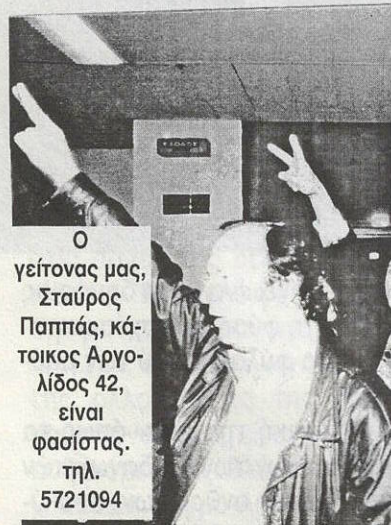
Μια ομάδα χρυσαυγίτες τρελλάθηκε και πήγε να χτυπήσει το Στέκι των καλών

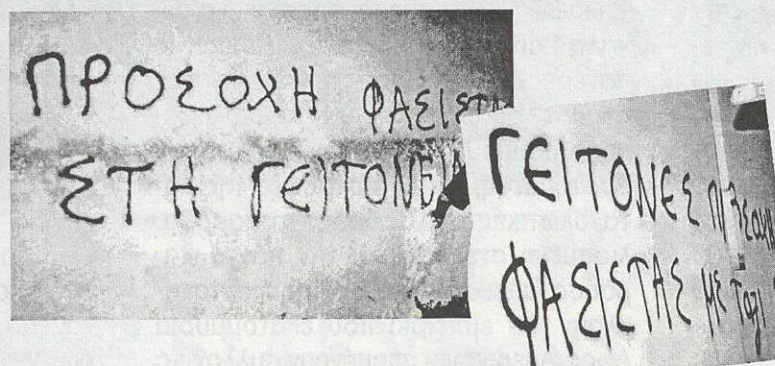
Ομως, μέχρι και την καφετιέρα έφαγαν στο άδειο και ξυρισμένο τους κεφάλι και δρόμο.

Το Στέκι δεν είναι γιάφκα, έχει ρίζες και λαό κι έτσι λίγες μέρες μετά...

Δεν δείχνει κάτι, είναι φασίστας. Είναι άτυχος όμως. Μένει στο Περιστερί

Η πορεία λοιπόν πήγε στο σπίτι του, ακολουθούμενη από κάθε είδους ένστολο. Το σπίτι του έγινε σαν το μυαλό και τη μούρη του. Χάλια...

Οι άγριοι πρώτα απ' όλα είναι φιλόζωοι. Η πορεία τέλειωσε τάζοντας τα ζωάκια αυτά που ξεποδαριάστηκαν για χάρη της.

ΗΘΙΚΟΝ ΔΙΔΑΓΜΑ: Το δίδαγμα από αυτήν τη σοβαρή ιστορία το έδωσαν τα παιδιά από το στέκι, με την απάντηση στην επίθεση των φασιστών. Δεν άρχισαν να κα-

ταγγέλουν τους κακούς ναζί, αλλά ασχολήθηκαν με το κλίμα που επιτρέπει στους ναζήδες να σηκώσουν κεφάλι. Πολιτικά μίλησαν για τους ξένους, τον εθνικισμό, το στρατό, στρατιωτικά μίλησαν με τη διαπόμπευση του φασιστάκου. Καλό παράδειγμα για το μέλλον.

DON'T BE ONE.

THERE HAVE BEEN MILLIONS OF VICTIMS

THERE HAVE BEEN MILLIONS OF VICTIMS

DON'T BE ONE

ТЯЗЬ ИМЛЕВАННО

TEIPATES

COMPLANT 1994, APRIL 2000

ΤΙ ΕΝΗΘΕΙΣ
«ΑΠΟΛΥΟΜΑΙ»

743 HMISEVNHOY

ПРОЛАЗЕТЕ!!

THE
OIPEDATES
HMISEVHNOY

DIETIPATES

COLR

NONHVEZIW 34

Γι' αυτό το τεύχος έπρεξαν οι Γιώργος Μαυρίδης Αντζέλα Σαλωμίδου Μιχάλης Μπαξές Γιάννης Μάγκουρας Δευτέρης Βουρεκάς Χρήστος Αχρηστός Αρετή Χορχίδου Συγκρότηση για την Αυτο-ζωή Βαγγέλης Χατζηβασιλείου Εύη Εγγλέζου

Ευχαριστούμε όσους δεν ασχολήθηκαν μαζί μας

Για επικοινωνία: ΤΘ 31362, ΤΚ 10035, ΑΘΗΝΑ

Φωτογραφίες: Ρένα, Αντζέλα, Συγκρότηση για την Αυτο-ζωή και Διεργασίες περιοδικών Στοιχεία για το aids πήραμε από την Act Up και από το περιοδικό "Μανδραγόρας", τ. 1
Οι φωτογραφίες στις σελίδες 7, 23 και 29 είναι από το τριήμερο που διοργανώθηκε στη Villa Amalias στις 18, 19 και 20 Μαΐου.

Τα ξαναλέμε

[illegible][illegible]

ENANTIA
στην ΗΑΓΚΕΜΙΑ
ΝΕΑ ΤΑΞΗ ...

VIVA ZAPATA!

ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ!! ΧΤΥΠΗΣΤΕ ΤΑ!!!

ΤΑ ΗΡΕΝΑ ΠΟΥΛΑ ΤΡΑΓΟΥΔΑΝΕ ΠΙΛΙΝΟ ΕΠΕΤΟΣ...
ΤΑ ΑΓΡΙΑ ΠΙΤΑΝΕ...

AYTONOM^{ed}IA

IT ENTAIN THE SETHPHINE: OR KAREPEI THE AITYNO

MAX FOR FOUR

Q. I have a 1990 Volvo 740 GLE with 100,000 miles. The car runs great, but I am concerned about its gas mileage. I am getting 20 mpg in the city and 28 mpg on the highway. I have a 1990 Buick Wildcat with 100,000 miles. It has a 2.5-liter engine and gets 22 mpg in the city and 30 mpg on the highway. I am considering selling the Volvo and buying the Buick. Is this a good idea?

A. It is a good idea to compare the two cars. The Volvo 740 GLE is a luxury car with a 4.9-liter engine. It is a V8 engine and has a fuel injection system. The Buick Wildcat is a mid-range car with a 2.5-liter engine. It is a V6 engine and has a fuel injection system. The Volvo 740 GLE is a more expensive car than the Buick Wildcat. It is also a more powerful car. The Buick Wildcat is a more economical car. It is also a more comfortable car. The Volvo 740 GLE is a more reliable car. It is also a more durable car. The Buick Wildcat is a more stylish car. It is also a more modern car. The Volvo 740 GLE is a more practical car. It is also a more versatile car. The Buick Wildcat is a more fun car. It is also a more exciting car. The Volvo 740 GLE is a more serious car. It is also a more professional car. The Buick Wildcat is a more playful car. It is also a more carefree car. The Volvo 740 GLE is a more responsible car. It is also a more trustworthy car. The Buick Wildcat is a more carefree car. It is also a more irresponsible car. The Volvo 740 GLE is a more reliable car. It is also a more durable car. The Buick Wildcat is a more stylish car. It is also a more modern car. The Volvo 740 GLE is a more practical car. It is also a more versatile car. The Buick Wildcat is a more fun car. It is also a more exciting car. The Volvo 740 GLE is a more serious car. It is also a more professional car. The Buick Wildcat is a more playful car. It is also a more carefree car. The Volvo 740 GLE is a more responsible car. It is also a more trustworthy car. The Buick Wildcat is a more carefree car. It is also a more irresponsible car.

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΓΙΝΕΤΕ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΕΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΙ;

Ι.Ε.Κ. ΕΛ.ΑΣ.

ΟΣΟ ΥΠΑΡΧΟΥΝ MEDIA, Η ΕΛ. ΑΣ. ΘΑ ΤΑ ΤΡΟΦΟΔΟΤΕΙ

ΤΜΗΜΑΤΑ:

δημιουργία εχθρών
multimedia διαστροφή της πραγματικότητας
digital ψέμματα

Η ΠΕΝΑ ΣΑΣ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΓΚΛΟΜΠ ΤΟΥ 2000

Λ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΣ 273
πέρνα να στα πούμε